Loveswept
PLATFORM
1
Gail Douglas
FERMECĂTOAREA

FERMECĂTOAREA
GAIL DOUGLAS

CAPITOLUL 1

Dan Stewart sări în picioare şi se duse la fereastra din spatele biroului său să aranjeze jaluzelele. Soarele se revărsa asupra femeii din faţa lui, poleindu-i părul şi însufleţindu-i ochii cu scântei aurite, iar Dan voia să înceteze, trebuia să înceteze. Poate aşa o să fie capabil să gândească din nou ca un om de afaceri.

— Domnişoară Chase, prezentarea dumneavoastră a fost extrem de... interesantă, zise el, în timp ce încerca să estompeze lumina, şi trebuie să recunosc că aveţi recomandări impresionante.

— Mulţumesc, spuse ea cu un glas muzical, care făcea fiecare silabă să pară o melodie. Dan îi aruncă o privire peste umăr, observând sclipirea de veselie din ochii ei şi zâmbetul poznaş care-i înflorise în colţul gurii. Era o gură încân-tătoare, plină de tentaţii tulburătoare. Când văzu că fusese prinsă ca o şcolăriţă care se strâmba în spatele profesorului, nu-şi luă o expresie indiferentă, aşa cum ar fi făcut oricine. Dimpotrivă, zâmbetul îi înflori pe toată faţa.

Începu să vorbească şi Dan fu vrăjit de felul în care buzele ei rosteau cuvintele.

— Domnule Stewart, îmi dau seama că aveţi unele rezerve faţă de propunerea mea.

Dan încuviinţă, iar apoi îşi dădu seama ce făcea şi clătină uşor din cap.

— Cum? Ce te face să crezi că am rezerve?

Avea, într-adevăr, dar nu şi le exprimase.

— Cuvântul „interesant”, îi răspunse ea, iar apoi râse uşor. Este ceea ce spui unui prieten actor, în culise, după un fiasco. Dan o privi perplex. Era prea isteaţă. Se întoarse din nou şi observă că nu terminase de aranjat jaluzelele. Îşi lăsă mâinile să cadă. N-avea rost să oprească lumina, când adevărata incandescenţă venea din interior. Rămase acolo, zgâindu-se ca un hoţ printre deschizăturile subţiri ale jaluzelelor. Încerca să se gândească cum să explice ce era de neexplicat. Era dificil să analizeze la rece îndoielile pe care, le avea faţă de angajarea agenţiei Victoriei Chase în promovarea celei mai cruciale lansări de produse din istoria companiei sale, fondată cu zece ani în urmă. Era prea tânără pentru o asemenea responsabilitate-nu mai mult de douăzeci şi cinci de ani, dacă nu cumva se înşela.

Realizările sale de până acum erau impresionante, dar puţine la număr, iar agenţia ei era cea mai mică şi mai nouă din Santa Barbara. Şi nu ştia dacă ar trebui să încredinţeze o treabă aşa de importantă unei persoane cu un zâmbet atât de poznaş. Dar logica n-avea nicio legătură cu adevărul, pentru că, din momentul în care Victoria Chase pătrunsese în biroul lui, inima i-o luase razna. Valurile line ale părului ei scurt până la umeri făceau degetele să freamăte de dorinţă. Formele ei feminine, scoase în evidenţă de taiorul verde, îl îndemnau să atârne pe uşa biroului o plăcuţă cu „NU DERANJAŢI”. Se simţea ca şi când ar fi căutat-o prin diverse reîncarnări şi şi-ar fi ridicat deodată privirile, s-o vadă materializându-se dinaintea ochilor săi. Auzise parcă sunetele

corurilor îngereşti. Lumea lui se transformase într-un film gen Frank Capra, deşi lui nu-i plăceau filmele lui Frank Capra. Le considera prea sentimentale.

— Mmmm... domnule Stewart, vreţi să-mi puneţi vreo întrebare în legătură cu prezentarea mea? Dan tresări, dar rămase la fereastră, fără să se întoarcă.

— Nu, n-am nicio întrebare, domnişoară Chase. Dar... trebuie să iau în considerare anumite lucruri. Grozav început, se gândi el dezgustat. Elocvent. Dar cum n-avea încotro, trebuia să continue.

— Problema este că, atunci când o firmă cu un anumit profil în domeniul echipamentelor face o schimbare radicală de direcţie pentru a acoperi un anumit sector de piaţă... Se întrerupse, dându-şi seama că alunecase într-un limbaj de calculatoare, strict profesional. Oare îi pusese cineva o pastilă în cafeaua de dimineaţă? Îşi drese glasul şi încercă din nou:

— Avem într-adevăr nevoie de o schimbare radicală a imaginii noastre pentru articolele casnice pe care dorim să le adăugăm liniei noastre de produse, dar trebuie să fim prudenţi. Suntem încă foarte puternici în sistemele profesionale.

Aşa că, deşi vrem să arătăm şi latura noastră distractivă, acum, când vom trece la producerea roboţilor de bucătărie, a jucăriilor electronice, a jocurilor avansate pe computer şi aşa mai departe, în cadrul departamentului nostru de produse electronice, trebuie să-i asigurăm în acelaşi timp pe clienţii noştri tradiţionali că vom fi la fel de serioşi şi de receptivi. Trebuie să păşim cu grijă...

— Da, şi cu un baston în mână, nu? îi sugeră ea.

Întorcându-se s-o privească Dan fu cât pe ce să se înece când îşi trase respiraţia.

Nu schiţă nici cel mai mic zâmbet, deşi îi plăcea obrăznicia ei nostimă. Era prea copleşit. Victoria Chase părea amuzată, dar sentimentele pe care i le deştepta erau ceva foarte serios. În timp ce se zgâia la ea cu gura căscată, fata își luă geanta şi servieta şi se ridică în picioare.

Domnule Stewart, vă mulţumesc că v-ați gândit la „Happenings”, pentru o însărcinare atât de importantă, îi zise ea cu zâmbetul acela dulce care-i răscolea mintea. Dar am luat amândoi o hotarâre de câteva minute, aşa că nu are rost să mai prelungim această discuţie. Dan clipi din ochi. Oare nu mai auzea bine?

Ea era cea care-l refuza?

Întorcându-se în sfârşit la biroul lui, îşi aşează buricele degetelor pe suprafaţa lustruită şi se aplecă înainte:

— Domnişoară Chase, nu cred că am scos vreun cuvânt referitor la vreo hotarâre, zise el cu un glas blând dar rece. Cartea pe care o citise despre tehnica de a conduce prin intimidare nu fusese totuşi o pierdere de timp. O aşteptă să se aşeze pe scaun şi rămase tăcut până va fi gata s-o expedieze politicos.

Dar Victoria Chase nu părea să priceapă rolul ei. Zâmbetul ei se lăţi şi-i apăru o strălucire ciudată în ochi.

— Haideţi să spunem aşa, zise ea pe un ton blând. Sunt sigură că sunteți de acord cât este de important să ne acceptăm reciproc. Cred de asemenea că sunteți de acord că... nu ne prea

potrivim.

— Nu ne potrivim? repetă Dan uimit. Vrei să spui că refuzi însărcinarea mea? Pentru că… nu ne potrivim? Fata îi întinse mâna.

— Ştiam că veţi înţelege, domnule Stewart.

Vă mulţumesc din nou că v-aţi gândit la Happenings. Vă doresc numai succes.

Dan îi întinse şi el mâna, prea uluit să vorbească şi regretă imediat gestul.

Strângerea fermă a Victoriei Chase nu-l surprinse, dar nu era pregătit pentru şocul pe cares-l resimţi în tot corpul. Singura lui consolare era că şi ea părea la fel de zguduită. Se înroşise la faţă şi-l privea drept în ochi.

Rămaseră aşa uitându-se în linişte, unul la celălalt, până când ieşiră din transă în acelaşi timp.

Am stricat totul, zise Tory, douăzeci de minute mai târziu, când intră în biroul pe care-l împărţea cu Elizabeth Collins, partenera ei la firma Happenings şi cea mai bună prietenă de când se cunoscuseră la colegiu.

În timp ce-şi atârna geanta şi jacheta pe un cuier, Tory oftă din toată inima.

— Am pierdut afacerea cu Stewart, Liz. Sau, mai bine-zis, am refuzat-o. Ia-o cum vrei. Sperând fără prea multă convingere că o să scape doar cu această explicaţie, continuă:

— Ce se mai aude despre nunta lui Hart? Chiar vrea să se căsătorească într-un balon? Liz îşi ridică privirile din vraful de hârtii care acoperea aproape fiecare centimetru din suprafaţa biroului ei. Dându-şi la o parte părul blond, drept, o privi

pe Tory prin ochelarii ei enormi.

— Vor baloane pentru toţi invitaţii lor, inclusiv pentru un cvartet de coarde. Şi acum, repetă ce spuneai când ai dat buzna aici. Resemnându-se să ofere mai multe detalii, Tory îşi trânti servieta pe biroul ei şi îşi înfruntă partenera.

— Am refuzat cea mai mare afacere pe care am avut-o vreodată.

Începu să se fâţâie prin camera înghesuită, mult, prea agitată pentru a se aşeza.

— Am fost nevoită s-o fac. Stewart încerca să fie cât mai drăguţ, dar avea de gând să mă poftească pe uşă afară. Aşa că am hotărât să-l scot din această încurcătură pe bietul om, înainte să se încâlcească stânjenitor într-un jargon de termeni profesionali care voiau să spună în final: „îmi pare rău, nu se poate”.

Urmă o pauză lungă, după care Liz izbucni în râs.

— Aşa că l-ai scutit să te refuze el pe tine.

— Nu se putea altfel, Liz. Era evident că nu dorea să-şi dea contractul şi nu ştia cum să mi-o spună. Mi-a părut rău pentru el. Era atât de... dulce.

— Dulce? repetă Liz, ridicând din sprâncene. Te referi la Daniel J.Stewart? Omul care a făcut giganjii unei întregi industrii să se ridice în picioare şi să transpire în costumele lor Brooks Brothers? Să ştii că n-a înghiţit o porţiune atât de bună din

Piaţa produselor electronice cu dulcegării. Este o *barracuda*. Şi aş vrea să-ţi spun ceva...

— Nu este o *barracuda*, o întrerupse Tory oprindu-se în loc.

Întrebându-se de ce-i luase apărarea lui Dan Stewart, râse şi continuă să se fâţâie prin cameră.

— O.K., recunosc că nu este cea mai simpatică persoană pe care am cunoscut-o.

Ştii, din momentul în care am intrat în biroul lui, am simţit nişte vibraţii ciudate.

Am avut impresia că singurul motiv pentru care mă asculta, era că-l rugase Roger McCormik. Înţeleg că este unul din primele lucruri pe care le-a făcut Roger după ce-a fost numit vicepreşedintele direcţiei de marketing a lui Stewart.

Oprindu-se din nou, Tory se uită la costumul verde din pânză pe care-l purtase la interviu, la pantofii negri de lac şi la bijuteriile discrete din aur. Se îmbrăcase elegant, dar nu se alesese cu nimic, se gândi ea, oftând.

Cine ştie ce n-a mers? Poate că tipului nu-i place verdele. Sau părul castaniu. Sau femeile mici de statură. Sau părul castaniu tuns scurt, zise Liz zâmbind ciudat.

Tory surâse şi se trase de o şuviţă ondulată, ca şi când ar fi vrut să crească mai repede. Regretase imediat după ce-şi lăsase coafeza să-i scurteze părul.

— S-ar putea. Nici eu nu sunt prea încântată că m-am tuns. În orice caz m-a respins de la prima vedere. M-am simţit ca o proastă pledându-mi cauza, în timp ce Stewart stătea acolo, ca o statuie grecească bronzată.

Râse din nou şi se retrase în spatele biroului, trântindu-se cu atâta forţă pe scaunul rotativ,

încât îl făcu să se învârtească pe jumătate şi fu cât pe ce să cadă.

— Oricum, n-aş fi putut lucra cu Stewart, zise ea şi se apucă de marginea biroului ca să-şi recapete echilibrul. Poate că afacerea lui este grozavă, dar el este imposibil. Are impresia că i-ar crăpa chipul frumos dacă ar zâmbi şi îi place să-şi intimideze colaboratorii...

— Ei, o întrerupse Liz, lăsându-şi ochelarii în jos, pe nas, ca s-o privească peste ei.

Acum nu-l mai găseşti „dulce”?

— Ba da. Am spus doar că-i place să-şi intimideze colaboratorii, nu că şi reuşeşte s-o facă. Dar este foarte sobru, Liz. Este complet lipsit de umor. Liz o studie pe Tory.

— Şi este periculos de atrăgător, îndrăzni ea să spună. Tory se foi stânjenită pe scaun, iar apoi se roti cu faţa la fereastra din spatele ei, privind absentă posterul care înfăţişa golful din Santa Barbara. Îl lipise pe sticlă, ca să ascundă zidul de ipsos care era singura ei privelişte.

— Presupun că este atrăgător, dacă-ţi plac bărbaţii serioşi, bruneţi, cu ochi albaştri, păr negru şi sprâncene sardonice.

Şi, din minutul în care a intrat în biroul lui J.Stewart, adăugă ea în gând, raza de laser a ochilor săi albaştri oţeliţi a topit-o, în loc s-o îngheţe, aşa cum intenţionase el, mai mult ca sigur. Se întoarse s-o privească din nou pe Liz.

— În orice caz, am ratat afacerea, indiferent care a fost motivul.

— Nu chiar, murmură Liz, scoţându-şi ochelarii şi lustruindu-i cu un şerveţel pe care-l scoase din cutia de lângă ea. Tory tresări, brusc interesată.

— Ia spune ce-mi ascunzi?

— Am încercat să-ţi spun, dar erai prea înfierbântată ca să mă asculţi. Roger a sunat aici înainte să intri scoțând aburi ca o locomotivă micuţă care n-are putere.Ai obţinut contractul. Tory se albi la faţă.

— Vorbeşti serios?

— Mă tem că da. Bineînţeles, dacă nu doreşti să adaugi compania Stewart pe lista clienţilor noştri, poţi să-l suni pe Roger şi să-i spui că şeful lui este un tip imposibil. N-are rost să colaborezi cu un nesuferit care te stânjeneşte cu magnetismul lui.

— Magnetism? N-am pomenit nimic de magnetism, zise Tory pufnind dispreţuitor, ca să fie mai convingătoare. Şi bineînţeles că accept contractul. Ce te face să crezi că l-aş refuza? Îi zâmbi maliţios partenerei sale.

— Zău, Liz, de unde îți vin ideile astea trăsnite?

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă Tory pe Roger McCormick când sosi la prima lor întâlnire, în biroul spaţios al Companiei Stewart. Cum de mi-a revenit acest contract? Roger îi răspunse, făcându-i semn cu mâna să se aşeze.

— Presupun că i-ai făcut obişnuita ta prezentare trăsnet.

— Da, sigur, trăsnet, repetă Tory, dându-şi ochii peste cap.

— Şi, în afară de asta, sunteți o agenţie destul de mică şi deci puteţi să vă mişcaţi repede, fără să convocaţi comisia de acţionari şi să obţineţi aprobări. Ştii, noi aici, lucrăm contra cronometru, îi zise Roger.

— Am observat, răspunse Tory. În timp ce se

îndrepta spre aranjamentul luxos de fotolii din piele şi din măsuţe placate cu marmură, se uită la fereastra uriaşă care înfăţişa panorama adevărată a golfului Santa Barbara.

— Ei, Roger, faptul că eşti vicepreşedintele compartimentului de marketing are avantajele sale.Ai o privelişte aproape la fel de grozavă ca a mea.

Roger râse. Fusese în biroul lui Tory şi văzuse priveliştea ei trucată.

Când se aşează pe un fotoliu jos, Tory zâmbi văzându-l pe Roger care încerca să-şi aranjeze trupul voluminos pe scaunul din faţa ei.

După ce-şi întinse picioarele pe podea şi îşi sprijini coatele pe genunchi, cu mâinile împreunate, se uită spre uşă, se ridică în picioare, se aşează şi apoi se ridică din nou. Tory îi urmări privirea şi dădu cu ochii de Daniel J.Stewart în persoană.

Şi ce persoană chipeşă era! I se puse un nod în gât. Înainte să-şi controleze gândurile, se trezi întrebându-se cum arăta oare sub hainele lui impecabile.

Suplu, evident. Şi solid. Şolduri şi coapse musculoase. Îi scoase în sinea ei costumul, cămaşa şi cravata, înlocuindu-le cu blugi strâmţi. Grozav. I se uscase deodată gura şi-i venea greu să respire. Era şocată. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Nu era obişnuită cu aşa ceva! Domnul J.Stewart reprezenta o ameninţare. Nu avea dreptul să arate aşa atrăgător şi să fie atât de băţos.

— Îmi pare rău, zise Dan. Chiar ar trebui să-ţi pară, îşi spuse Tory în gând.

Îşi dădu seama că privirea lui aluneca încet spre

ea, ca şi când s-ar fi pregătit pentru o nouă achiziţie sau ar fi încercat să-şi amintească unde o mai văzuse. Era inutil să încerce să ghicească ce se petrece în mintea lui. Spera doar că nici el n-avea habar ce se petrece într-a ei.

— N-am vrut să vă întrerup, zise el după un moment de tăcere, care durase prea mult. Apoi, dădu din cap spre Tory.

— Încântat să te revăd, domnişoară Chase.

— Tory, îl corectă ea, revoltându-se împotriva formalismului său, deşi era încântată că n-o uitase.

— Tory?

— Da, de la Victoria.

— Înţeleg. O privea cu atâta intensitate, încât ar fi vrut să creadă că-i plăcea ce vedea. De exemplu, ar fi fost bucuroasă dacă i-ar aprecia rochia galbenă Anne Klein care o costase o avere în urmă cu o zi, când o cumpărase dintr-un boutique.

Oare îi plăcea? Dar ei îi păsa oare de părerea lui? Nu ştia ce să creadă.

— Cu ce pot să te ajut, Dan? interveni Roger. Glasul lui uimit întrerupse tăcerea dintre ei. Dan îl privi surprins, de parcă ar fi uitat de prezența vicepreşedintelui său. Apoi, dădu vag din mână..

— Nu este nimic urgent. O să discutăm mai târziu. Întâlnirea cu domnişoara... se opri şi îşi drese glasul. Întâlnirea ta este mai importantă. Zicând acestea, dispăru rapid şi tăcut, aşa cum venise.

— Cine era acest om mascat? îi şopti Tory, convinsă că Dan Stewart purta într-adevăr o mască, una pe care nu şi-o scotea niciodată. Se întreba oare ce ascundea. Sau de cine se

ascundea.

— Ciudat, zise Roger, aşezându-se la loc pe scaunul lui. Dan nu vine în biroul meu neanunţat dacă sunt cu cineva. Şi ştia că te aştept.

— Presupun că a uitat, spuse Tory pe un ton scăzut, fără să-şi dezlipească privirea din locul unde stătuse Dan, ca şi când s-ar fi aşteptat să vadă un fuior de fum albăstrui ieşind din podea.

— Dar nu uită, insistă Roger. Din câte ştiu eu, nu uită niciodată. Niciodată.

Tory îşi reveni şi zâmbi.

— Există întotdeauna un început în toate, Rog. Şi acum, să trecem la treabă. Trebuie să organizăm ceva care să zguduie acest sector de piaţă; unde trebuie să pătrundem şi trebuie s-o facem repede. Roger îi aruncă o privire ciudată. Tory râse şi îşi deschise servieta. Ştia că Roger era familiarizat cu inapetenţa ei faţă de jargonul de afaceri, dar nu se obosi să-i explice de ce alesese aceste cuvinte tocmai acum.

CAPITOLUL 2

Tory îşi scoase pantofii şi îşi trase scaunul rotativ spre biblioteca impunătoare care domina peretele lung dintre biroul lui Liz şi al ei. Într-o zi, îşi propuse ea, o să-şi amintească să cumpere scara pe care intenţiona s-o achiziţioneze de când ea şi Liz înfiinţaseră această agenţie. Mobilaseră camera, folosind fiecare spaţiu disponibil, inclusiv părţile de sus ale dulapurilor şi ale rafturilor înalte. Dar Liz nu era întotdeauna pe aproape să-şi folosească statura înaltă ca să-i dea jos obiectele aflate prea sus pentru ea.

După ce-şi propti scaunul de perete, îşi săltă,

fusta strâmtă şi se urcă într-un echilibru instabil, cu un picior pe scaun şi cu celălalt cocoţat pe spătar, să-i dea avint, îşi încolăci degetele mâinii stângi pe marginea unui raft, ca să se sprijine, iar apoi se întinse să ia un coş de trestie, la care oricum, tot nu ajungea. Când îşi dădu seama că efortul ei era zadarnic, luă o carte de pe un raft şi începu să împingă coşul cu prudenţă, încercând să-l apropie, fără să-l răstoarne.

Un zgomot în spatele ei, o făcu să privească peste umăr, sperând că se întorsese Liz. Ajutorul ei ar fi fost mai mult decât binevenit. Dar în uşa deschisă nu era Liz.

— Tu?! strigă ea, inspirând adânc.

În momentul acela coşul se răsturnă, revărsându-şi conţinutul în capul ei. Era plin cu marionete confecţionate manual. Şi, când îşi pierdu echilibrul, scaunul făcu ceea ce era de aşteptat să facă: se învârti. Tory luă repede hotărârea să dea drumul raftului şi să încerce mai bine să sară de pe scaun, decât să rişte să tragă totul după ea. Nu spera să aterizeze în picioare, dar merita să încerce.

— Fereşte-te! strigă ea, când Dan Stewart lăsă jos plicul gros şi se repezi s-o ajute.

Nu-i luă în seamă vorbele şi-i dădu impresia că intenţiona s-o prindă, dar nu-şi alesese bine momentul. Datorită avântului pe care şi-l luase, se lovi de el atât de puternic, încât fu sigură că o să-l trântească pe podea cu ea cu tot. Mai precis, sub ea. Perspectiva n-o îngrozea la fel de mult pe cât credea că ar fi trebuit s-o îngrozească. Dar îi subestimase forţa. Se izbise de el ca de un camion blindat. Deşi bombăni în surdină şi se dădu un pic

înapoi, reuşi să-şi păstreze echilibrul şi o luă în braţe s-o susţină. Chiar atunci, o broască purpurie cu buline alunecă din coş, ateriza în capul lui şi-i alunecă în final pe umăr.

Primul gând care-i trecu prin minte lui Tory fu acela că Dan Stewart mirosea bine.” Spice” cu aromă de lămâie.Al doilea gând îi şopti că, deşi tipul era un înfumurat îi făcea plăcere să stea la pieptul lui.

Al treilea gând însă, o îndemnă să le izgonească pe celelalte două şi să afle ce căuta Daniel J.Stewart în biroul ei. Dar, înainte să poată afla ceva, trebuia să-şi salveze demnitatea care-i mai rămăsese din acest fiasco. După ce inspiră adânc, încercând să nu semene prea mult cu Soricica Minnie, Tory îşi dădu capul pe spate şi-i zâmbi celui mai nou şi mai ameninţător client al ei, sprijinindu-şi palmele de pieptul lui.

— Salut, domnule Stewart, zise ea însufleţit Ce vă aduce aici?

Dan o privi vădit îngrijorat. Găsise o scuză palidă ca s-o vadă pe această femeie, intenţionând în mod expres să-şi testeze reacţiile, bine le testase. Era la fel de zguduit ca şi-n ultimele două daţi. Era, de asemenea, uimit. În mod evident, Tory considera că cel mai bun mod de a manevra o situaţie neplăcută, era să pretindă că nu se întâmplase nimic neobişnuit. Bine, îşi spuse el, o să-i facă jocul.

— Roger spunea că intenţionează să-ţi trimită cele mai recente prospecte cu produsele noastre şi, deoarece aveam drum prin zonă, m-am oprit să ţi le aduc, îi explică el calm, mândru de sine însuşi.

— Ah, da! exclamă Tory cu un glas scăzut. Bravura îi pierea cu repeziciune, pe măsură ce trupul ei îi dădea de ştire ce bine se simţea în poziţia aceea. Braţele puternice care o înlănţuiau, nu-i dădeau drumul. Azurul din ochii lui semăna cu promisiunea unui cer ascuns de nori negri de furtună. Răsuflarea lui cu aromă mentolată îi mângâia pielea, caldă ca o adiere de vară, iar buzele sale, atât de apropiate de ale ei, erau parcă o invitaţie la plăceri nevisate. Ah, da. Trupul ei era extaziat. Deodată, Tory îşi dădu seama că buzele ei erau întredeschise. Le umezi cu vârful limbii. *Dumnezeule,* se gândi ea, *o să mă sărute.*

Își veni în fire la gândul că s-ar putea să-l sărute ea prima.

— Te simţi bine, domnule Stewart? zise ea în grabă. Te-am lăsat fără suflare, nu-i aşa? Bărbatul o privi uimit, după care îi dădu drumul şi se trase înapoi, ca şi când ar fi observat ca intrase în mare fără să-şi scoată pantofii.

— N-am nimic, îi răspunse el pe un ton repezit. Luă broasca-marionetă de pe umăr şi-o aşează uşor pe birou.

— Dar tu? Tory îşi netezi fusta portocalie, de pânză, şi îşi băgă înăuntru bluza de mătase care-i ieşise din cordon.

— Sunt întreagă, fiindcă ai sosit la timp. Se gândi că fusese destul de politicoasă, mai ales că ar fi putut da vina cu uşurinţă pe vizitatorul ei neaşteptat. Doar din cauza lui se dezechilibrase.

— Am fost norocoasă că s-a întâmplat să treci pe aici, adăugă ea, fără pic de sinceritate.

— Da, ai fost într-adevăr, domnişoară Chase. Tory se încruntă când îl văzu aranjându-şi haina

bleumarin şi cravata de mătase în dungi.

— Poftim? zise ea încet.

— Ai avut noroc că s-a întâmplat să trec pe aici, îi răspunse Dan. Puteai să-ţi rupi gâtul. Ochii lui Tory aruncară flăcări de mânie.

— Dar nu mi l-am rupt, aşa că totul este bine când se termină cu bine, vorba proverbului, murmură Tory, trăgând scaunul la locul lui, în spatele biroului.

— Să ştii că nu este pentru prima dată când mă urc pe scaune rotative, domnule Stewart. M-am mai căţărat şi pe scaune pliante şi alte improvizaţii, dar n-am căzut niciodată.

— Înseamnă că ai avut noroc, domnişoară Chase.

Simţind că se sufocă, Dan făcu câţiva paşi pe dinaintea biroului, zguduit încă de sperietura pe care o trăsese din cauza ei. Când îi simţise trupul mic şi dulce aterizându-i în braţe, fusese străpuns de o săgeată fierbinte.

— Nu-mi venea să-mi cred ochilor când am intrat în biroul acesta şi am văzut o femeie în toată firea trăgând de un coş. Până şi un iepure şi-ar fi dat seama că n-o să reuşeşti. Se plimba cu paşi mari dintr-un capăt în celălalt al încăperii înguste, oprindu-se numai când fu cât pe ce să dea cu nasul de un iepure mic, roz, cu ochi albaştri de plastic şi un rânjet care-i dezvelea dinţii.

— Ai pomenit cumva de iepuri? îl întrebă marioneta cu un glas care imita intenţiile şi exprimarea lui Dan. Vrei să faci vreo aluzie la inteligenţa iepurilor?

— Nu, voiam doar să critic activitatea unei anumite tinere, îi răspunse Dan. Apoi, îşi trecu

degetele prin păr.

— Ah, grozav. Acum vorbesc cu o bucată de blană roz sintetică.

— Mă cheamă Cecil, domnule Stewart şi sunt o bucată de blană roz, sintetică, la fel cum eşti dumneata o grămadă de şerpi, melci şi cozi de căţeluşi.

Tory ştia că se întrece cu gluma, dar se gândea că n-avea altceva de pierdut decât un contract pe care nu şi-l dorea. Dan Stewart îi tulbura deja somnul. Nu voia să se apropie mai mult de el, de frică să nu-şi piardă minţile şi, în afară de asta, era curioasă să vadă dacă vorbele ei revoltătoare vor reuşi să-l facă să-i apară măcar un zâmbet.

— Ar trebui să fii mai sensibil, îl puse ea pe Cecil să-i spună, mişcându-i gura. Ştii, şi iepurii au suflet. Dan îşi înclină capul într-o parte şi-l studie pe Cecil. Apoi, ridică din sprâncene spre Tory.

— Văd că te pricepi, zise el gânditor. Apoi îi studie gura.

— Îţi mişti buzele?

— Dar tu? îi zise el pe un ton tremurat. N-ar fi trebuit s-o privească aşa. Nu era drept. Dan îşi lăsă fantezia să zburde cinci minute imaginându-şi cum ar fi s-o sărute, după care răspunse:

— De ce mă întrebi? Doar nu eu fac pe ventrilogul aici. Tory îl trase pe Cecil de pe mână şi-l sprijini o vază cu flori de pe birou. Apoi, se aplecă adune marionetele împrăştiate pe podea.

— Gura ta se întoarce vreodată la colţul domnule Stewart? îl întrebă ea în timp ce-umplea braţele cu creaturi colorate. Ce te face zâmbeşti?

— Dar zâmbesc, îi ripostă Dan, încruntându-se luând plicul pe care-l lăsase pe birou mai

devreme. Zâmbesc adesea. Tory preferă să închidă subiectul. Dan nu intenţiona însă să-l abandoneze aşa de repede.

— Dacă ar fi trebuit să mă amuz când te-am văzut zburând prin aer, află, domnişoară Chase acum şi pentru totdeauna că nu apreciez acrobaţiile diletante şi umorul ieftin. Fata se ridică. Avea braţele pline de creaturi colorate.

— O.K.Fără exhibiţii sau scamatorii. Şi acum, vrei să-mi faci o favoare? Ce-ai zice să-ţi foloseşti înălţimea şi să dai jos coşul acela după care mă întinsesem? Lumea este crudă pentru cei mici de statură. Trebuie să riscăm şi să înfruntăm dificultăți pe care voi, cei de un metru şi optzeci de centimetri nici nu bănuiţi că există. Își împinse bărbia înainte şi adăugă:

— Inclusiv faptul de a fi mustraţi de la înălţime anumiţi oameni.

Dan îşi înghiţi reproşul în timp ce punea plicul pe biroul lui Tony. Observă priveliştea oceanului de la fereastra ei şi rămase uimit o clipă. Clădirea nu se afla în apropierea apei. Privi mai atent, apoi îşi înălţă privirile în tavan, clătină din cap şi se duse să ia coşul care-şi revărsase conţinutul asupra lor cu câteva clipe în urmă.

— Mulţumesc, îi zise Tory înţepată când puse marionetele în coş şi-l atârnă de mâna ei.

— Îmi place biroul tău, spuse Dan, încercând, dintr-un anumit motiv să compenseze aerul de superioritate pe care-1 abordase mai devreme. Toate culorile acestea aprinse... nuanţele pastelate... Mă simt ca şi când aş fi pătruns în mijlocul unui desen animat de sâmbătă dimineaţa. Este reconfortant.

— Deşi nu este nici pe departe stilul tău, remarcă Tory, menţinându-se în apărare.

— Toţi trebuie să ne prezentăm pe noi înşine şi ceea ce ne înconjură într-un anumit fel, domnişoară Chase. Sfera de afaceri în care activezi îţi permite să te bucuri de mai multă libertate decât mine. De exemplu, dacă ai fi contabil... Ridică una din marionete.

— Pot să te întreb ceva? Voi încerca să nu fiu condescendent.

— N-am spus că eşti.

— Ba da. Şi presupun că ai avut dreptate. Dar ca să revenim la întrebarea mea, domnişoară Chase, ce-i cu aceste marionete?

— Nu am prieteni, zise ea sinceră. Prin urmare, mă simt singură şi trebuie să-mi creez propria mea ambianţă socială.

— O.K., şi acum, dacă tot am început să vorbim, care este adevărul? o întrebă Dan nerăbdător. Sau sunt prea curios?

— De fapt nu glumesc.Mă rog... glumeam într-un fel, dar spuneam adevărul. Când eram mică, familia mea se muta foarte des şi îmi era greu să-mi fac prieteni.

— Şi te simţeai singură, murmură el, luptând cu imboldul nebunesc de a o lua în braţe pe Tory Chase şi de a o strânge la piept.

— Puţin, recunoscu ea, întrebându-se de ce pălăvrăgea nestingherită cu un om cu care voia să aibă cât mai puţin de-a face. Totuşi continuă:

— Obişnuiam să comunic cu spiritele. Presupun că părinţii mei m-au auzit şi au considerat că ar fi mai normal să vorbesc cu ceva real. Aşa că mi l-au dat mai întâi pe Cecil, stră-străbunicul acestuia.

Menajeria mea a crescut cu anii şi am şi învăţat un amestec de vorbire ventrilog. M-au ajutat foarte mult când mi-am pus pe picioare afacerea, organizând petreceri pentru copii. Încă mă mai ocup de aşa ceva, dar doar de cele de modă veche. Fără exagerări.

— Refuzi să te ocupi de manifestări ingenioase pentru copii? Am auzit că sunt destul de rentabile.

— Da, sunt şi n-am nimic împotriva lor. Dar nu vreau să contribui la formarea unor lichele de şase ani.

— Deci te bazezi pe Muppet Show-ul din după-amiaza aceasta, remarcă Dan, din ce în ce mai tulburat de lucrurile pe care le descoperea în legătură cu Tory Chase.

Se simţea puternic atras de ea, dar nu voia s-o îndrăgească prea mult. Această ambiţie putea duce la o anumită legătură emoţională. Complicaţii şi conexiuni.

Nu-i plăcea aşa ceva. Mai ales când era vorba de femei.

— Nu mi-am dat seama că agenta care-mi va pregăti piaţa este implicată în spectacole, adăugă el absent. Agenta lui, se gândi Tory. Şi-ar fi dorit să dispreţuiască acest ton de proprietar, în loc s-o facă să se înfioare.

— Am renunţat să mai dau reprezentaţii de acum un an, cu excepţia celor pentru familie şi spectacolelor de caritate.

— Spectacole de caritate? zise Dan, brusc interesat.

— Ştii, vizite la spitale şi la clinici pediatrice lucruri de genul ăsta, zise Tory, ridicând din umeri. Nu-i plăcea să vorbească despre eforturile

de a înveseli vieţile tinerilor care aveau nevoie de ea. Considera că făcea mult prea puţin în această direcţie. Munca la firmă îi lăsa prea puţin timp liber. Dan privi creaturile excentrice şi se minună de imaginaţia bogată a celui care le făcuse.

— De unde le-ai luat? o întrebă el.

— Le-am confecţionat eu, îi răspunse Tory. Apoi zâmbi şi le privi cu ochii lui Dan Stewart.

— Bănuiesc că le găseşti destul de bizare, nu?

— Da, destul de bizare. Dar minunate, zise el. Cred că puştii sunt îndrăgostiţi de ele.

Interpretezi toate rolurile? Atâtea personaje diferite presupun o mulţime de voci.

Tory râse.

— Nu, Doamne sfinte! Interpretez rolul lui Cecil şi câteva voci, dar, în general, îi las pe copii să manevreze marionetele şi să vorbească în numele lor. Îi ajută să se împrietenească şi le dă şansa să-şi folosească propria imaginaţie.

Dan luă câteva creaturi şi le studie atent. Se gândi: Ce-ar fi să-i destăinuiască lui Tory cel mai bine păzit secret al său, ca să nu-l mai considere un bărbat lipsit de umor. Dar rezistă tentaţiei şi se concentră asupra broaştei care-i aterizase pe umăr, mai devreme. Băgându-şi mâna în corpul ei, încercă să-i mişte gura, pentru început, doar închizând-o şi deschizând-o. Apoi, o suci în diverse feluri, pentru ca, în cele din urmă s-o lăţească într-un fel de zâmbet oribil.

— Broasca aceasta este de genul celor care se transformă în prinţ dacă o săruţi? o întrebă el simulând indiferenta. Tory simți că i se accelerează pulsul. Oare Dan Stewart flirta cu ea? Imposibil. În caz că ar fi aşa...

— Broaştele nu se transformă niciodată în prinţi chipeşi, spuse ea cu o sclipire maliţioasă în ochi. Acest zvon a fost răspândit de un amfibian ambiţios, cu năzuinţe regale, cu dorinţă de promovare şi cu lipsă de scrupule în privinţa reclamelor false. Dan îşi înălţă o sprânceană şi o studie atent pe Tory.

— Ai vrut să fii cinică? o întrebă el în cele din urmă.

— Nu cred. Poate realistă.

— Realistă. Dan aruncă o privire broaştei din mâna sa şi dădu din cap.

— Da, îmi dau seama cât de important este realismul în viaţa ta. Tory nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Deci, am şi eu câteva scăpări. Ce aş putea spune?

— Că o să iei prânzul cu mine. I se opri inima-n loc. Dan Stewart o invitase la prânz sau avea halucinaţii? Şi, apropo de asta, oare Dan Stewart era cel care o făcuse să râdă? El, Omul Lipsit de Umor? Bineînţeles, ea nu reuşise să-i pună un zâmbet pe buze. Acest fapt reprezenta altă provocare.

— Tory? murmură el. Doamne sfinte! Acum îi spunea pe nume.

Lucrurile se desfăşurau prea repede.

— La prânz? zise ea cu un glas scăzut. Când?

— Acum, evident. Este ora prânzului şi presupun că trebuie să mănânci, aşa că m-am gândit să mergem undeva şi să discutăm despre câteva idei pentru lansarea produsului.

— Încă nu mi-am ordonat ideile, protestă ea. Nici n-am avut cum! De-abia mi-ai dat descrierea

noii linii de produse.

— Nu mă refeream la ideile tale, zise Dan ferm. Am şi eu câteva şi mi-ar plăcea să le discutăm. Bineînţeles, dacă azi nu se poate, putem să ne întâlnim altă dată.

— Este foarte bine azi, îi zise Tory. Doar el era clientul, îşi spuse ea. Aşa că, dacă voia s-o invite la un prânz nevinovat, ca să-i vâre pe gât ideile lui demente, putea să-l suporte. Se îndreptă spre uşă.

— Domnişoară Chase, o chemă Dan. Tory se întoarse. Nu-i mai spunea pe nume, se gândi ea cu o umbră de regret.

— Da?

— N-ai uitat ceva? o întrebă Dan, înălțând o sprânceană. Tory se uită în jur.

— Crezi că o să am nevoie de servietă? Am un carneţel în geantă.

Dan clătină din cap şi se lăsă pe un genunchi.

— Poate că ar trebui să-i încalţi, Cenuşăreaso, spuse el, luând în mână un pantof şi ținându-l în aşa fel, încât să-şi poată strecura piciorul în el. Jignită, Tory înjură pe înfundate. Se hotărî să adopte atitudinea minimei rezistențe şi să-l lase pe Dan să facă pe Făt-Frumos. Poate că era o experienţă romantică pentru el.

Faptul că era extrem de priceput să încalţe piciorul unei femei cu un pantof delicat cu toc înalt, era ceva la care prefera să nu se gândească, chiar şi atunci când mâna lui îi atinse uşor glezna, făcând-o să se înfioare.

Deodată, o simplă întâlnire pentru prânz devenise la fel de primejdioasă ca şi când ar fi trimis pe Bunicuța la film şi l-ar fi invitat la ceai pe Lupul cel mare şi rău.

CAPITOLUL 3

— *Şopârle Săltăreţe* zise Tory când păşi în restaurantul extravagant ales de Dan, un fost depozit cu o iguana gigantică, roz, uitându-se pe furiş de pe marginea acoperişului, ca şi când ar fi intenţionat să înşface un om pentru o mică gustare.

— Ai ales un loc numit *Şopârle Săltăreţe*?

— Nu te lăsa influenţată de nume, îi zise Dan, savurând surprinderea lui Tory.

Se grăbise să tragă concluzii în ceea ce-l privea, susţinând că nu vorbea niciodată, că nu are simţul umorului, că nu voia să lucreze pentru el fiindcă nu se potriveau, mă rog, ce-o mai vrând să însemne şi asta. Nu ştia de ce voia să-i schimbe părerea, dar intenționa s-o facă, fără să destăinuie unicul detaliu care i-ar dovedi că avea o latură sensibilă.

— Mâncarea este grozavă, continuă el vesel. Sosul are o savoare deosebită, friptura este fragedă, iar cartofii prăjiți sunt cei mai buni din oraş.

Iar Burger-ul Salamandră? Ah, Doamne, nimic nu se compară cu un Burger Salamandră. Tory îl privi cu o expresie speriată.

— Un Burger Salamandră? Dar Salamandra nu este o reptilă?

— Glumeam, spuse Dan, dându-şi ochii peste cap.

— Glumeai? Tu?

— Încă o ironie, îi reproşa el. Tory îi ignoră comentariul.

— Şi vrei să spui că ai mai fost în restaurantul acesta?

— De multe ori. Tu nu? Fata clătină din cap în semn că „nu”, în timp ce studia ambianța multicoloră. Creaturile de coşmar cocoțate pe pereţii galbeni, pândind în cactuşi, semănau cu nişte copii mai mari ale marionetelor ei, aşa că i se părea logic să presupună că alesese acest loc special pentru ea. Totuşi, Dan nu era la prima lui vizită.

— N-am fost niciodată în acest restaurant, murmură ea. Nici n-am ştiut că există.

— S-a deschis acum câteva luni, îi explică Dan. Îi făcu semn patroanei blonde care-l salută, spunându-i pe nume şi-i conduse în ceea ce afirma că era colțul lui obişnuit. Tory continua să privească în jur, cu ochii mari, pe măsură ce observa mesele din lemn, scaunele viu colorate, scoarţele Navajo, plantele bogate şi, mai ales, menajeria de creaturi ale deşertului, confecţionate din hârtie, rod al unei imaginaţii bogate. Când se aşezară, nu se putu abţine să nu-şi exprime uimirea.

— Te rog să nu mă înţelegi greşit, domnule Stewart. Consider că restaurantul acesta este încântător. Dar nu te văd în acest mediu.

— De ce? Tory ridică din umeri.

— Este atât de lipsit de solemnitate. Îl găsesc potrivit pentru oamenii care ştiu cum să se distreze.

— Şi crezi că eu nu ştiu? După ce se gândi o clipă, Tory zâmbi.

— Poate că ştii, dar mă aşteptam să preferi locurile selecte, exclusiviste. Sau chiar un club de oameni de afaceri, unde toţi stau în fotolii de piele, însemnând pieţele de desfacere luate drept ţintă pe servietele lor din crocodil. Dan găsea fascinant modul în care glasul melodios al lui Tory şi ochii ei sclipitori îndulceau înţepătura comentariilor sale obraznice. Dar n-avea de gând s-o lase să-l incomodeze, deşii limbajul lui pretenţios de la prima lor întâlnire merita luat peste picior. Dar, la urma urmei, el era clientul. Trebuia să fixeze nişte limite. Îi aruncă o privire hotărâtă.

— M-ai atins la punctul sensibil, domnişoară Chase, zise el liniştit. Se ştie că încep să vorbesc în termeni tehnici în clipe de agitaţie extremă. Voi încerca să nu se mai repete. Tory înghiţi în sec şi simţi că se înroşeşte la faţă. Dezarmată de sinceritatea lui Dan, renunţă să se mai prefacă.

— Te-ai atins singur, domnule Stewart. Doar eu eram cea care stăteam pe scaunul fierbinte în timpul interviului, aşa că de ce să fii agitat?

— Bună întrebare, zise Dan. Apoi făcu un efort să-i răspundă. Atenţia lui fusese atrasă de roşeaţa care se răspândise pe pielea albă a lui Tory. Observând că se întinde în jos, pe gât, până la gulerul bluzei, se trezi imaginându-şi până unde va înainta şi ce va mai acoperi. Când Tory îi observă direcţia privirii şi-i ghici gândurile, îşi simţi inima bătând în ritmul cadenţei stridente a unui cântăreţ beat, de bongo. Îi venea greu să respire şi şi-ar fi desfăcut primul nasture de la bluză dacă ar fi avut unul.Pe de altă parte, în timp ce ochii albaştri de oţel o fixau, trebuia să reziste

impulsului de a-şi strânge marginile gulerului şi de a-i cere chelnerului un ac de siguranţă.Ba chiar câteva ace de siguranţă. Uimită că îşi lăsa clientul s-o tulbure în asemenea măsură, Tory îşi drese glasul şi schimbă subiectul.

— De la ce vine iniţiala J.? Dan îşi desprinse privirea şi gândurile de la plăcuta lor îndeletnicire.

— Poftim?

— J din Daniel J.Stewart. De la ce vine?

— Tu ce crezi?

— N-am idee. De la Jonathan? Nu arăţi ca un Jonathan, dar te porţi ca atare.

— Şi cum se comportă un Jonathan?

— Ca tine. Serios. Sobru. Fără aiureli. Apropo, de ce-mi întorci întrebările pe dos? Înţeleg că unui om care s-a afirmat într-o industrie atât de competitivă ca a ta îi place să joace strâns, dar nu crezi că-i prea mult să ţii secret cel de-al doilea nume al tău?

— Dă-mi voie să răspund pe rând întrebărilor şi comentariilor tale, îi spuse Dan cu un ton grav. J nu vine niciodată de la Jonathan. Îţi întorci întrebările pentru că mă interesează răspunsurile tale. Şi îmi place într-adevăr să joc strâns. Altfel n-aş fi supravieţuit până acum într-o afacere ca a mea. Dar numele meu nu reprezintă un secret.Mă întrebam doar dacă o să ghiceşti. Şi acum, pot să-ţi pun o întrebare pertinentă? Sau poate una impertinentă, ca acelea pe care tu mi le adresezi.

— Bineînţeles, acceptă Tory, prudentă.

— Mulţumesc.Aş vrea să ştiu de ce eşti atât de hotărâtă să mă enervezi?

Tory îşi ţinu respiraţia.

— Oare chiar aşa sunt?

— Da, hotărâtă, însă n-ai reuşit încă. O prevenise foarte clar. Tory se gândi să ţină cont de asta.

— N-am putea începe? Aruncă încă o privire prin restaurant, după care spuse:

— Este un loc cu adevărat extraordinar.

— Şi mie îmi place, zise Dan. Apoi rămaseră tăcuţi, timp de câteva minute.

— Deci, cam atât despre acest subiect, spuse Tory când nu mai putu să suporte liniştea. Dan se uită după un chelner, observă unul, îi făcu semn să vină, apoi îşi încrucişa braţele pe masă şi spuse:

— Ai răbdare, domnişoară Chase. Cavaleria este pe drum. Îmi imaginez că putem umple trei minute şi ceva, discutând despre specialităţile de la prânz.

Fata râse şi se relaxă puţin. Chelnerul sosi exact când îşi dădu seama că Dan Stewart o amuzase a doua oară. Poate că nu era pregătit pentru extravagante prea mari, dar avea un oarecare simț al umorului, ascuns sub trăsăturile sale imobile.

Tory luase deja o hotărâre până să dea comanda. Trebuia să ştie ceva, ceva ce simţea că n-avea cum să afle de la Roger McCormik. Aşa că, de îndată ce plecă chelnerul, îi zâmbi provocator lui Dan.

— Deşi risc să te înfurii, trebuie să-ti pun încă o întrebare. Nu ştiu dacă o s-o consideri sau nu o întrebare impertinentă. Dan îşi înlănțui braţele în jurul lui. Ce-o mai fi acum?

— Îți place să rişti, domnişoară Chase, îi răspunse el. Hai, dă-i drumul.

— Ce te-a făcut să-mi oferi contractul după cel ţi-am sugerat că n-o să lucrăm bine împreună? Pământ nesigur, se gândi Dan. Nu intenţiona să admită că ieşirea bruscă a lui Tory îl şocase. În momentul acela, îşi dădu seama că permisese sentimentelor personale să-i întunece judecata profesională. Nu trebuia să ştie că ar fi preferat să păstreze relaţia lor în plan neprofesional, că ar fi angajat pe altcineva, dacă *Happening* n-ar fi fost agenţia potrivită pentru a plănui acest eveniment deosebit.

— Poate că nu-mi place să fiu refuzat, zise el după ce se gândi un timp.

Într-un fel era un răspuns cinstit. Nu suporta să fie respins. Tory zâmbi.

— Nimănui nu-i place, domnule Stewart. De aceea te-am refuzat, ca să n-o faci tu înaintea mea.

— Ştiu.

— Ştii?

— În locul tau aş fi făcut acelaşi lucru. Dan omisese să precizeze că adevăratul motiv pentru care-l refuzase, fusese că i se făcuse milă de el şi-i oferise o ieşire uşoară.

— Cum de erai atât de sigură că asta intenţionam să fac? o întrebă el, în schimb.

— Pentru că întreaga mea prezentare se baza pe o abordare uşoară, plină de umor a produselor tale, iar eu nu reuşisem să-ţi câștig niciun zâmbet ca să-mi salvez viaţa. Nu reuşisem nici măcar să-ţi câștig întreaga atenţie.

Lui Dan îi venea greu şă creadă că o femeie nu-şi dădea seama ce efect avea asupra unui bărbat, dar era sigur că Tory nu făcea pe timida. Se îndoia că ar fi capabilă de aşa ceva.

— Este evident că mi-ai câștigat mai multă atenţie decât ţi-ai dat seama, remarcă el.

Tory încuviinţă din cap.

— Aşa se pare. Presupun că te-am subestimat, domnule Stewart.

— Mi-ar face plăcere să cred asta, domnişoară Chase. Chelnerul sosi cu fulgii de porumb, o halbă cu bere mexicană pentru Dan şi un pahar cu ceai cu gheaţă pentru Tory.

— Încă nu mi-ai răspuns la întrebare, zise Tory după ce ciocniră paharele şi toastară pentru succesul proiectului lor. De ce m-ai acceptat? Ştiu că n-aveai de gând.!

— Cum poţi să fii atât de sigură? Te-ai grăbit să pleci, ofensată, fără să aştepţi să afli cum decurs interviul.

— N-am fost ofensată.

— Ba da, domnişoară Chase. Recunosc imediat o persoană ofensată şi tu erai până peste cap. Dar, ca să revin la întrebarea ta, află că ai câștigat contractul din simplu motiv că erai cea mai potrivită persoană pentru această însărcinare. Poate doreşti mai multe detalii. Ştiu că Roger ţi-a precizat de ce a fost selecţionată agenţia ta, aşa că-mi imaginez că această atitudine este pur feminină şi cauţi complimente.

— Ce ruşine, domnule Stewart, zise Tory. Apoi îşi ţuguie buzele exagerat.

— Ţţ-ţţ, nu m-aş fi aşteptat la un asemenea comentariu misogin.

Privind conturul buzelor ei pline şi moi şi luminile jucăuşe din ochi, lui Dan îi venea să-i demonstreze lui Tory Chase cât de misogin putea să fie, dacă-şi punea mintea. Dar, cum nu

intenţiona să se implice în felul acesta cu o femeie care îi ameninţa autocontrolul cultivat de-o viaţă, îi înşiră câteva argumente mai blânde.

— În orice caz domnişoară Chase, este suficient să-ţi spun că, după părerea mea, eşti foarte bună în ceea ce faci. Ţinând cont de faptul că eşti gata să-i spui unui client potenţial să-şi vâre contractul pe gât, firma ta n-ar fi supravieţuit în aceşti doi ani de când a fost înfiinţată, dacă n-ai fi fost un coordonator excelent de evenimente.

— Cred că acesta a fost un compliment, zise Tory, încruntându-se uşor. Dar, dintr-un anumit motiv, nu sunt sigură.

— Eşti o femeie independentă, remarcă Dan. Luă un fulg de porumb, îl înmuie în sos şi, dintr-un impuls, îl puse pe buzele lui Tory.

— Unii spun că este o greşeală să fii aşa. Fata mesteca gânditoare fulgul crocant, îmbibat în sos.

— Atunci, cei care spun asta, se înşeală, zise ea după ce înghiţi. Independența nu este niciodată o greşeală.

— Mmm. Această declarație rămâne deschisă dezbaterilor. Cum îţi place sosul?

— Este grozav. Deodată, îngheţară amândoi, uitându-se unul la altul, când îşi dădură seama cu întârziere că tocmai avuseseră o clipă de intimitate.

— Jeremiah? zise Tory cu un glas scăzut, după câteva secunde tensionate.

Dan răspunse fără ezitare.

— Nu, nu este Jeremiah. Dar de ce este atât de important pentru tine cel de-al doilea nume meu? Pentru că, încercând să ghicesc, mă scoate din cele mai neplăcute situaţii. Tory fu cât pe ce să-i

mărturisească adevărul. În schimb reuşi să râdă încordată.

— Dacă nu aflu, va trebui să torc în fir de aur, peste noapte, această uriaşă grămadă de paie.

— Nu te îngrijora. Te asigur că nu este ca-n basme. Nu sunt Rumpel, fratele lui Jumpel Q.Stiltskin, zise Dan cu o figură rigidă. Tory izbucni în râs, pe de-o parte amuzată, iar pe de altă parte ca să-şi descarce nervii. Se gândi că Dan o luase prin surprindere a treia oară cu umorul lui sec. Tocmai începea să se acomodeze cu această surpriză, când observă că o privea cu căldură şi cu o ciudată expresie pierdută, care nu era deloc nostimă.

— Domnule Stewart? murmură ea.

— Mă gândeam, zise Dan blând. Să treci paiele în fir de aur ar fi un fel de ursită pentru Tory Chase. Totul din jurul ei pare să capete o aură deosebită. Lui Tory i se opri respiraţia.

— Ah, domnule Stewart! exclamă ea în şoaptă.

Deodată se încruntă. I se încordase un muşchi în bărbie.

Cel puţin aşa am auzit de la oamenii cu care am lucrat, domnişoară Chase, aşa că mă bazez pe tine să-ţi reverşi magia unică asupra Companiei Stewart.Ne riscăm gâtul cu această nouă linie de produse şi să ştii că nu exagerez cu nimic.

Înţeleg, zise Tory, spunându-şi că imaginaţia el alunecase probabil, plutind pe tărâmuri neumblate. Cum putuse oare să se gândească, măcar şi pentru o clipă, că remarca lui Dan Stewart fusese mai personală decât o simplă referire la talentul ei profesional?

— Ştiu că trebuie să păstrăm echilibrul între

intenţiile fanteziste şi cele serioase, domnule Stewart, continuă ea.Ai spus că te-ai gândit cum ar trebui să abordăm problema. Mulţumit că nătânga rătăcire romantică trecuse neobservată fiindcă îşi revenise repede, din fericire, Dan reveni la o discuţie serioasă.

— În primul rând, aş vrea să-ţi sugerez câteva nume ale angajaţilor mei, cu care cred că vei dori să discuţi. Roger este nou, aşa că nu mă aştept să ştie cine din oamenii noştri talentaţi ar putea fi de folos, unde să-i găsească la un moment dat.

Tory îşi căută în geantă stiloul şi carneţelul şi începu să scrie în timp ce Dan vorbea. Luă notițe tot timpul, însemnându-şi nume şi idei persoane de-ale lui Dan. Timpul trecu în zbor şi Dan fu cel care se uită deodată la ceas.

— Când trebuie să te duci la petrecerea aceea pentru copii, să ţii locul magicianului bolnav? Tory se uită şi ea la ceas.

— În mai puţin de o jumătate de oră. Îmi pare rău, dar trebuie să plec.

— Bineînţeles. Nu intenţionam să te ţin atât de mult, zise Dan, făcând semn chelnerului să-i aducă nota de plată. Apropo, cum ţi-a plăcut burgerul?

— A fost grozav. Şi m-am liniştit, recunoscu Tory. Deşi ai spus că glumeai, mă temeam într-un fel să nu fie făcut cu carne de şopârlă. Ştii cum sunt restaurantele din ziua de azi.Ar fi în stare să servească orice, numai ca să fie deosebite.

— Într-adevăr, o aprobă Dan. Dar în ceea ce mă priveşte, trebuie să fii sigură de un lucru. Nu te-aş duce niciodată la un astfel de restaurant. Gusturile mele sunt prea tradiţionale. Tory îi zâmbi uimită. Apoi îşi coborî privirea şi începu să-

şi strângă lucrurile. Dan se încruntă. Ştia că era derutată de vorbele lui. N-ar fi trebuit s-o ducă nicăieri. Poate că îşi dăduse seama că pregătise această scuză ca s-o invite la prânz.Ar fi putut foarte bine să-i comunice aceste informaţii lui Roger, iar el să i le transmită la rândul lui. În timp ce-şi scotea portofelul din buzunarul de la piept şi extrăgea o carte de credit, Dan îşi promise că n-o să se mai amăgească din nou cu această femeie. O să rămână în umbră, acolo unde-i era locul şi o să-l lase pe Roger să comunice cu *Happenings*. O să şi-o alunge din minte pe Tory Chase şi o s-o gonească din visele în care se strecurase cu ochii ei expresivi, cu vocea vrăjită şi zâmbetul atrăgător.

— Ne-am lămurit? zise Dan, împingându-şi scaunul şi ridicându-se în picioare.

Tory îi aruncă o privire surprinsă.

— Da, dar...

— Mai doreşti ceva, domnişoară Chase? întrebă Dan.

Ar fi vrut să zăbovească toată după-amiaza, dar ştia că ea trebuie să se grăbească.

Fata clătină din cap.

— Nu mai doresc nimic, domnule Stewart, răspunse ea. Apoi se uită fix la cartea de credit pusă peste, nota de plată lăsată de chelner. Încă nu venise s-o ia.

— N-ai uitat nimic? Dan se aşează la loc pe scaun.

— Cred că mă gândeam la altceva. Încercam să văd cum ai putea lua legătura cu Howard Beecher. Cam slabă explicaţie, se gândi ea, dar tot era ceva.

— Howard Beecher, repetă Tory, derulându-şi în

gând numele menţionate de Dan.

Este cel mai bun cercetător al tău, nu-i aşa?

— Exact. Problema este că Howard nu vine la serviciu în mod regulat. Cel mai adesea lucrează acasă şi locuieşte în Ventura. Scoase o carte de vizită din buzunar şi notă ceva pe spate.

— Iată adresa şi numărul lui de telefon, zise el, înmânându-i cartea de vizită lui Tory. Ceea ce-i spusese despre Howard Beecher reprezenta încă o surpriză pentru Tory. Poate că Dan Stewart era un om scorţos, dar fata începuse să înveţe repede că nu lucra exact ca la carte. Se pare că nava impenetrabilă pe care o conducea era destul de neobişnuită.

— Vrei să spui, domnule Stewart că-ţi laşi unii oameni să lucreze acasă? îl întrebă ea, după ce chelnerul luă cartea de credit şi se grăbi s-o introducă în computer.

— Da, dacă aşa doresc şi dacă logistica permite acest gen de flexibilitate.

— Nu consideri necesar să-i ţii sub supraveghere?

— Cei care au nevoie să fie supravegheaţi, nu rămân mult timp la Compania Stewart, îi răspunse Dan. Şi, în afară de asta, Howard Beecher este cu mine de când am înfiinţat această companie şi a contribuit foarte mult la succesele ei.

Poate să stea acasă să trândăvească toată ziua şi tot ar fi o comoară pentru noi.

Şi-a câștigat demult salariul pe viață. Faptul că vine în continuare cu idei strălucite este o mare realizare.

— Doamne sfinte, un conducător de companie care acordă tot atâta loialitate câtă primeşte,

ziseTory pe un ton blând, mai mult pentru sine decât pentru Dan. Este ca şi cum ai descoperi că într-adevăr există Moş Crăciun.

— De ce oare am impresia că nu prea îi apreciezi pe conducătorii de companie?

Tory tresări, şocată că-i descoperise gândurile.

— Sunt plăcut surprinsă de atitudinea ta, atâta tot, murmură ea stânjenită, dar apoi căută o diversiune. Te deranjează dacă îi spun partenerei mele să discute cu domnul Beecher? Locuieşte tot în Ventura. Dan ridică din umeri.

— Bine. Dar trebuie s-o previi. Howard este... un om ciudat.

— Liz este obişnuită cu oamenii ciudaţi, asigură Tory.

Dan încuviinţă din cap, lăsându-şi privirea să zăbovească asupra lui Tory.

— Da, presupun că este obişnuită, murmură ea.

Râzând nervos, Tory îşi dorea să nu mai răspundă din toată fiinţa ei căldurii neliniştitoare care se revărsa din ochii reci, albaştri, ai lui Dan. Însă trupul ei continua să nu se supună voinţei sale. Părea să nu priceapă că îl tachina într-un fel, cu blândeţe. Nu ştia decât că se simţea cuprinsă de o dorinţă copleşitoare.

— Ar fi mai bine... să plecăm, zise ea pe un ton scăzut. Dan nu-i răspunse. Era transfigurat de ochii ei luminoşi, de buzele ei întredeschise, de sfârcurile tari care se întrezăreau prin bluza subţire de mătase. Chelnerul reveni şi-i scoase din transă. În timp ce semna nota de plată, Dan îşi spuse din nou că trebuia să se ţină departe de Tory Chase. Era o vrăjitoare. Iar un bărbat vrajit devenea vulnerabil. El nu voia să devină

vulnerabil.

— Îţi mulţumesc că mi-ai acordat o parte din timpul tău, domnişoară Chase, zise el politicos.

— Şi eu îţi mulţumesc pentru sugestiile tale folositoare, zise ea, la fel de politicoasă.

Când ieşiră din restaurant, Dan rezistă impulsului de a-şi pune mâna pe rotunjimile atrăgătoare ale spatelui lui Tory. Nici nu putea fi vorba s-o atingă.

Îşi dădu frâu liber imaginaţiei, gândindu-se cum ar fi să-şi petreacă restul după-amiezei cu Tory Chase, în pat, în braţele ei, cu picioarele ei suple înlănţuite în jurul şoldurilor sale, pierdut în căldura ei dulce, ademenitoare.

CAPITOLUL 4

Când intră în biroul ei, după o petrecere încununată de succes, Tory se gândi că nu exista un remediu mai bun pentru o minte preocupată decât doisprezece puşti cu marionete şi fantezii debordante. Sigur, nu exista nimic mai obositor decât să faci faţă energiei cumulate a doisprezece puşti. Puse coşul cu creaturi ciudate pe birou, zăbovi să pună în funcţiune filtrul de cafea, apoi se trânti pe scaun, sprijinindu-şi capul de spătar şi închizând ochii. Dan Stewart îi apăru imediat în gând, ca şi când or fi pus stăpânire asupra minții ei.

— Ieşi afară din capul meu, pufni Tory, deschizându-şi ochii.

Îl luă pe Cecil, îl legă de mână şi îl întoarse spre ea, ca să-l vadă zâmbindu-i compromiţător.

— Ce-i cu mine, Cec? mormăi ea. Am douăzeci şi cinci de ani. Prea matură ca să mă îndrăgostesc la

prima vedere şi mai ales de un client. Sunt de asemenea prea mulţumită de viaţa mea ca să mă complic cu o infatuare stupidă. Faptul că Dan Stewart nu se potriveşte cu imaginea pe care mi-am făcut-o despre el, nu înseamnă că trebuie să-l las să-mi sucească minţile, nu-i aşa? Cecil clătină din cap.

— Ştiam că o să fii de acord cu mine, zise Tory, apoi râse de propria-i prostie.

Uşa biroului se deschise şi intră Liz.

— Ah, iată-l pe magicianul nostru, i se adresă ea veselă. Scoţând limba spre partenerul ei, Tory îl trase pe Cecil de pe mână şi-l puse în coşul de trestie. Liz zâmbi când îşi puse jos servieta.

— Vorbeşti cu animalele numai când simţi că înnebuneşti, puştoaico, aşa că o să-mi permit să ghicesc. Te-ai întâlnit din nou cu Dan Stewart.

— De unde ştii? pufni Tory, pregătindu-se să umple două ceşti cu cafea.

— Foarte simplu, draga mea. Liz se cocoţă pe colţul biroului lui Tory şi acceptă recunoscătoare ceaşca cu cafea fierbinte.

— În primul rând, sesizez o anumită tensiune. Eşti agitată.Ai o privire bântuită îm locul celei de autosatisfacţie, caracteristică unei femei care este imună problemelor legate de sexul opus. Sorbi din cafea, apoi adăugă:

— Şi, în afară de asta, mă întorceam de la întâlnirea mea de dimineaţă exact la timp ca să te văd plecând cu minunatul tău client în fabuloasa lui maşină decapotabilă. Ce frumuseţe!

— Las-o baltă, Liz, zise Tory, glumind pe jumătate. Dan Stewart este problema rnea, nu a ta. Liz îşi înălţă o sprânceană.

— Mă refeream la maşină, Tory.La maşină. Pun pariu că nici măcar n-ai remarcat că ai călătorit într-un model clasic. Clătină din cap şi oftă exagerat.

— Aşa se întâmplă când eşti crescută în locuri îndepărtate, cu nume ciudate. Nu apreciezi firmele americane sănătoase, care au produs marii bolizi consumatori de benzină din anii trecuţi. Dar ce s-ar fi făcut tatăl tău fără ei?

— Ar fi locuit într-o casă de cărămidă pe Main Street şi ar fi avut un mic magazin de unelte, în loc să se plimbe de la o companie petrolieră la alta ori de câte ori îi venea rândul să fie transferat, îi replică Tory.

— Păi tocmai aici este poanta, spuse Liz. Tory se încruntă.

— Care este poanta?

— Automobilul. Să fii propriul tău stăpân:

— Cum a mers întâlnirea de azi-dimineaţă? o întrerupse Tory.

— Grozavă. Trebuie să pregătim o uriaşă petrecere pentru cineva care iese la pensie. Fondurile sunt nelimitate.

— Se pare că noi două vom fi foarte ocupate în următoarea perioadă, remarcă Tory.

Băgă mâna-n geantă şi scoase cartea de vizită a lui Dan, cu adresa şi numărul de telefon al lui Howard Beecher.

— Ai putea face o vizită unui om de ştiinţă nebun, în Ventura, pentru afacerea cu Stewart?

— Cu plăcere, îi răspunse Liz. Sunt înnebunită după oamenii de ştiinţă ţicniţi, de când am văzut la televizor *Fiul lui Flubber*.

— Nici tu nu eşti sănătoasă, zise Tory,

zâmbindu-i afectuos. Liz îşi înălţă sprâncenele.

— Vrei să spui că sunt nebună?

— Exact. Vrei să mai asculţi încă o părere? Îi sugeră Tory luându-1 pe Cecil.

— Ei, ce zici, este nebună sau nu? Cecil încuviinţă din cap viguros.

— Este clar că-i lipseşte o doagă sau două, răspunse el. Liz oftă.

— Ştii, îmi pare rău pentru Dan Stewart. Habar n-are în ce s-a băgat.

— Nu s-a băgat în nimic, Liz, îi răspunse Tory punându-l pe Cecil la loc, în coş.

Tipul nu este deloc interesat. Te rog să mă crezi. Posed un al şaselea simţ, în probleme de acest gen.

Dar, cel de-al şaselea simţ al lui Tory n-o preveni când sună telefonul vineri noaptea. Se defăta într-o baie cu balonaşe de săpun, printre lumânări tremurânde şi spumă parfumată, cu o cupă de vin rece în mână, sprijinindu-şi capul de-o pernă din pluş. Când întinse mâna languros să ridice receptorul, se felicitase că-şi permisese luxul unei extensii telefonice. Aşa nu-şi mai uda covoarele din living-room, mai ales că adora băile cu spumă.

— Domnişoară Chase? auzi ea, de îndată ce spuse „Alo”. Pulsul i-o luă razna şi-i tremura mâna, făcând-o să-şi verse vin pe un sân. Scoase o exclamaţie de uimire.

— Domnişoară Chase, s-a întâmplat ceva?

Of, Doamne. Tory se cufundă în cadă. Trecuseră trei zile de când luase prânzul cu Dan Stewart. Trei zile în care încercase în zadar să lupte împotriva invaziei de gânduri şi de vise. Şi acum,

iată-l că o tulbura şi-n baie.

— Ah, nu, domnule Stewart, zise ea veselă. Nu s-a întâmplat nimic. Absolut nimic.

Tăcere.

— Domnule Stewart? murmură ea.

— Te-am deranjat cumva? o întrebă el. Eşti... ocupată? Adică... eşti cu cineva?

— Nu, zise Tory, întrebându-se dacă se interesa de viaţa ei socială sau era pur şi simplu politicos. Se gândi că nu putea fi decât cea de-a doua posibilitate.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule Stewart? Bărbatul îşi drese glasul.

— Înţeleg că intenţionezi să te duci mâine în Ventura, ca să discuţi cu Howard Beecher. Tory nu-i răspunse imediat, distrusă de impactul senzual al vocii lui Dan. Era adâncă, liniştită, puţin dură şi i se părea că pluteşte prin atmosferă şi-i mângâie pielea fină ca o mână îndrăzneaţă nevăzută. Prezenţa dominatoare a bărbatului era atât de tangibilă, încât Tory ar fi putut jura că aroma de zmeură a uleiului ei de baie dobândise un iz de mirodenii şi lămâie, iar aerul umed era atât de încărcat de dorinţă, încât de-abia mai putea respira.

— Domnişoară Chase mai sunteţi la telefon? Nerăbdarea din tonul lui o scoase pe Tory din reveria ei erotică. Îşi duse la buze cupa cu vin şi o goli, iar apoi o puse deoparte înainte să-i răspundă.

— Domnule Stewart, nu crezi că un bărbat care vizitează o doamnă în timp ce-şi face baie ar putea să-i spună pe nume? îi zise ea, fără să se mai poate abţine.

Urmă încă o pauză. Apoi se auzi:

— Deci, faci baie.

— Da, baie cu spumă, ca să mă exprim mai exact.

— Da… tuşi Dan. Baie cu spumă.

— Mmm. Lumânări, vin, picături parfumate de apă. Este cel mai plăcut mod de a încheia o zi grea.Ai încercat vreodată această experienţă? Din nou linişte. În cele din urmă el îi spuse:

— Nu, nu am încercat, domnişoară… I se stinse glasul.

— Deci, despre ce vorbeam? îl întrebă Tory.

— Vorbeam? Despre ce? Tory zâmbi. Imperturbabilul Daniel J.Stewart părea derutat. Bine. I se părea cinstit să-l zăpăcească şi ea puţin, mai ales că el o aiurise atât de rău, încât de-abia mai putea vedea clar în jur.

Trebuia să-şi scormonească mintea ca să-şi amintească despre ce discutau. Când se lămuri în sfârşit, se încruntă la telefon. De unde ştia că intenţiona să se ducă în Ventura? Liz se întâlnise cu Howard Beecher noaptea trecută şi îi spusese lui Tory de-abia de dimineaţă că trebuia să-l vadă cu ochii ei pe acel bărbat fascinant şi invenţiile lui minunate. Apoi îşi aminti. Roger. Îi pomenise despre această vizită. Iar el îi spusese probabil lui Dan.

— Ai o reţea de informatori foarte eficientă, zise ea, în cele din urmă. Da. Intenţionez într-adevăr să merg în Ventura mâine. Partenera mea a fost atât de fascinată de domnul Beecher al tău, de casa lui demnă de secolul al XXI-lea şi de laboratorul amenajat în garaj, încât a insistat să-l cunosc personal. De fapt, cred că Liz este uluită. Nu-şi

mai revine, ceea ce este ciudat când te gândeşti că nu se lasă uşor impresionată de bărbaţi. Este foarte atrăgătoare, aşa că-i obişnuită cu complimentele.

— Sper că te înşeli în privinţa interesului ei față de Howard Beecher, îi replică Dan pe un ton care arăta că-şi recăpătase sarcasmul caracteristic. Howard trăieşte în propriul său univers. Nu ştiu să-i fi acordat vreodată atenţie vreunei femei.La cinci minute după ce s-a despărţit de ea, probabil că nici n-ar mai recunoaşte-o, chiar dacă ar fi să se întâlnească nas în nas. Cam aşa se comportă el.

— Dar n-ai văzut-o pe Liz, nu se lăsă Tory.

— Şi tu nu l-ai cunoscut pe Howard, aşa că m-am gândit că n-are rost să iei maşina ta. Pot să te iau la zece. Eşti de acord?

— Da, foarte bine, se trezi Tory spunând, deşi era iritată din cauza tonului lui imperativ.

— Bine. Şi acum, dă-mi voie să verific dacă ţi-am notat corect adresa.

O citi încet şi Tory îi confirmă că era corectă.

— Deci, pe mâine, la zece, îi zise el.

— La zece, repetă Tory. Voi fi gata. Urmă o pauză lungă. În cele din urmă, Dan vorbi din nou, cu un glas răguşit

— Îţi doresc să te bucuri de baia ta înspumată, domnişoară Chase şi apoi el închise.

Tory se ridică şi puse la loc receptorul. Apoi, îl privi un timp, visătoare.

Deodată, simți cât de tare îi bătea inima şi ce agitată era, aşa că gemu, închise ochii strâns şi se cufundă în spumă, sperând să-i alunge aiurelile din cap.

Dar nu i le alungă.

CAPITOLUL 5

Dan fu aproape surprins când Tory deschise ușa apartamentului ei de la etajul doi, complet îmbrăcată. Petrecuse o noapte lungă, fără somn, imaginându-și formele ei suple umbrite de bule de săpun cristaline și fragile, așa că se simți dezamăgit când o văzu îmbrăcată. Totuși era atrăgătoare. În patalonii ei galbeni și cu cămașa de mătase cu imprimeu hawaian înnodată în talie, era strălucitoare și și exotică ca o grădină tropicală.

Scăldându-se în zâmbetul ei însorit, Dan cedă inevitabilului. Renunţă să se mai întrebe ce-l apucase noaptea trecută s-o sune pe această femeie, inventând altă scuză ca s-o vadă şi să fie aproape de ea. În timp ce-i privea faţa în formă de inimă şi ochii sclipitori, încetă să mai reziste puterii mistuitoare care părea să fi pus stăpânire pe el. Era vrăjit. N-avea rost să pretindă că nu era, cel puţin faţă de sine însuşi.

— Bună dimineaţa, domnule Stewart, îi zise ea zâmbind încântător.

Se dădu la o parte să-l lase să intre şi închise uşa în urma lui.

Când trecu pe lângă ea, Dan simţi aroma discretă de zmeură în mireasma care plutea în jurul ei. Gândurile lui zburară înapoi, la imaginea ei într-o cadă plină cu spumă, cu pâlpâirea lumânărilor sclipindu-i în ochi, cu pielea scăldată într-o nuanţă roz-aurie. Se întrebă dacă avea gust de zmeură sălbatică. Mică, dulce şi zemoasă. Încercând să-şi tempereze căldura care-l cuprinse, Dan se uită repede prin living-room. Pereţii erau

albi, mesele şi rafturile cu cărţi erau însufleţite de ţesăturile florale îndrăzneţe de pe canapele şi de pe scaune. Plante înfrunzite, flori şi cactuşi umpleau fiecare colţ, iar colecţia de păsări tropicale sculptate ascunse printre ele părea atât de reală, încât se aştepta să le audă ciripind. Ambianţa era perfectă pentru Tory. Reveni cu privirea asupra ei, îi găsi gura și zăbovi acolo să savureze buzele întredeschise, ridicate la colţuri, pline şi bune de sărutat…

— Drăguţă locuinţă, zise el, cu un glas plin de dorinţă. Ameţită încă de şocul prin care trecuse când îl văzuse pe Dan Stewart îmbrăcat în pantaloni albi obişnuiţi şi cămaşă roşie sport care-i scoteau în evidenţă trupul suplu, atletic, Tory murmură:

— Mulţumesc. Şi tu la fel. Sprâncenele lui negre se încruntară. Era mirat. Dându-şi seama că vorbele ei erau lipsite de sens, Tory se grăbi să se corecteze:

— Adică, vreau să spun… că eşti prea amabil. Se uită peste umăr, ca şi când ar fi vrut să vadă ce găsea Dan atât de drăguţ.

— De fapt, unii oameni cred că aici este o adevărată junglă.

— Asta explică de ce-mi place, spuse Dan, bucuros să-şi ascundă sentimentele puternice într-o conversaţie neutră.

— Am apreciat întotdeauna sălbăticia.

— N-ai fi urcat atât de sus în ierarhia corporaţiei dacă nu le-ai fi apreciat, comentă Tory. Deschise dulapul de pe hol ca să-şi ia geanta şi o agăţă de umăr. Dan îşi înclină capul într-o parte, ca şi când ar fi încercat să prindă un sunet îndepărtat.

— Ai auzit asta? Derutată, Tory rămase liniştită să asculte.

— Ce anume? şopti ea, după câteva clipe.

— Cunoscuta notă discordantă a cinismului! Victoriei Chase, spuse Dan, în timp ce deschidea uşa pentru Tory. Ce ţi-a făcut lumea corporaţiilor, domnişoară Chase? În afară de faptul că ţi-a furnizat clienţi pentru serviciile tale.:

— Ți-am mai spus doar. Sunt realistă, nu cinică.

Tory trecu pe lângă el şi ieşi în hol. Când after-shave-ul său îi aţâţă dorinţele, se întrebă cum ar reacţiona Dan dacă ar ceda impulsului şi şi-ar îngropa faţa la pieptul lui, frecându-şi obrajii de părul lui mătăsos care se zărea prin deschizătura cămăşii. Presupunea că n-ar considera această comportare drept teribil de profesională. Iar ea nu trebuia să uite că pe el îl interesa profesionalismul ei.! Dan închise uşa şi se dădu într-o parte, lăsând-o pe Tory s-o încuie. Îşi atinse buricele degetelor de spatele ei în timp ce înaintau prin hol, spre scări. Tory o luă înainte, ca o jucărie mecanică. Dan îşi trase mâna şi îşi strânse degetele într-un pumn.

— Pari cam iritată, domnişoară Chase, zise el, atacând-o intenţionat, ca să nu bage de seamă că, în momentul acela, iniţiala J.din numele său, reprezenta cuvântul Jangle

(pus pe ceartă). Uimită că-i citea atit de bine gândurile, Tory zâmbi totuşi şi-l privi pe Dan cât mai inocent posibil.!

— Iritată? De unde ţi-a venit ideea asta? Fără să aştepte vreun răspuns, adăugă:

— Poate că sunt nerăbdătoare să-l întâlnesc pe inventatorul acela trăsnit al tău. Liz nu mai

încetează să vorbească de Howard Beecher. Şi spune că are câțiva roboţi de care o să mă îndrăgostesc.

— Da, are câțiva, dar îmi imaginez că se referea la Stan şi Bran, zise Dan. Ei doi au ceva mai multă personalitate. Tory întoarse capul, ca să nu-i zărească privirea.Ai încredere în el, se gândi ea. Crede-l când îţi spune că roboţii pot avea personalitate.

— Cine a botezat roboţii? îl întrebă ea. Howard este pasionat de Stan şi Bran:

— Eu. Tory îl privi uimită.

— Tu? îţi plac Stan şi Bran? Dan înălţă din sprâncene.

— Este vreun motiv pentru care ar trebui să nu-mi placă?

— Nu, bineînţeles că nu, răspunse Tory în grabă. Deci tu ai botezat aceşti micuţi...

Oameni electronici?

— Deoarece, ca să spunem aşa, sunt naşul lor, Howard mi-a oferit acest privilegiu.

Dar înţeleg că eşti cam sceptică în privinţa lui Stan şi a lui Bran. Dan deschise uşa care dădea spre scări şi se dădu înapoi s-o lase pe Tory să treacă prima.

— O reacţie interesantă din partea unei femei care discută din când în când cu un iepure roz, pe nume Cecil. Tory râse.

— M-ai atins din nou domnule Stewart. Dar nu sunt sceptică, protestă ea în timp ce cobora. Tocmai spuneam că de-abia aştept să-ţi cunosc finii electronici şi pe creatorul lor.

— Deci, hai să ne lămurim. Eşti nerăbdătoare, nu sceptică. Realistă, nu cinică.Ai reuşit, de

asemenea, să eviţi întrebarea mea despre realismul tău faţă de jungla oamenilor de afaceri. Tory se întrebă de ce Dan se încăpățâna să primească un răspuns. Îi lua remarcile strict personal? îşi spuse că n-avea ce pierde dacă-i destăinuia adevărul.

— O.K., recunosc că am un dinte împotriva corporaţiilor. Tatăl meu a lucrat timp de treizeci de ani pentru o companie petrolieră multinaţională. Tata era foarte devotat muncii sale, iar mama reprezenta o soţie perfectă pentru el.

Au făcut tot ce li s-a cerut-s-au adaptat socialmente, şi-au petrecut weekend-uri şi nopţi întregi muncind, s-au transferat la câțiva ani o dată. Apoi, s-a produs o fuziune şi o disponibilizare de personal în toată corporajia. Iar tata s-a trezit peste noapte în drum, după ce, până atunci, fusese considerat un om indispensabil! I-au strâns mâna şi i-au dat o jumătate de oră să-şi adune lucrurile din birou.

Avea cincizeci şi doi de ani. Prea tânăr ca să se pensioneze şi prea bătrân ca s-o ia de la capăt sau, cel puţin, aşa credea. Ajunseră la parter. Dan îşi puse mâna ferm pe spatele lui Tory, ca s-o ghideze prin hol. Fata nu tresări. Şi nici el nu se dădu înapoi.

— Şi vrei să spui că această experienţă nu te-a necăjit? remarcă el liniştit. Cred că şi eu aş fi destul de neîncrezător dacă aş fi în situaţia ta. Îşi ridică privirea spre el şi-i zâmbi, cu ochii sclipind.

— Dar, până la urmă, fuziunea aceea s-a dovedit a fi cel mai bun lucru care s-a întâmplat vreodată în familia noastră. Tata a acceptat lămâia care i-a

fost înmânată şi a transformat-o în punct tropical. S-a asociat cu alţi patru directori concediaţi şi au format un grup de investiţii, numit „Gaşca de peste Deal” şi, în cinci ani şi-au recuperat economiile şi bunurile imobile devenind independenţi din punct de vedere financiar. Acum, nimeni nu-i mai spune tatei unde să locuiască şi ce să facă. Este propriul său stăpân şi-i place foarte mult această situaţie, iar mama are mereu un soţ lângă ea, nu un vizitator ocazional. Şi, ceea ce-i cu adevărat nemaipomenit, este că, acum câteva luni, tinerii turci care l-au înlocuit pe tata, au venit alergând la ei, mulţumiţi să plătească scump pentru serviciile sale de consultanţă, când s-au văzut confruntaţi cu timpuri grele.

— Acest fapt demonstrează că un as găseşte întotdeauna o cale să triumfe, remarcă Dan, în timp ce deschidea uşa principală a clădirii. Tory trecu pe lângă el.

— Demonstrează, de asemenea, că nu este niciodată prea târziu sau prea devreme ca să te afirmi.

— Deci, lucrezi pentru corporaţii, dar nu vrei să te laşi manevrată de ele, spuse Dan când i se alătură, ţinând-o de cot ca s-o orienteze spre maşina lui din parcare.

Ignorând hotărâtă fiorii pe care Dan îi răspândea în tot corpul la fiecare atingere,

Tory ridică din umeri.

— Cine vrea?

— Cine vrea ce?

— Cine vrea să fie manevrat de-o corporaţie?

— Unii oameni sunt fericiţi să dea independența pe siguranţă, îi atrase atenţia Dan.

— Vrei să spui pentru iluzia siguranţei. Dar ai dreptate. Unii oameni sunt dornici să facă acest târg. Dar eu găsesc că nu este drept. Tory îi zâmbi.

— Şi tu eşti de aceeaşi părere, domnule Stewart. Ştiu că ai fost curtat de industriaşi puternici. Dar ai preferat să-ţi conduci propria bărcuţă, decât să sari într-un vapor de lux, cu altcineva la cârmă. Eşti născut să fii căpitan, nu un membru al echipajului. Dan nu-i răspunse. Rămase tăcut până ajunseră la maşină.

Când se urcă la volanul maşinii sale negre, decapotabile, şi Tory îşi puse centura de siguranţă se întrebă dacă nu cumva îl ofensase.

— Ştii, nu mă refeream la Compania Stewart. Voi sunteți altfel. Angajaţii tăi par oameni adevăraţi, nu simple numere. Nu ai pierdut din vedere factorul uman.

— Nu sunt chiar atât de diferiţi de ceilalţi, îi zise Dan, punându-şi ochelarii de soare. Este dificil să ţii cont de factorul uman. Câteodată este de-a dreptul imposibil. Porneşti cu o mulţime de idealuri, dar nu poţi să te ţii de ele mereu.

Când porni motorul, Tory îl studie mai atent, dându-şi seama deodată că Dan lupta cu propriile sale dileme morale, că era sincer preocupat de tăria şi umanitatea propriilor sale idealuri.

— M-am gândit să las capota, zise el după o clipă, ca şi când ar fi încercat s-o distragă pe Tory, după ce-i destăinuise o parte din îndoielile sale. S-au executat lucrări pe autostradă în ultimele zile, aşa că va fi praf. Te deranjează?

— Nu, deloc, îi răspunse Tory, dându-şi seama că îl privea fix, făcându-l să se simtă stânjenit. Se

lăsă din nou o linişte grea, când Tory începu să se gândească la ce presiune trebuia să facă faţă Dan Stewart. Un neconformist încununat de succes era tolerat în industria lui până când altcineva îl înghiţea sau îl distrugea. Şi, dacă lui Dan îi păsa de angajaţii lui, înseamnă că lupta să-şi menţină compania în frunte, atât pentru binele lor, cât şi pentru al lui.

Dan era pierdut în propriile sale gânduri, întrebându-se dacă Tory Chase ar simţi pentru el altceva decât dispreţ, în caz că va trebui, în cele din urmă, să cedeze în faţa corporaţiei gigant care agasa cu promisiuni şi cu ameninţări. Încerca să-l determine să-şi vândă afacerea şi să lase oamenii ca Howard Beecher la mila departamentului de personal, care nu era prea blând. Dar Dan nu înţelegea de ce conta aşa de mult părerea lui Tory. Nu-l preocupau niciodată părerile celorlalţi dar îi păsa de ce gândea Tory. Iar acest lucru era cu adevărat îngrijorător.

CAPITOLUL 6

La mai puțin de o milă de Ventura, traficul încetini şi apoi se opri complet. După câteva minute, câțiva şoferi ieşiră din maşini, clătinând din cap, în timp ce încercau să vadă ce se întâmplase pe drum. Dan opri motorul.

— Mă duc să văd ce este, zise el.

Pentru prima oară de când îl cunoscuse pe Dan, avea ocazia să-l studieze pe îndelete, în timp ce se mişca printre şirurile de maşini. Şi-i plăcea ce vedea.

Invidia vântul care-i răvăşea părul negru, cu degete obraznice, invizibile.

Contururile dure ale trăsăturilor sale meritau reţinute şi poate dezmierdate de atingerea unei femei. I se înmuiară buzele când se gândi să le facă să alunece pe muşchii, duri ai gâtului lui, până în scobitura de deasupra, gulerului, unde limba ei va da de un elixir de mirodenii şi lămâie. Mâinile îi vibrau de dorinţă, tânjind să-i mângâie firele de păr mătăsoase de pe piept şi muşchii care se zăreau sub pielea sa caldă. Şoldurile suple, coapsele încordate şi picioarele lungi îi animau viziuni care-o făceau să fiarbă la foc mic.

Oftând, Tory îşi desprinse privirile de la Dan. Mersese prea departe. Simţea o greutate între coapse şi inima îi bătea atât de tare, încât era sigură că se auzea.

Dar nu reuşea să se uite în altă parte. Dan se oprise să discute cu un mic grup de bărbaţi, care se adunase să dezbată situaţia de pe şosea. Cu mâinile în buzunare, dădea din cap şi nu vorbea prea mult, în timp ce alţii se întreceau să-i explice care era problema. Tory era uluită. Dan îi coordona fără efort. Bărbaţii îl remarcaseră probabil, fără să-şi dea seama de ce făceau, la un nivel conştient, şi-l acceptaseră imediat drept cel mai important mascul dintre ei. Ritualurile animalice de haită erau universale, se gândi Tory. Îi văzuse în acțiune de nenumărate ori, în diverse medii. Difereau numai din punct de vedere al detaliilor, de la o cultură sau situaţie, la alta.

Simţi deodată că i se usucă gura. Parcă i se încordase gâtul şi-i venea greu să respire. Îşi spuse să nu se mai comporte ridicol. Toată discuţia aceasta prostească din apartamentul ei, despre jungle, o făcuse să se gândească la acest

subiect primitiv. Trebuia să revină la civilizaţie, înainte să se întoarcă Dan. Altfel, era posibil să se năpustească asupra lui ca o leoaică asupra prăzii.

Se concentra, respirând rar şi adânc, dar fu cât pe ce să se înece când Dan se întoarse şi o porni spre maşină, fără să-i lase timp să se liniştească.

Încă mai gâfâia puţin când deschise portiera şi se strecură la volan. Spera să nu se uite la ea sau, dacă se uita, să nu observe starea în care se afla.

— N-o să rămânem prea mult aici, îi zise el. O basculantă cu remorcă s-a răsucit în echer şi a împrăştiat moloz pe autostradă, dar este aproape...

Se opri şi se întoarse spre Tory. Îşi scoase ochelarii de soare încet, îi puse pe bord şi o privi fix. Văzu cum i se întindea roşeaţa pe piele, observă sclipirea din ochii ei, sânii care se ridicau şi coborau. Animat de erotismul brusc care iradia din trupul ei, îşi întinse braţul şi o mângâie cu degetele pe obraz. Îi ardea pielea. O cuprinse un tremur uşor şi închise ochii, ca şi când s-ar fi abandonat dezmierdării lui. Tory simţi că pierde contactul cu realitatea. Parcă s-ar fi aflat în vârful unui tobogan cu apă. Dacă-şi dădea drumul, va aluneca într-un bazin de senzualitate şi apoi va pluti fără ţintă, ca bărcuţa de hârtie a unui copil. Luptându-se să-şi vină în fire, se agăţă de singurul subiect de conversaţie care-i veni în gând.

— Povesteşte-mi de Howard Beecher, îi ceru ea cu un glas stresat. Reuşi să se mai liniştească puţin când adăugă:

— Se pare că voi doi vă cunoaşteţi demult.

— Aşa este, recunoscu Dan, sprijinindu-şi mâna de scaun, chiar sub capul lui Tory.

Părul ei moale îi atingea degetul mare, parfumul floral amestecat cu propria ei aromă feminină îmbătătoare îl ameţea, iar sfârcurile umflate ale sânilor care ieşeau prin bluză reprezentau parcă, o invitaţie secretă adresată mâinii sale...

Buzelor, limbii. Totuşi, într-un fel, continuă să vorbească, ca şi când n-ar fi sesizat aceste influenţe perturbatoare.

— Howard Beecher a riscat cu mine când nu aveam altceva de oferit decât un vis neclar, spuse el, privind-o atent. Garajul lui Howard a fost sediul nostru, iar mintea lui, principala noastră avuţie.

— Alături de spiritul tău de om de afaceri, de curajul şi de credinţa ta, completă ea cu o hotarâre neaşteptată, deşi se ferea să se uite la Dan. Îşi ţinea privirile îndreptate în faţă, într-un punct fix. Şi vorbea gâfâit, cu răsuflarea întretăiată şi cu degetele albite de emoţie.

— Mie mi se pare că ai riscat la fel de mult cu Howard, cât a riscat şi el cu tine. Dar ia spune-mi, cum aţi ajuns să vă împrieteniţi? Din câte am auzit despre el, sunteți un cuplu foarte ciudat.

— Presupun că aşa este, zise Dan absent, surprins de insistenţa lui Tory.

Îi acorda tot atâta credit pentru succesul companiei cât investise el în Howard. Îi vorbea aproape protector. Clătină uşor din cap. Ridicol, se gândi el. Tory Chase cu cei un metru şi cincizeci şi cinci de centimetri ai săi să-l protejeze pe Dan Stewart? Şi Dan Stewart să fie încântat de reacţia ei? Din cale-afară de ridicol.

Totuşi, simţea o căldură neobişnuită în corp. Încercă s-o alunge. Risca să devină dependent de acest sentiment, îşi petrecuse o viaţă întreagă

ţinându-şi sub ascultare această dorinţă. Şi nu intenţiona să se schimbe acum. Dându-şi seama că nu răspundea la întrebarea lui Tory, Dan rămase tăcut încă o clipă, gândindu-se ce să-i spună despre anii când se împrietenise cu Howard. Era periculos să-i destăinuiască prea mult acestei femei.Ar fi prea afectuoasă. Prea impresionată. Şi n-avea nevoie de compasiunea ei. Nu era sigur de ceea ce dorea de la Tory Chase, în afară de dulceaţa ademenitoare a trupului ei, dar, în orice caz, nu dorea compasiune.

— Howard şi cu mine ne cunoaştem de când eram copii, îi spuse el, în cele din urmă, pe un ton mai repezit decât intenţionase. Dar n-avea încotro, se afla sub asediu.

— Tu cum te-ai ataşat de partenera ta? o întrebă el, aducând din nou vorba despre Tory ca să-şi poată reface apărarea. Tory se întrebă de ce Dan se ferea să vorbească despre el însuşi, dar îi respectă dorinţa. În ciuda neliniştii pe care i-o trezea apropierea de el, îi relată destul de calmă Cum ea şi Liz se cunoscuseră la Universitatea din Los Angeles, cum lucraseră împreună în comisiile de pregătire a evenimentelor importante şi apoi se hotărâseră să deschidă o firmă, după ce câștigaseră experienţă câțiva ani, lucrând la diverse companii din Los Angeles, specializate în relaţiile cu publicul.

— Deci, caracterul tău independent nu exclude posibilitatea unui parteneriat, comentă Dan.

— Independenţa mea nu este o trăsătură de caracter, îi replică Tory, deşi cu mai puţină convingere decât de obicei. În momentul acela, independenţa ei era subţire ca un fir de aţă.

— Mă defineşte. Aşa sunt eu. Iar parteneriatul este foarte lejer. Liz are afacerile ei şi eu pe ale mele. Împărţim acelaşi birou, ne ajutăm una pe cealaltă şi, din când în când, lucrăm împreună la câte un proiect deosebit de complex, dar oricare din noi se poate retrage oricând, fără să facă rău celeilalte sau asocierii noastre.

— Deci te asiguri întotdeauna să ai o portiţă de acces, remarcă Dan. Vorbise sarcastic, în mod ciudat. Tory se înfurie, deşi nu ştia de ce. Ceea ce spusese era adevărat.

— Da, dacă vrei s-o iei aşa, zise ea, ridicându-şi bărbia, sfidătoare.

— Câteodată, stau şi mă întreb, domnişoară Chase. Tory bănui că n-o să-i placă ceea ce urma să audă. Îşi săltă bărbia şi mai sus şi îşi arcui sprâncenele.

— Ce anume te întrebi, domnule Stewart?

— Cum intenţionezi să te descurci în ceva care nu oferă o portiţă uşoară de scăpare? Cum ar fi de exemplu căsătoria. Copiii. Sau plănuieşti să le eviţi pentru totdeauna?

— Am doar douăzeci şi cinci de ani, domnule, Stewart. Am destul timp la dispoziţie.

Va trebui să iau o astfel de hotarâre abia peste câțiva ani. Nu mă grăbesc să răspund faţă de cineva, să urmez visurile altuia, în loc de ale mele. O să fac asta când voi fi pregătită. Dan îşi lăsă mâna să alunece până-i atinse, ceafa.

— Perspectiva ta asupra căsătoriei este şi mai întunecată decât părerea ta despre marile corporaţii. Dar dacă trebuie să iei o hotarâre înainte să fii pregătită? o întrebă el blând, fără să aibă idee de ce deschisese un subiect atât de

nesigur.

Tory inspiră adine, dar reuşi să-i răspundă.

— N-o să fie nevoie. N-o să permit să se întâmple aşa ceva. Când întinse mâna să desfacă centura de siguranţă a lui Tory, trăgând-o în acelaşi timp spre el, Dan fu surprins să constate că nu întâmpina nicio rezistenţă.

— Chiar crezi sincer că poţi avea atâta control asupra evenimentelor din viaţa ta, domnişoară Chase? o întrebă el cu un calm amăgitor.

— Tu nu poţi? îl chestiona ea nesigură. Îi atinse buzele cu mâna liberă, la început trasându-le conturul, apoi îi mângâie uşor pielea roz, mătăsoasă, în timp ce-i studia ochii.

— Nu, răspunse el după o pauză. Am început să mă îndoiesc dintr-odată de acest fapt. Când Dan îi acoperi gura cu a lui, ţinându-şi palma lipită de gâtul ei arcuit,

Tory rezistă câteva secunde, după care cedă, oftând din tot sufletul, îşi aruncă braţele pe după umerii lui şi îşi întredeschise buzele, umezindu-le puţin cu limba.

Bărbatul o gustă, o mângâie, se avântă şi o explora posesiv, în timp ce Tory îi răspundea, oferindu-i şi mai mult decât îi cerea el. Mâna lui alunecă în jos, pe curba sânilor, dezmierdând cu palma sfârcul ei tare. Fata gemu blând, iar Dan se însufleţi la auzul sunetului neajutorat.

— Tory, eşti atât de dulce, îi şopti el. Dulce, caldă şi delicioasă. Te doresc.

— Ah, Dan, strigă Tory, vreau... Se întrerupse deodată, inspiră adânc, îşi lăsă braţele să-i cadă şi înţepeni, ca şi când cineva i-ar fi aruncat o găleată cu apă rece pe faţă.

— Doamne sfinte, ce facem? Lui Dan îi trebui o clipă ca să se liniştească. Îşi trase mâna de pe sânul ei, îi puse trei degete sub bărbie şi i-o ridică încet, ca s-o facă să se uite la el.

— De ce lupţi atât de mult împotriva mea, Tory? o întrebă el, omițând faptul că se comportase la fel ca ea până acum câteva minute. Se opusese din toate puterile sentimentelor care-l dominau. Tory reveni la trucul ei obişnuit.

— Lupt împotriva ta? repetă ea, prefăcându-se uimită. Dar, de data aceasta, nu-i reuşi jocul.

— Nu sunt... adică... tocmai...

— Respiră adânc de câteva ori, o sfătui Dan ironic. Este cel mai bun mod de a te opri din bâlbâit.

— Nu mă bâl... bâlbâi, protestă Tory. Deschise gura să continue, dar fu salvată de o explozie de claxoane, iar şoferul unui camion din spatele lor, strigă:

— Hai, mişcaţi-vă! Dan înjură pe înfundate când văzu că maşinile din fața lor porniseră din nou. Îi dădu drumul lui Tory, se întoarse să-şi pună ochelarii de soare şi porni maşina, în timp ce ea se trase de lângă el şi îşi fixă la loc centura de siguranţă. Ce sincronizare grozavă, se gândi el, neştiind prea bine dacă se referea la el sau la trafic. Niciunul din momentele de tăcere îndurate de cei doi în trecut nu se putea compara cu liniştea tensionată care se lăsase acum.Pe măsură ce treceau minutele, Dan începea să se răzgândească. Poate că fusese mai bine aşa, noroc că se reluase traficul şi şoferul de camion strigase la el. Tory avea dreptate. Ce dracu făceau? Ce dracu făcea el?

— Îmi cer scuze, domnişoară Chase, zise el pe un ton grav. Comportarea mea a fost de neiertat.

— La fel ca şi a mea, îi preciză Tory. Îi părea rău să-l audă vorbindu-i din nou cu un glas neutru. O parte din ea regreta panica absurdă care distrusese un moment fermecător. Totuşi, era şocată şi nu-i prea venea să creadă că era capabilă de o asemenea reacţie iraţională. Niciun sărut nu trebuia să aibă asemenea putere asupra ei, îşi spuse fata. Niciun bărbat nu trebuia, să-i înfrângă apărarea atât de uşor şi atât de complet. Nicio mângâiere nu trebuia să-i înfioare pielea aşa cum făcuse atingerea lui Dan. Şi dacă tot era vorba de asta, de ce-l lăsase pe Dan s-o pună într-o situaţie defensivă? Îi pregătise şi ea o întrebare. Aceeaşi pe care i-o pusese el. Se hotărî să-l chestioneze:

— Domnule Stewart, rosti ea încordată. De ce lupţi tu împotriva mea?

Îi luă atât de mult timp să-i răspundă, încât începu să bănuie că o ignoră. Dar, în cele din urmă, zise:

— Nu lupt împotriva ta, Tory. Cred că... nu ştiu. Cred că mă lupt cu umbrele.

Şi mai uimită decât înainte, Tory deschise gura să continue subiectul, dar se răzgândi uşurată.

— Mai este mult până la Howard? întrebă ea puţin cam prea nerăbdătoare..

— Nu, îi răspunse Dan, o să fii încântată să afli că drumul nostru nu va dura mai mult de cinci minute, domnişoară Chase. Tory îşi încorda bărbia. Îi spunea din nou „domnişoară Chase”. Minunat.

— Cred că de-abia aşteptăm amândoi să schimbăm atmosfera, de îndată ce ne vom întâlni

cu Howard, adăugă Dan. Nu ştia de ce simţea nevoia s-o facă pe Tory să se simtă bine. Dorinţa lui de a şterge cuta care apăruse pe fruntea ei era la fel de inexplicabilă ca tot ce simţise de când pătrunsese ea în viaţa lui.

Aproape fără să-l asculte, Tory înţelese abia după câteva clipe ce încerca să facă Dan. Se hotărî atunci că trebuie să-l ajute. Era o prostie să se arate supărată.

— Cum adică să schimbăm atmosfera? îl întrebă ea, străduindu-se să zâmbească.

Dan nu-i răspunse imediat. Nu ştia cum să-şi formuleze explicaţia. În cele din urmă, făcu o încercare.

— Această situaţie care s-a produs între noi... se pare că... Oftă adânc şi apoi rezumă ce voia să spună:

— Lui Howard nu-i stă gândul decât la tehnică. Este atât de prins de ceea ce face, încât o să ne molipsim probabil de entuziasmul lui şi o să încetăm să...

— Fim distraşi de altceva, completă Tory, încruntându-se brusc.

Bine. Deci ea fusese copleşită de pasiune, iar el fusese distras.

— Exact, zise Dan, recunoscător că înţelesese. Howard Beecher este un antidot perfect pentru...

— Astfel de situaţii, murmură Tory. Dan îi aruncă o privire aspră. Părea jignită. De ce? Doar ea era cea care pusese capăt unui lucru care promitea să fie foarte, foarte bun. Ea era cea care încremenise în loc.

— Oricum, zise el blând, putem fi siguri că o să ne petrecem următoarele ore în cea mai puţin

romantică atmosferă ce se poate imagina. Sunt sigur că vei fi recunoscătoare pentru asta. Tory reuşi din nou să zâmbească fals.

— Nici nu-ţi închipui ce recunoscătoare-ţi sunt, domnule Stewart. Ultimul lucru pe care l-am dori ar fi un strop de romantism în aer.

— De acord. Deci, ne îndreptăm spre locul potrivit, spuse Dan, ştiind că exagera.

De ce oare Tory Chase îl lăsa întotdeauna fără cuvinte? Peste câteva clipe, trase într-o parcare, pe o stradă, în faţa unui bungalow alb, nepretenţios, construit din lemn, cu un acoperiş cu ţigle roşii.

— Aici locuieşte Howard. Ţine deschisă uşa de la garaj. Tory văzu maşina lui Liz.

Dan coborî şi înconjură maşina să-i deschidă portiera. Dar Tory ieşise deja şi o închisese până să ajungă el.

— Ştiu că nu-i mare lucru să te dai singură jos din maşină, dar am impresia că te străduieşti să-ţi demonstrezi independenţa cu fiecare ocazie, remarcă el. Încerci să dovedeşti ceva faţă de mine sau faţă de tine?

— Niciuna, nici alta, îi replică Tory veselă. Aşa sunt eu. Nu trebuie să dovedesc nimănui, nimic. O porniră pe potecă.La jumătatea distanţei spre garaj, Dan se opri în loc şi îşi trase ochelarii pe vârful nasului, zgâindu-se la micuţa clădire, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ce vedea. Tory zâmbi când îi urmări privirea. Ea nu era deloc surprinsă să vadă un bărbat, mai mult ca sigur pe Howard Beecher, înlănţuit într-o îmbrăţişare fierbinte cu Liz Collins.

Apoi îi pieri zâmbetul. Deci, s-a terminat cu

orele pe care urmau să le petreacă într-o atmosferă sigură, lipsită de romantism.

CAPITOLUL 7

— Ar trebui să mă cunoşti mai bine, domnule Stewart, îi zise Tory pe un ton scăzut, în timp ce stăteau încremeniţi în mijlocul potecii, fără să ştie ce să facă sau unde să se uite. Sunt încântată să-ţi atrag atenţia că te-am prevenit asupra acestei posibilităţi. Şi ţi-am sugerat că între partenera mea şi domnul Beecher al tău s-ar putea înfiripa ceva, nu-i aşa?

— Da, aşa este, recunoscu Dan. Dar tot nu-mi vine să cred. Tory zâmbi şi dădu din cap în direcţia cuplului înlănţuit din garaj.

— Atunci, ce înseamnă acest tablou viu? O experienţă ştiinţifică. Dacă da, mor de nerăbdare să aflu ce ipoteze testează. Sau este vorba de un nou tip de lipici? Probabil o tehnică de reanimare gura la gură? Îngustându-şi ochii, Dan îi aruncă lui Tory o privire care se voia ameninţătoare.

— Într-una din zile, domnişoară Chase...

— Ştiu, ştiu. O să mă azvârli pe lună, zise ea fără să-şi mişte buzele. Dan clipi din ochi mirat.

— Cum poate o femeie atât de micuţă să scoată nişte sunete asemănătoare lui Ralph Kramden?

— Fiindcă am o voce groasă, îi răspunse Tory prefăcându-se. Am în permanentă o broască în gât. Şi îmi exersez imitaţiile cu conştiinciozitate, ştii, pentru spectacolul meu cu marionete.

— Oare talentele tale nu au limite, domnişoară Chase? Eşti uimitoare.

Tory îşi dădu ochii peste cap.

— Ştiu. Şi sunt nişte talente atât de folositoare!

— Îmi imaginez că există câțiva copii care îţi împărtăşesc părerea, zise Dan.

Tory zâmbi, luând remarca drept compliment.

— Cât crezi că o să trebuiască să stăm afară? îl întrebă ea, începând să se simtă stânjenită.

— După cum se prezintă situaţia, am putea sta toată ziua, răspunse Dan, gândindu-se că ar fi mal bine să facă ceva, înainte să cedeze tentaţiei de a urma exemplul lui Howard. Îi venea să lase prudenţa deoparte şi s-o sărute din nou pe Tory, plin de pasiune. Aşa că tuşi uşor, să-şi anunţe prezenţa. Dar în zadar. Se apropie de intrarea în garaj şi încercă să-şi dreagă glasul ostentativ.

Liz şi Howard se desprinseră în sfârşit, întorcându-se spre cărare cu ochii umezi.

— Bună, zise Howard, fără să se arate cumva stânjenit.

Cu un braţ pe după umerii lui Liz, înaintară să-şi întâmpine musafirii. Howard îi zâmbea drăgăstos partenerei sale. Liz încuviinţă din cap, zâmbindu-i lui Dan, în timp ce dădea mâna cu el. Apoi îşi îndreptă atenţia asupra lui Howard, privindu-l pierdută de adoraţie. Tory era atât de uimită de comportarea partenerei ei, încât de-abia îl băgă în seamă pe Howard Beecher. Deşi Liz se arătase de la început atrasă de el, Tory nu-şi imaginase că lucrurile vor merge atât de departe şi atât de repede! Liz şi Howard făcuseră dragoste. Se vedea foarte clar.

Între ei apăruse o legătură deosebită, aproape tangibilă. Iar lui Liz îi plăcea la fel de puţin să se implice ca şi lui Tory şi nu fusese niciodată genul care să se îndrăgostească uşor. Oare ce avea atât de deosebit acest Howard?

Tory îl privi mai atent. În ultimele zile fusese prea preocupată de atitudinea ei faţă de Dan, ca să-i mai pese de cercetătorul lui.

Era înmărmurită. Sigur, se aşteptase, într-un fel, îşi spuse ea.Pe Liz n-o interesa cum arată un bărbat, dar n-ar fi umblat cu un tip caraghios. Iar Tory şi-l imaginase în persoana unui profesor distrat, slăbănog, cu ochelari uriaşi.

În schimb, Howard arăta ca şi când şi-ar fi petrecut viaţa la surfing, nu în faţa unui computer. Era blond, bine legat, cu pielea aurie, un adevărat vis californian cu ochi verzi, pantaloni scurţi kaki şi o cămaşă sport impecabilă, cu o nuanţă mai deschisă decât pantalonii.

Dar altceva o uluia pe Tory. Liz, care se îmbrăca întotdeauna la patru ace când se întâlnea cu un client sau cu cineva care avea o legătură cât de îndepărtată cu un client, purta de asemenea pantaloni scurţi. Da, pantaloni scurţi şi un tricou până la sâni. Arăta grozav. Sexy. Atrăgătoare. Ochii ei păreau luminaţi din interior. Chiar şi pielea şi părul ei blond strălucitor păreau să fi dobândit un luciu deosebit.

În momentul acela, lui Tory îi trecu prin minte că Howard şi Liz vor face copii frumoşi împreună. Iar Howard o privea fix pe Liz ca şi când de-abia ar fi aşteptat să se apuce de treabă. Tory înainta încet. Îi apăruseră broboane de transpiraţie pe sprâncene şi pe ceafă. Vântul nu reuşea să-i alunge valul de căldură care o cuprinsese. Atmosfera din jurul lui Howard şi a lui Liz era încărcată de senzualitate. Exact de ce încerca să scape Tory. Va fi o dimineaţă dificilă.

— Deci, tu eşti cealaltă jumătate de la

Happenings, îi zise Howard, desprinzându-şi privirea de la Liz, suficient ca s-o privească pe Tory cu un zâmbet poznaş.

Tory încuviinţă din cap şi-i întinse mâna.

— Sunt încântată să te cunosc, domnule Beecher, spuse ea pe un ton formal, care o scotea din sărite când era adoptat de Dan. Am auzit multe lucruri despre tine.

— De acord, dar hai să ne tutuim, O.K.? Apoi făcu prezentările între Dan şi Liz. Când încercă s-o prezinte pe ea lui Liz, îşi dădu seama că Howard era mai aiurit decât părea. Liz râse cu indulgentă.

— Howie, Tory şi cu mine ne cunoaştem, ai uitat?

— Howie? repetă Dan cu un glas gâtuit, apoi îşi reveni repede, când văzu că prietenul său se înroşise la faţă. Vreau să spun, Howard... cred că Tory de-abia aşteaptă să facă cunoştinţă cu Stan şi Bran şi cu celelalte personaje care mişună pe la tine prin casă.

— Exact, aprobă Tory cu un zâmbet uimit, când ea şi Dan intrară în garaj.

Îi plăcu cum trecuse peste momentul stânjenitor. Era un bărbat isteţ şi fermecător, chiar şi atunci când nu se simţea în apele lui. Îi venea să-l îmbrăţişeze.

— Ce-ați spune să începem cu o cafea? le sugeră Howard.

— Da, este o idee grozavă, acceptă Tory, nerăbdătoare. Poate că o doză bună de cofeină era exact ce-i trebuia. Uitându-se în jur, prin garaj, văzu peste tot roboți, gadgeturi şi jocuri ciudate. Dan era încântat. Dovedise că studiase materialele.

— Trebuie să le introducă treptat. Problema nu este tehnologia, ci momentul în care publicul este gata să cumpere. De aceea este riscantă noua linie de produse.

— Riscantă dar palpitantă, zise Tory când Howard îi conduse într-o bucătărie spaţioasă, până se uită mai atent.

— Ce se întâmplă aici? întrebă ea cu ochii măriţi de uimire. Se pregăteşte bucătăria anului 2000?

— Nu este nevoie să aştepţi până la sfârşitul secolului ca să ai astfel de dotări, cel puţin în mare parte, îi răspunse Howard. Multe dispozitive nu sunt altceva decât nişte variante mai sofisticate ale celor deja existente pe piaţa. Luă o telecomandă şi o îndreptă spre un mic robot dintr-un colţ.

— De exemplu, cel care-mi pregăteşte cafeaua. Robotul intră în acţiune. Macină cafeaua, o prepară, o turnă în căni, adăugând frişcă şi zahăr, conform comenzilor primite prin telecomanda manevrată de Howard, iar în cele din urmă, se deplasă prin cameră s-o servească.

— Şi dacă trebuie să te scoli de dimineaţă, tipul ăsta micuţ face şi curăţenie? adăugă ea maliţioasă.

— Bineînţeles, spuse Howard, fără să-şi dea seama că glumise. Trebuie să fixez o dată pe săptămână tot ce are nevoie şi îşi ia singur. Tory clătină din cap uimită şi gustă cafeaua. Era delicioasă.

— Ei bine, m-ai convins! exclamă ea. Vreau şi eu unul!

— Exact asta sperăm să spună toţi oamenii când vor vedea produsele noastre, adăugă Dan. Tory

zâmbi. Începuseră deja să-i vină idei pentru lansarea liniei de fabricaţie.

— Aşa vor spune, Dan. O să avem grijă de asta. O credea. Iar încrederea şi entuziasmul ei însemnau mult pentru el.

În orele care urmară, rămase deoparte şi-l lăsă pe Howard să facă demonstraţii cu produsele pe care le vor prezenta, precum şi cu cele care se aflau încă în studiu.

Tory era ca un copil lăsat să zburde pe un teren de joacă. Asculta şi învăţa cu aviditate. Căldura pe care o simţise Dan mai devreme se intensificase şi se întinsese, trecând prin el ca Gulf Stream prin apele îngheţate ale Atlanticului, topind emoţiile sale încremenite de când se ştia. În timp ce urmărea luminile dansând în ochii lui Tory şi asculta râsul ei zglobiu, se trezi întrebându-se dacă nu cumva imposibilul devenise posibil, dacă toţi aceşti ani în care se educase să fie insensibil nu reuşiseră să înăbuşe fiecare scânteie de trăire adevărată?

Nu era sigur dacă spera să fie aşa sau nu.

— Dan, noi avem de-a face aici, cu fantezia! exclamă Tory întorcându-se spre el.

Fata îi zâmbea din toată inima. Dan se trezi din reverie. Îi plăcea cum spusese noi, ca şi când ar fi simţit că sunt împreună în această afacere. Şi zâmbetul acela al ei… vocea aceea melodioasă!

— V-ar interesa să luăm prânzul? întrebă el, pe un ton încordat. I se pusese un nod în gât.

— Ce-aţi zice să facem o plimbare cu barca şi să pregătim un grătar la bordul vasului? le sugeră Howard.

— Ce idee grozavă! zise Liz, privindu-l încântată.

Apoi se întoarse spre Tory.

— Howie are o frumoasă barcă cu motor, pe care o ţine în portul Ventura. Ce zici, Tory? Tory nu prea ştia ce să spună. Îi plăcea să meargă pe apă, dar altceva îi făcea inima să palpite, în orice caz, nu perspectiva unei după-amiezi pe mare. Era gândul că va petrece câteva ore-n plus cu Dan. Totuşi, ezita. Nu voia să-l oblige să meargă şi bănuia că era prea periculos s-o refuze dacă-i observa nerăbdarea.

— Nu credeam că o să ne petrecem toată ziua aici, răspunse ea prudentă. Nu ştiu dacă ar trebui.

— Ai alte planuri? o întrebă Dan.

— Nu, dar... tu? Clătină din cap.

— Sunt gata să accept propunerea lui Howard. Te rog să mă crezi, este un privilegiu deosebit să fii invitat la bordul copilaşului său. O păstrează pe Moonstruck mai mult pentru sine.

— Serios? spuse Liz, aruncându-i o privire uimită lui Howard.Pe mine m-a plimbat cu ea din prima seară când ne-am întâlnit. Dan se uită ciudat la Howard, dar Tory pufni în râs. Howard se mulţumi doar să zâmbească şi-i făcu cu ochiul lui Liz, înainte să le întoarcă spatele colorlalţi.

— Ne-am înţeles. Daţi-mi câteva clipe să deconectez totul pe aici, ca să nu mă trezesc la întoarcere într-un coşmar demn de „Ucenicul vrăjitor” şi pe urmă putem pleca. Va trebui să ne oprim pe drum, să luăm ce ne trebuie pentru grătar şi ceva de băut.

— Dacă ne folosim de ambele maşini, putem cumpăra tot ce este necesar, se oferi Dan. Şi, în afară de asta, Tory are nevoie de nişte pantofi adecvaţi.

Tory clipi din ochi. Nu se gândise că purta pantofi cu tocuri înalte.

— O să mergem rapid la cumpărături şi ne întîlnim cu voi la barcă, continuă Dan.

Apoi, discută pe scurt cu Howard şi cu Liz, intrebându-i dacă să ia cotlete şi vin sau hamburgeri şi bere. Aleseră hamburgerii şi berea, în timp ce Tory asculta ameţită, dând din cap absentă când îi cerură părerea. O clipă mai târziu, se trezi îndreptându-se spre maşina lui Dan, cu mâna lui sub cotul ei, ca şi când ar fi orientat-o în direcţia potrivită. Era foarte bine aşa, se gândi ea. Poate că n-ar fi reuşit să ajungă de una singură. Totul se întâmplase aşa de repede, încât i se învârtea capul. De aceea fusese derutată toată dimineaţa, deşi o încântaseră invenţiile şi inovaţiile lui Howard. De fiecare dată când se uita pe furiş la Dan, îi venea greu să creadă că se sărutaseră cu pasiune doar cu câteva minute în urmă, că o strânsese în braţele lui şi-i dezmierdase trupul cu îndrăzneală, că-i posedase gura atât de avid, încât îşi mai simţea şi acum buzele umflate, tânjind după atingerea lui. Dar expresia lui Dan rămăsese impasibilă, aşa că-şi propuse să fie cât mai atentă la explicaţiile lui Howard şi să-şi păstreze demnitatea la întoarcere, în maşina lui. Apoi, când va ajunge acasă, intenţiona să-şi petreacă restul zilei curăţind toate dulapurile şi debaralele, ca să-şi consume energia nervoasă. Şi, când colo, iată că urma să se plimbe cu barca. Cu Dan. Să ia prânzul cu Dan. Să meargă la cumpărături cu el. Ultimul loc unde şi-ar fi imaginat că o să fie cu Dan Stewart, era la piaţă, alegând bere şi hamburgeri. Poate că visa.

Când se sui în maşina, Tory îşi alungă uimirea și îşi propuse să se bucure de ziua aceea sau de vis, dacă asta era. În orice caz, se distra cum n-o mai făcuse de mult.

Când ajunseră la piaţă, Tory se năpusti într-un magazin, în timp ce Dan se duse la băcănie, după hamburgeri şi bere, stabilind să se întâlnească la maşină.

Fata alergă printre rafturi, alegând nişte pantofi albi de pânză, fără toc, un şort alb, un tricou galben şi o geantă sac, în care să-şi pună lucrurile cu care era îmbrăcată. După ce achită cumpărăturile, se schimbă în cabină.

Se simţea ciudat de timidă în noua ei îmbrăcăminte şi, în timp ce se îndrepta spre maşină, spera că Dan o aşteaptă la volan. Îl găsi sprijinit de aripa din spate, studiind-o atent pe măsură ce se apropia. Îşi pusese un şort de doc, în locul pantalonilor subţiri. Lui Tory i se puse un nod în gât. Tipul n-avea niciun pic de milă. Şoldurile acelea suple, talia subțire, picioarele musculoase, splendide... Îşi simţi inima grea când se întrebă dacă picioarele ei erau atrăgătoare. I se păreau destul de suple şi i se spusese că aveau o formă frumoasă. Dar bărbaţilor le plăceau picioarele lungi. Şi ale ei nu erau. Nici n-aveau cum să fie. Nu era destul de înaltă.

— Ai reuşit să-ţi cumperi şi şort şi mâncare aşa de repede? îl întrebă ea cu răsuflarea tăiată. Nu mi-am dat seama că am întârziat atât de mult.

— N-ai întârziat, o linişti Dan, îndreptându-se de spate.

Înconjură maşina să-i deschidă portiera.

— Am în portbagaj haine potrivite pentru ocazii plăcute ca aceasta. Îmi pare rău că a trebuit să-ţi cumperi lucruri pentru după-amiază. Îmi dai voie...

— Te rog, nici măcar să nu te gândeşti la asta, îl întrerupse Tory.

Se urcă în maşină şi îşi trase picioarele înăuntru dintr-o singură mişcare.

— Şi, în afară de asta, le-am cumpărat ieftin. Mi-a plăcut întotdeauna să mă tocmesc. Dan zăbovi o clipă s-o privească.

— Arăţi... Incapabil să termine propoziţia, inspiră adânc şi expiră încet, în timp ce-o studia. În cele din urmă, murmură:

—... foarte drăguţ. Apoi închise uşa în grabă şi se urcă la volan; se gândea cât mai intens la pescuit, la baseball şi la impozite, la orice, numai să reuşească să-şi tempereze libidoul. Dar, în zadar. Când se urcă în maşină, simţi o încordare în vintre, pe care îi era imposibil s-o domolească. Inima îi bătea ca după o cursă de decatlon. Strânse volanul cu mâinile tremurânde, în timp ce imaginaţia sa aluneca peste picioarele suple ale lui Tory, îi pipăia pielea fină a coapselor interioare, simţind căldura dintre ele... Trezindu-se la realitate, se întrebă de ce nu-şi mişcase maşina din loc. Îşi dădu seama că n-o băgase în viteză. Şi nici măcar nu pornise motorul. Nu i se părea o ideea bună să conducă în asemenea stare, aşa că îşi căută o scuză în gând, ca să poată zăbovi câteva minute. În timp ce se uita fix înainte, îi veni inspiraţia.

— Ar fi mai bine să şterg geamurile, zise el cu un glas răguşit. S-au cam umplut de praf pe

autostradă. Tory nu prea remarcase urme de praf, dar bărbaţii care aveau asemenea maşini erau deosebit de grijulii: Şi, în afară de asta, când Dan coborî şi deschise portbagajul să scoată o cârpă şi-un spray, îi fu recunoscătare că-i oferise ocazia să-şi adune minţile. Niciodată în viaţa ei nu ştiuse că pielea păroasă de pe picioarele unui bărbat putea fi atât de îmbietoare pentru buzele şi limba eî.

Gura lui încordată, se gândi ea din nou. Oare şi el era la fel de agitat? Şi din acelaşi motiv? Un zâmbet uşor îi apăru în colţul gurii, în timp ce-l privea pe Dan stropind cu lichid fereastra din spate şi apoi frecând-o viguros, până când sticla protestă scârţâind. Repetă procesul la fiecare geam, lăsând la urmă parbrizul din dreptul ei. Când ajunse acolo, termină din câteva mişcări, în loc să fluiere nonşalant şi să studieze norii de pe cer. Întors în sfârşit în maşină, zise:

— Acum este mai bine... arată mai bine. Arată mult mai bine, nu crezi?

Tory nu pomeni nimic de urma de praf de pe partea ei, pe parbriz, care nu fusese acolo până atunci.

— Mult mai bine, îl aprobă ea. Această întrerupere îi fusese de folos. Acum avea o şansă să se împotrivească imboldului care o îndemna să se arunce asupra lui Daniel J.Stewart şi să-l posede în parcarea din piaţa Ventura.

Lui Tory îi trecu prin minte un gând incredibil. Oare Dan era timid? Se putea aşa ceva? Nu, îşi spuse ea imediat, amintindu-şi felul în care o sărutase. Nu era timid.

Dar era într-un fel... Distrat? Neatent? Exact, iar ea era vrăjită, sâcâită şi uluită, îşi reproşa Tory

impacientată deodată, din cauza problemelor pe care şi le făcea.

Se hotărî să accepte după-amiaza aşa cum era, un interludiu plăcut, petrecut împreună cu colegi de afaceri şi nimic mai mult.

CAPITOLUL 8

Când Tory şi Dan ajunseră la *Moonstruck (*vrăjit de lună), Howard şi Liz erau deja la bordul vasului. Stăteau pe punte, îmbrăţişaţi.

Tory îşi dădu ochii peste cap. Încerca să-şi alunge gândurile lascive, în timp ce-şi petrecea după-amiaza cu Liz şi cu Howard, dar era la fel de imposibil ca şi când ar fi vrut să se abţină de la ciocolată într-un laborator de cofetărie.

— Tot nu-mi vine să cred ceea ce văd, murmură Dan.

— Ca să-ţi spun drept, nici mie, recunoscu Tory.

— Am văzut femei care au făcut orice, doar că n-au stat în mâini, ca să câștige atenţia lui Howard. De fapt, parcă îmi aduc aminte că o tipă atletică, de pe plajă, chiar a stat în mâini. A făcut fel de fel de eschibiţii, încercând să-şi pună gleznele în jurul gâtului... Dan se opri şi îşi drese glasul.

— Oricum, Howard tot n-a remarcat-o.

— Dar tu, da, zise Tory, înainte să se oprească. Apoi, înjură pe înfundate când Dan înălţă din sprâncene. Grozav, se gândi ea. Reuşise să pară geloasă.

Da, geloasă, retroactiv.

— Numele bărcii este profetic-spuse ea cu inima uşoară. Howard pare cu adevărat vrăjit. Poate că a ştiut întotdeauna că o să se îndrăgostească foarte tare dacă o să i se întâmple vreodată.

— Poate, o aprobă Dan. Se uită la cuplul de pe punte şi clătină din cap.

— Hai să continuăm spectacolul, îi spuse el încet lui Tory, apoi ridică glasul şi se adresă celor doi.Ne daţi voie să venim la bord, domnule?

Când îl auzi vorbind ironic, Tory se întrebă cum de-l considerase până acum drept un om lipsit de umor.

Howard şi Liz se desprinseră din îmbrăţişare şi zâmbiră timid.

— Da, puteţi urca, zise Howard, netezindu-şi părul cu palma.

Descărcară mâncarea şi berea rapid.

Dan se sui la bord şi se întoarse să-i ofere mâna lui Tory.

Era perfect capabilă să se urce de una singură într-o barcă cu motor, dar acceptă ajutorul galant al lui Dan şi n-o deranja când nu-i dădu drumul imediat.

Cel puţin de trei ori până să se ridice ancora, Dan se atinse de ea, deşi ar fi putut s-o evite. Bineînţeles, nici ea nu încerca prea mult să nu-i stea în cale.

— Eşti un bun membru al echipajului, comentă Dan la un moment dat. Se pare că ştii ce să faci. Tory remarcase acelaşi lucru în ceea ce-l privea, dar lauda lui o făcu să se înfioare de plăcere.

— Mi-am dorit întotdeauna să mă plimb pe mare, dar n-am avut ocazia când eram mică. Familia noastră se muta de colo-colo şi nu şi-ar fi cumpărat o barcă. Aşa că am luat câteva lecţii de navigaţie la UCLA şi am participat la nişte întreceri, îi explică ea. Dar tu, Dan? Ai crescut familiarizat cu bărcile, ca mai toţi copiii din sudul

Californiei?

— Nu sunt originar din California, îi răspunse el. Am făcut ca şi tine, am luat lecţii la colegiu Când oram puşti, cea mai mare realizare a mea a fost când Howard şi cu mine ne-am amenajat o plută cu un cearceaf vechi, în loc de pânză, şi o coadă de mătură, în loc de catarg. Parcă am fi fost Hycklebery Finn.

Howard izbucni în râs când auzi comentariul lui Dan.

— Îmi amintesc de pluta aceea. Urma să navigam pe Mississippi ca să fugim de...

— Din păcate, ne aflam în New Mexico la vremea aceea, îl întrerupse Dan.

Apoi, îl întrebă pe Howard încotro trebuiau să se îndrepte ca să prindă del mai bun vânt. Tory se întrebă de ce oare Dan îl oprise pe Howard în mijlocul propoziţiei şi schimbase subiectul aşa de brusc, dar, curând, deveni prea prinsă de încântătoarea după-amiază ca să insiste.

Îşi împărţiră sarcinile, fără prea multă discuţie. Dan se ocupă de grătar. Tory și Liz pregătiră chiftelele, salata, fructele şi brânza pe care le cumpăraseră pentru picnicul lor pe apă. Apoi, toţi trei, se ocupară de curăţenie. Între timp, Howard manevră ambarcaţiunea cu pricepere, zâmbind mulţumit.

Tory stătea lângă Dan, la provă, cu genunchii la piept şi braţele în jurul lor, cu faţa ridicată spre soare şi cu ochii închişi, când Liz ieşi de sub punte.

— Tory, tocmai m-am gândit la ceva. Pun pariu că nu te-ai dat nici măcar cu un strop de cremă ecran pentru soare. Tory deschise un ochi.

— Am uitat.

— Uiţi întotdeauna. De obicei nu contează, pentru că nu-ţi petreci prea mult timp în soare, dar azi este important. O să te arzi. Uite! Liz îi dădu o sticlă de plastic cu loţiune.

— Mai bine mai târziu decât deloc.

Oftând, Tory îi mulţumi lui Liz şi acceptă sticla, îşi puse puţină cremă pe degete şi o întinse pe faţă şi pe gât.

— Păzeşte-ţi nasul, dacă nu vrei să arăţi ca renul lui Moş Crăciun, zise Liz, întorcându-se lângă Howard. Şi poate îl rogi pe Dan să te ungă pe spate.

Tory îşi îngustă ochii şi jură să i-o plătească lui Liz pentru asta. Prietena ei era îndrăgostită, aşa că dorea ca toată lumea să fie în această stare. Când îi aruncă o privire lui Dan, se linişti. Părea că adormise, aşa că poate nu auzise sugestia scandaloasă a lui Liz. Auzi, s-o ungă pe spate.

După ce-l studie o clipă, Tory îşi feri ochii în grabă. Aşa cum stătea acolo, lângă ea, cu picioarele încrucişate, sprijinit de peretele cabinei, cu braţele sub cap şi ochii închişi, era încântător. Relaxat. Inofensiv. Aproape ca un băieţel.

Tory începu să-şi toarne loţiunea pe picioare, încet. Apoi o întinse pe un umăr şi încercă să nu-şi dorească să fi fost mâna lui Dan, alunecând senzuală pe pielea ei. Îşi dădu seama că n-avea niciun rost să evite să-l privească. Imaginea feţei şi a trupului său i se întipărise prea mult în minte când îl studiase. Pulsul i-o luase razna, i se adunase în interior, ca un nucleu de energie erotică şi se întreba cât timp o să reziste. I se

uscase gura. Îşi umezi buzele cu limba în timp ce-şi aplica loţiunea pe celălalt umăr. Deodată, ca şi când ar fi sesizat că se schimbase ceva, se uită din nou spre Dan. Când văzu că o privea, i se opri inima-n gât.

— Liz are dreptate, îi zise el liniştit, mişcându-se să se apropie de ea, cu palma întinsă. Poţi să te arzi rău.

— Ştiu, şopti fata. Dar Tory nu se referea la ce putea să-i facă soarele. Răsuflarea caldă a lui Dan îi atingea pielea sensibilă, chiar după ureche, iar apropierea trupului său îi trimitea fiori în tot corpul. Vrăjită, îi turnă loţiunea în palma întinsă. Îşi ţinu respiraţia şi îşi pironi privirile în faţă, în timp ce Dan îşi frecă mâinile ca să încălzească lichidul şi să-l întindă pe ambele palme.

Când începu să-i maseze umerii, Tory îşi stăpâni un geamăt de plăcere. Luptându-se să se gândească la altceva în afară de atingerea lui Dan, se concentra asupra vasului care înainta printre valuri, împrăştiind picături înspumate. Transa ei hipnotică se adânci.

— Ai muşchii încordaţi, murmură Dan, mişcându-şi degetele mari în mici cercuri, de-a lungul spatelui ei. Nu mi-aş fi imaginat că Tory Chase este o persoană încordată.

— Ba da, câteodată, recunoscu Tory cu un glas scăzut.

— La fel ca noi toţi, zise Dan, întrebându-se de ce oare se chinuia atât de mult.

Unsese cu loţiune tot spatele lui Tory, dar nu se putea opri să mângâie acel teritoriu delicios. Mai bine ar fi purtat tricou până la talie, decât aşa, până la jumătatea coastelor. Se gândi ce-ar fi să-i

desfacă şireturile legate la ceafă şi să-i tragă în jos cele două triunghiuri de material, dezmierdându-i sânii până când i se ridicau sfârcurile, căutând căldura umedă a gurii lui. Se trezi încercând să-şi imagineze areolele sânilor ei. Oare erau rozalii şi fragede ca nişte boboci de trandafiri? Sau întunecate ca fructele târzii de pădure?

Dan simţi o vibraţie ciudată în mâini, ca şi când ar fi fost străbătute de curent electric. Când Tory începu să se balanseze spre el, trupul lui fu cuprins de dorinţă.

Ştia că trebuia să se abţină, cel puţin pentru că nu erau singuri. Cu un uriaş efort de voinţă, reuşi să o bată pe umeri şi să se îndepărteze.

— Cred că ajunge, îi şopti el, deşi glasul îi trăda gândurile tainice.

— Nu vrei să te ungi şi tu? îl întrebă Tory, pe un ton înfundat, ca şi când ar fi vorbit de sub apă. Dan clătină din cap.

— Nu, mulţumesc, sunt O.K., spuse el, deşi nu era deloc în apele lui.

Ba chiar se simţea în agonie. Tory se uită înapoi şi văzu că Howard şi Liz discutau şi râdeau împreună.

— Poate ar trebui să ne alăturăm celorlalţi, îi sugeră ea.

— Bună idee, încuviinţă Dan. Cu cât erau mai mulţi, cu atât era mai sigur.

Reuşiră să-şi petreacă după-amiaza fără să recurgă la altceva decât la unele priviri pline de subânţelesuri şi presupuse atingeri întâmplătoare.

Moonstruck alergă pe ape până la asfinţit şi ajunse în port când cerul începu să se întunece, căpătând culoarea indigo a ochilor lui Dan.

Tory oftă în timp ce dădu o mână de ajutor la strângerea pânzelor. Ştia că petrecuse o zi deosebită. Memorabilă. O zi care n-o să se mai repete, cel puțin cu Dan. Acceptase că era atras fizic de ea, dar în orice caz nu era îndrăgostit. Acum, o s-o conducă acasă, o să-i spună „noapte bună” la uşă şi o să revină la viața lui obişnuită. Poate, alături de o femeie pe… care o iubea.

Era foarte bine aşa, îşi spuse Tory. Dan Stewart era capabil să-i frângă inima. Nu ştia cum să se apere de el. Era bărbatul pe care ar fi trebuit să-l respingă cu toată voinţa de care era capabilă, numai că nu era deloc în stare.

Când coborâră din barcă, Tory îi zâmbi lui Dan, iar apoi lui Howard şi lui Liz.

— Vă mulţumesc pentru ziua de azi. Nu ştiu când m-am mai distrat aşa.

— A fost bine, o aprobă Howard, punându-şi braţul pe după umerii lui Liz.

Dan sesiză tonul dulce-amar al lui Tory. Şi el se simţea la fel. Dar avusese timp să se gândească de când îşi pierduse cumpătul cu câteva clipe mai devreme. Nu se schimbase nimic. El, cel puţin, nu se schimbase. Şi nici Tory. În ciuda independenţei ei afişate era o femeie vulnerabilă, blândă, iubitoare, care se putea dărui în întregime bărbatului iubit.

Ar fi atât de uşor să-şi aprindă dorinţa pentru ea, să se bucure de prezenţa ei până când sentimentele prindeau formă. Dar merita ceva mai bun decât pe el. Cel mai amabil lucru pe care-l putea face pentru Tory era s-o ducă acasă, să-i spună „noapte bună” la uşă şi să înceapă să-şi caute o femeie care n-avea nevoie de un bărbat pe

care să se bazeze. Treceau pe lângă un restaurant de pe chei, când Howard spuse deodată:

— Hei, au trecut câteva ore de când am mâncat hamburgerii ăia şi aici este un local grozav, unde servesc hrană de mare. Ce-aţi zice să încheiem o zi perfectă cu o seară grozavă? Proastă idee, se gândi Dan.

— Mie îmi convine, se auzi el spunând. Lui Tory i se opri inima-n loc. Ştia că ar fi trebuit să-i spună lui Dan că prefera s-o ducă imediat acasă. S-ar fi potrivit orice scuză. Dar, în timp ce-şi muşca buza de jos, văzu că ceilalţi o priveau aşteptând-o să răspundă, aşa că ezită. În cele din urmă, murmură neajutorată.

— Mi-ar plăcea nişte specialităţi oceanice.

Howard avusese dreptate, hotărî Dan când terminaseră cina şi comandaseră cafea. Restaurantul de pe chei servea nişte preparate oceanice delicioase.

Howard nu precizase un detaliu ringul de dans. Se dansa încet, romantic, sub stele. Muzica era sexy. Dan ştia că, dacă ar dansa cu Tory în atmosfera aceea, pe muzica aceea, s-ar risipi toate intenţiile sale nobile. Atent pe jumătate la Howard, care spunea o anecdotă copilărească, se hotărî s-o ia pe Tory de la locul ei şi s-o ducă direct acasă, de îndată ce vor termina cafeaua.

Deodată, Dan deveni brusc foarte atent, când Howard reluă povestea cu pluta pe care o construiseră în copilărie.

— Aveam amândoi vreo zece ani, zise Howard. Şi uram familiile adoptive la care stăteam pe vremea aceea, aşa că ne-am hotărât să plecăm pe

apă la asfinţit.

Tory îl privi aspru pe Dan.

— Familii adoptive?

— Da, continuă Howard. Nu ţi-a spus Dan cum am ajuns să ne împrietenim? Eram amândoi orfani.Mă rog, eu eram în mod sigur orfan. Nu mi-am cunoscut niciodată părinţii sau nu-mi amintesc să-i fi cunoscut şi n-am avut nicio rudă dornică să se sacrifice pentru un plod sâcâitor, cum eram eu, se pare. Dar, pe de altă parte, el era...

— Un burlac precoce, care a plecat de acasă la o vârstă fragedă, îl întrerupse Dan.

Howard şi Liz făcură haz de vorbele lui, dar Tory îl studie cu atenţie.

— Ce vârstă aveai?

— Trei ani.

— Dan urăşte cuvântul „alint”, zise Howard clătinând din cap şi chicotind.

— Am fost copilul unei mame necăsătorite, care a încercat să aibă grijă de mine şi n-a reuşit, aşa că m-a lăsat la preotul unei biserici din Albuquerque, le explică Dan, pe un ton resemnat.

Îl admira pe Howard că putea discuta atât de degajat despre copilăria lor, dar n-ar fi vrut să afle Tory. Era prea bună la suflet. O să ia totul în tragic. Deja îl privea cu ochii aceia uriaşi ai ei, blândă şi tristă, ca şi când ar fi vrut să se întoarcă în timp şi să schimbe lucrurile. Trebuia să lămurească totul.

— Când a văzut că nu mai scăpa de mine, preotul a anunţat autorităţile locale să găsească o familie adoptivă pentru mine. Howard se afla deja acolo şi, într-un fel, ne-am împrietenit după

aceea.Pe atunci nu ştiam, dar am fost mai norocoşi decât mulţi alţi copii.

— Mai norocoşi decât alţi copii? repetă Tory. Vorbeşti serios?

— Da, foarte serios, rosti el, hotărât să încheie această poveste şi să schimbe subiectul. Am fost obligaţi să învăţăm de mici ce înseamnă viaţa. De exemplu, ne-am deprins să muncim. Părinţii adoptivi temporari nu sunt la fel de indulgenţi ca cei adevăraţi. Şi apoi, a intervenit creativitatea. Isteţimea. Trebuia să ne creăm propriile noastre jocuri şi distracţii..

— Cum ar fi construirea unei plute cu care să ajungeţi din New Mexico pe Mississippi? spuse Tory, uimită că-i venea să izbucnească în lacrimi.

— O.K., nu eram prea tari la geografie, spuse Howard zâmbind. Oricum, ne-am imaginat că o să găsim un afluent pe undeva.

— Oare nu-şi doreşte orice copil să fugă de acasă la un moment dat? întrebă Dan.

Apoi o privi pe Tory. Dar ar fi preferat să n-o facă. Arăta atât de răvăşită. Îi venea să plângă. Iar lui îi venea s-o ia în braţe, s-o aline.

— Ţie nu ţi-au venit niciodată asemenea idei? înţelegând că Dan se simţea stânjenit, Tory îşi alungă emoţiile în tăcere.

— De fiecare dată când ne mutam, mă hotărâm să fug de acasă. Voiam să mă întorc întotdeauna acolo de unde plecasem, zise ea zâmbind.

Încerca să-l ajute pe Dan, atrăgând atenţia asupra ei.

— Odată, chiar am făcut-o, dar m-am oprit în timp ce împachetam, pentru că nu ştiam ce păpuşi să-mi aleg. N-aveam cum să le iau pe toate şi n-aş

fi vrut să se simtă…

Se opri, dându-şi seama îngrozită că fusese cât pe ce si spună „să nu se simtă părăsite”. Cum putea fi ctât de lipsită de sensibilitate?

Howard şi Liz zâmbiră, ca şi când n-ar fi observat gafa lui Tory.

Dar Dan o remarcase. Remarcase de asemenea că era tristă şi-i părea rău.

Schimbase conversația de dragul lui şi acum se temea că-l jignise. Însă nu era aşa. Nu-l mai afecta. Scăpase de această povară cu mai mult de zece ani în urmă.

Dar fetiţa care ţinuse cont de sentimentele păpuşilor nu se schimbase prea mult, în mod evident.

— Dar cum a fost când n-ai dat înapoi? îi şopti el.

— Mă temeam că o să mă întrebi, zise Tory, deşi era bucuroasă că o încurajase să continue. Poate că nu trebuia să se ferească de el.

— Conpania petrolieră pentru care lucra tatăl meu îl trasferase din Oklahoma în Canada. Mai bine-zis în Calgary, Alberta. Aveam vreo şapte ani şi, ca de obicei, nu-mi plăcea să fiu eleva nouă din clasă. Voiam să mă întorc la vechea mea şcoală, să fiu cu prietenii pe care mi-i făcusem, aşa că le-am spus tuturor păpuşilor că trebuie să rămână unde erau şi să aibă grijă una de alta, până când trimiteam după ele. Mi-am împachetat un sandviș cu unt din nucă de cocos şi gem, o pijama şi puşculiţa în formă de porc. Apoi m-am strecurat pe uşa din spate şi am fugit până n-am mai putut. Râse şi clătină din cap.

— Am făcut semn unui taxi şi am întrebai şoferul

câți penny mă costă până la Oklahoma. Nici eu nu eram tare la geografie. Eram atât de fraieră.

— Aveai şapte ani, spuse Dan animat, sărind în apărarea ei. Când Tory îi zâmbi întrebător, se încruntă şi își învârti mâncarea în farfurie, întrebând:

— Deci, ce s-a întâmplat?

— Şoferul mi-a spus să mă urc în maşină şi pe urmă m-a pisat la cap până i-am dat adresa părinţilor, răspunse Tory, privindu-l fix pe Dan, care încerca în zadar să-şi urmărească gândurile.

— Până am ajuns acasă, mă convinsese să acord o şansă oraşului Calgary. Îmi promisese, de asemenea, să mă prezinte fetiţei sale, care era întâmplător de aceeaşi vârstă cu mine. Şi s-a ținut de cuvânt. Fiica lui a devenit cea mai bună prietenă a mea şi ţinem şi acum legătura una cu cealaltă.

— Un sfârşit fericit, remarcă Liz. Cam aşa merg treburile de obicei cu Tory.

Conştient că Liz îl urmărea atentă în timp du vorbea, Dan îşi ridică un scut invizibil.

— Incidentul acela s-ar fi putut termina prost. Tory avut noroc.

— Sau poate face ca oamenii să dea ce-i mai bun din ei, îl contrazise Liz.

Dan o privi pe Tory ca şi când ar fi reflectat asupra acestei posibilităţi, apoi clătină din cap.

— Presupui că există întotdeauna ceva bun, Liz. Dar câteodată nu există.

Tory își spuse că fusese destul timp în centrul atenției așa că se grăbi exagerat de entuziastă să schimbe subiectul.

— Un lucru este sigur. Cineva a scos ce-i mai

bun din bucătarul nostru astă-seară.

Aceste preparate sunt excepţionale. Howard, să ştii că mi-ai câștigat încrederea, în calitate de critic gastronomic.

Diversiunea ei avu succes. Howard, fără să să aibă habar de tensiunea de la masă, sau, prefăcându-se că nu o observă, pălăvrăgi despre restaurante care-i plăceau, până când fură atrași cu toţii într-o discuţie animată despre tendinţele frenetice ale bucătăriei californiene. Din nou, Tory se trezi admirând spiritul lui Dan, comentariile sale ironice, descrierile satirice ale dejunurilor servite în cele mai selecte restaurante din Los Angeies.

— Îmi place să cred că sunt deschis noutăţilor, dar am renunţat să pasc măcriş de baltă, zise el. Apoi se întoarse spre Tory şi-i făcu semn cu ochiul.

— Prefer să mestec cotlet de iguana. Amintindu-şi de prânzul lor la *Şopârlele Săltăreţe,* Tory râse şi se simţi măgulită, fiindcă făcuse această aluzie special pentru ea.

— Oho, spuse Liz, dându-şi scaunul la o parte şi ridicându-se, simt că această glumă a avut o destinaţie deosebită. Howard, îmi faci onoarea, te rog? Este un cântec de Nat King Cole.Ar fi un sacrilegiu să nu dansăm. Howard se ridică şi îşi puse braţul în jurul taliei fetei în timp ce se îndreptau spre ringul de dans.

— Liz o să regrete, spuse Dan. Howard nu ştie să deosebească un vals de o scălămbăială. Tory zâmbi.

— O să-l înveţe Liz.

— O să-i distrugă degetele de la picioare.

— N-ai vrea să pariem, domnule Stewart?

Dan ştia că încercau să acopere stânjeneala momentului, fiindcă ar fi trebuit s-o invite la dans. Era tentat să renunţe la conversaţie, s-o conducă pe podeaua lustruită şi să-l lase pe Nat King Cole să-şi reverse magia. Dar îşi spunea că nu era drept să continue un flirt început într-un moment de slăbiciune.

— Domnişoară Chase, cred că o să renunţ la pariu, zise el vesel. Pari prea încrezătoare.

— N-am faţa ta de pokerist, spuse Tory, cu un oftat exagerat de dezamăgire. Te-ai gândit vreodată să fii un jucător profesionist?

— De fapt, da, m-am gândit. Tory îl privi mirată.

— Da? Serios?

— Timp de câțiva ani când eram adolescent, jocul de cărţi profesionist mi se părea

Cea mai bună alegere. Descoperisem că nu puteai câștiga bani din lupte stradale

Sau sâcâind poliţiştii. Dan ezită, apoi continuă

— Când eram încă prea tânăr ca să fiu lăsat de unul singur, dar prea independent ca să fiu bine venit într-o familie adoptivă, am fost trimis într-un loc numit eufemistic drept casă pentru băieţii cu probleme. Acolo am descoperit că eram destul de bun la cărţi. Până când crescusem destul ca să fiu acceptat în jocuri cu mizã mare, m-am gândit că mă săturasem să lupt împotriva lumii. Aşa că mi-am folosit câștigurile dobândite pe căi necinstite, ca să-mi finanţez o educaţie decentă. M-au ajutat mult slujbele de vară, când făceam pe comerciantul în Las Vegas. Deci, ai putea spune că mutra mea de pokerist m-a ajutat să-mi iau diploma.

— Ah, Dan, murmură Tory. Sunt atât de…

— Opreşte-te, zise el ferm. Nu mai vreau să te aud compătimindu-mă. Îţi spun aceste lucruri pentru că... pentru că... Încruntându-se, îşi dădu seama că n-avea idee de ce-şi deschisese sufletul faţă de Tory. Nu-i stătea în fire să se comporte aşa.

— Howard, spuse el cu voce tare, Howard pare să fie într-o dispoziţie nostalgică astă-seară, poate din cauza cântecelor acestora vechi. Probabil că starea lui este molipsitoare. Tory începuse să-şi alcătuiască deja o imagine despre Dan Stewart, ca să-l poată înţelege mai bine, dar era mai curioasă ca oricând să descopere piesele lipsă din puzzle.Ar fi vrut să-i pună o mulţime de întrebări, dar i se păreau toate mult prea personale. Aşa că se mulţumi să zâmbească şi spuse:

— Apropo, nu ştiu care din noi am fi câștigat pariul.

Îi făcu semn cu capul spre ringul de dans. Dan îi urmări privirea. Îi văzu pe Howard şi pe Liz lipiţi unul de altul, legănându-se ca şi când ar fi fost un sigur trup şi făcând din când în când câte un pas, aproximativ în ritm cu muzica.

— Ah, la dracu! gemu Dan, împingându-şi scaunul şi ridicându-se în picioare. Hai să dansăm, fir-ar să fie! Lui Tory i se înmuiară genunchii, dar reuşi să se ridice şi chiar să zâmbească dulce.

— Sigur, mi-ar plăcea. De fapt, cum aş putea rezista unei invitaţii atât de frumos exprimată? Ignorând ezitarea ei, Dan o conduse pe ringul de dans, când începu să cânte o melodie clasică, interpretată de Sinatra. O apropie de el şi îşi aplecă faţa, aşa încât buzele lui să atingă marginea delicată a urechii ei.

— Dă-mi voie să-mi reformulez invitaţia, murmură el. Tory, vrei să dansezi cu mine? Trupul ei unduios şi doritor în braţele lui, îi răspunse în loc de cuvinte.

CAPITOLUL 9

Cântecul era o versiune a lui Stardust (Praf de stele) interpretat de Willie Nelson, iar cerul se transformase într-o catifea neagră, presărată cu puncte strălucitoare de lumină. Tory nu ştia dacă dansa cu Dan de câteva minute sau de câteva ore. Ştia doar că şi-ar fi dorit ca noaptea să nu se Mai termine.

La un moment dat, Dan îşi înlănţui braţele în jurul taliei ei, cu mâinile împreunate la baza coloaneI vertebrale. Braţele ei erau atârnate de gâtul lui. Îşi sprijinise obrazul de umărul bărbatului, iar şoldurile ei se legănau în ritm cu ale lui.

Când Wilie intona ultimele acorduri, braţele lui Dan se strânseră în jurul lui Tory pentru o clipă care părea fără sfârşit, înainte să se relaxeze.

Ameţită, Tory îşi ridică faţa de pe umărul lui şi se uită languros în jur.

— Unde sunt ceilalţi? întrebă ea când văzu că rămăseseră singuri pe ringul de dans.

— Au plecat, spuse Dan, mângâindu-o pe spate şi pe umeri. Clipi din ochi.

— Au plecat?

— Dacă ar fi fost un dans matern, am fi câștigat, îi spune el. Ş tocmai am observat că ospătarii se pregătesc de închidere şi cască, să ne dea de

înţeles.

Tory se uită din nou în jur.

— Ce s-a întâmplat cu Howard şi cu Liz?

— Au plecat cam cu vreo cinci melodii în urmă. Howard ne-a făcut cu mâna. Liz îl privea ca şi când nu mai văzuse vreodată ceva mai inteligent ca el. Tory râse liniştit.

— Probabil că a fost ceva în aer. N-am mai dansat niciodată până la ora închiderii.

— Nici eu. Dar poate ar fi mai bine să le dăm drumul acestor oameni şi să-i lăsăm să se ducă acasă. Dan îşi trecu un braţ în jurul taliei lui Tory, în timp ce se îndreptau spre masă. Acolo, îi aştepta o hârtiuță cu un mesaj. Dan o ridică şi citi:

„N-am vrut să vă întrerupem. N-am vrut să fim întrerupți. Am achitat nota de plată. Drum bun până acasă.H.” Când ea şi Dan ieşiră din restaurant şi merseră mână-n mână spre parcarea unde-şi lăsase maşina, Tory remarcă:

— Lui Howard nu-i place să vorbească mult, mai ales în unele momente.

— Cred că da. Nu sunt sigur că-l mai cunosc pe Howard. Nu l-am văzut niciodată să se comporte aşa ca acum. Dan se gândi că nu se mai recunoştea nici pe sine însuşi, dar prefera să nu adâncească deocamdată acest subiect. I se părea mai sigur să discute în continuare despre Howard.

— Nu i-am mai spus nimeni Howie vreodată. Oricum, cine a făcut-o n-a mai îndrăznit a doua oară. Dintr-un anumit motiv, nu tolerează poreclele. Dar cu Liz este O.K.Tot ce iese din gura ei este ca o muzică pentru urechile lui. Presupun că se adevereşte vechea zicală: Un bărbat care se îndrăgosteşte greu o face lată până la urmă.

— Acelaşi lucru este valabil şi pentru o femeie, spuse Tory. Liz a fost o mică vampiră până l-a întâlnit pe Howard. Nu mi-aş fi imaginat că i se poate întâmpla aşa ceva. Părea atât de... invincibilă. Dan rămase tăcut.

Tory îi aruncă o privire pe furiş şi observă că i se încordase bărbia din nou şi se adâncise în gânduri. Se întrebă dacă-şi dăduse seama de acelaşi lucru ca şi ea, că se descriau pe ei înşişi.Pe Tory o cuprinse un fior când fu confruntată cu adevărul propriei sale vulnerabilităţi.

— Ţi-e frig? o întrebă Dan imediat. Nici vorbă, se gândi ea, dar îi zâmbi inocent.

— Briza s-a răcorit puţin. Îşi desprinse mâna de-a ei şi-o luă pe după umeri până ajunseră la maşină. Apoi deschise portbagajul şi scoase o haină de doc.

— Uite! îmbracă-te cu asta!

— Văd că ai o adevărată garderobă în portbagaj, remarcă Tory chicotind, în timp ce-şi băga braţele pe mâneci. Parcă ar fi valiza fără fund a unui clown.

— Te-ai mira să vezi ce conţine, spuse Dan, trăgând-o de umeri că s-o întoarcă spre el. Îi închise fermoarul la haină, apoi se uită la picioarele ei goale.

— Poate ar fi mai bine să-ţi pui celelalte haine, măcar pantalonii. Sunt în geantă, nu-i aşa?

— Nu-i nevoie, mă simt bine. N-avea chef să se schimbe în parcare sau în maşină.

— M-am încălzit deja. Se studie şi clătină mânecile mult prea lungi pentru ea.

— Oricum, haina ta mă acoperă mai mult decât lucrurile mele. Dar ţie nu ţi-e frig?

— Nu, îi răspunse Dan deschizând portiera. Dacă mi-ar fi, am un pulover în portbagaj. Tory se urcă, se aşeză confortabil pe scaunul de piele şi îşi dădu seama deodată ce obosită era. Îşi înăbuşi un căscat când Dan se strecură la volan.

— Scuză-mă, zise ea, apoi căscă din nou. Sunt mai rău decât ospătarii.

— Ei, este târziu, remarcă Dan, pornind motorul. Iar aerul sărat pe care l-am respirat azi te adoarme.

— Pe tine te adoarme?

— Nu, dar eu sunt tare.

— Am impresia că eşti foarte tare. N-aş vrea să mă asociez cu tine.

Tory nu sesiză dublul înţeles al vorbelor ei decât după ce le rosti.

— Serios, nu ai face-o? Tory se înroşi la faţă şi îşi trase haina în jurul ei. Îi venea să-i spună adevărul, că i-ar plăcea să se asocieze cu el, chiar în noaptea aceasta sau oricând dorea. Dar nu trebuia să-i spună. Nu acum.

Aşa că schimbă subiectul. Sprijinindu-şi capul de scaun şi închizând ochii, zise cu glas obosit:

— Maşina aceasta este frumoasă. Merge ca-n vis. Dar pare ciudat pentru un om care activează într-o ramură de vârf a industriei să aleagă un model clasic.

Se opri câteva clipe, apoi continuă:

— Eu am o teorie care ar explica acest fapt. Între timp, Dan scotea maşina din parcare şi nu-i răspunse. Se gândea la ultima ei remarcă. Îi oferise ocazia să-l respingă sau să-l încurajeze, dar ea, în schimb îl lăsase să ghicească, preferând să discute despre maşina lui. Îl dorea. Era sigur de

asta. Şi, la un moment dat, în tinpul serii, hotărârea de a o proteja el însuşi se topise ca un cub de gheaţă într-un ceainic în clocot. Dar trebuia să ştie ce simţea ea emoţional şi fizic. Trebuia să fie sigur că, dacă era de acord să facă dragoste, spunea „da” în mod raţional, nu însufleţită de un imbold senzual de moment.

— Nu vrei să auzi teoria mea? insistă Tory.

— Bineînţeles că vreau, spuse Dan, deşi uitase la ce se refera.

— Eu cred aşa.Că ai văzut o maşină exact ca aceasta pe vremea când hoinăreai pe străzi, zise Tory fără să-şi ridice capul. Trebuia să vorbească pentru că îi venea să adoarmă şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era să încheie seara cu un sforăit.

— Ai văzut o luminiţă neagră strălucitoare şi te-ai simţit ca băieţelul din poveste, care-şi lipise nasul de vitrina unui magazin cu jucării. Erai pe-afară şi te uitai înăuntru. Nu-ţi convenea situaţia, evident. Aşa că te-ai hotărât să intri înăuntru şi, când ai reuşit în cele din urmă, ţi-ai cumpărat una ca simbol al succesului tău, care însemna totul pentru tine. Dan era uimit.

— Howard i-a spus lui Liz, nu-i aşa? Şi ea ţi-a spus ţie?

— Nu. M-am gândit de una singură. Tory zâmbi cu o satisfacţie nedisimulată, fără să deschidă ochii.

— Am nimerit drept la ţintă, nu?

— Da, ai nimerit. Cred că eşti destul de deşteaptă, spuse Dan.

Simţea din nou căldura aceea ciudată stârnită de Tory înăuntrul său, un fel de căldură care n-avea nimic de-a face cu dorinţa. Îi plăcea să ştie

că se gândise la el, că-şi imaginase motive pentru ceva atât de trivial ca alegerea unei maşini. Se bucura că era interesată de el, nu de averea şi de poziţia lui socială. Îi plăcea cum se amuza de glumele lui, de parcă ar fi fost Robin Williams, Billy Crystal şi Steve Martin la un loc. Îi plăcea că-l asculta atentă, ca pe oracolul secolului. Îl făcea să se simtă… preţuit.Ca om.Ca bărbat.

— Ei bine, vreau să-ţi spun ceva, o anunţă el, cu glasul gâtuit de emoţie.

— Mmmm? murmură Tory. Dan îi aruncă o privire. Nu mai avea mult până să adoarmă. Întinse mâna să-i răvăşească părul, drăgăstos, şi-i spuse:

— Eşti deşteaptă, Tory Chase.

Fata îi zâmbi somnoroasă, oftă şi se cufundă în lumea viselor.

Când Dan ajunse în faţa clădirii lui Tory, fata mai dormea încă. Opri maşina, gândindu-se dacă s-o trezească sau să-i ia pur şi simplu cheile din geantă, s-o ducă în apartamentul ei şi s-o bage în pat. Era ca şi când ar fi profitat de Frumoasa din Pădurea Adormită. În afară de asta, trebuia să plece la San Francisco de dimineaţă şi îşi dăduse seama că nu voia să-şi petreacă noaptea cu Tory dacă nu puteau fi împreună şi a doua zi. Un mic dejun tihnit. O plimbare pe malul oceanului. Un buchet de trandafiri şi poate o cină la lumina lumânărilor.

Această revelaţie era un gând neliniştitor. De când devenise Dan Stewart un tip atât de romantic? Înainte ca Dan să se hotărască ce să facă, Tory deschise ochii şi clipi de câteva ori.

— Ah, fir-ar să fie, am adormit! Îşi înclină capul ca să se uite la Dan.

— Îmi pare rău. N-a fost frumos din partea mea să te las să conduci singur.

Excitat împotriva voinţei sale de tonul ei melodios, tărăgănat, mai pronunţat ca de obicei, Dan îi porunci libidoului său să se calmeze şi o trase de nas pe Tory.

— Nu te îngrijora. Torsul tău mi-a ţinut companie.

— Tors? exclamă ea tresărind. Vrei să spui că am sforăit?

— Crezi că aş folosi un asemenea cuvânt lipsit de feminitate pentru... micuţele tale oftaturi? o necăji Dan când se dădu jos din maşină. Tory îşi îngropă faţa-n mâini.

— N-o să mai adorm niciodată, în viaţa mea. Dan deschise portiera.

— Haide, domnişoară supărată.Ai ajuns acasă. Râzând, Tory îşi scoase haina şi o lăsă în maşina, în ciuda protestelor lui, apoi îi acceptă mâna.

În timp ce mergeau alături spre apartamentul ei, se gândea ce să facă atunci când vor ajunge acolo.Ar fi fost banal să-l invite la o cafea. Mai bine să treacă direct la subiect. Dacă-l voia în patul ei, şi aşa era, trebuia să i-o spună. Ce i se putea întâmpla dacă făcea primul pas? Putea s-o refuze. Mai rău de atât n-avea cum să fie. Când ajunseră la uşa ei, o descuie şi o deschise. Se pregătea să-i sugereze o cafea, dar Dan luă iniţiativa.

— Ţi-am spus că mâine trebuie să fiu la San Francisco? Lipsesc până la weekend-ul viitor. Lui Tory i se păru că vorbea încordat. Şi nu intenţiona

să intre în apartamentul ei, deşi uşa era deschisă. Ştia că o să plece şi nu pentru că n-o dorea.

— Eşti atât de dulce, murmură ea, sprijinindu-se de el, cu obrazul pe umărul lui şi cu mâinile strânse în pumni, pe pieptul său. Dan îşi strânse instinctiv braţele în jurul ei şi o sărută în vârful capului.

— Sunt dulce? De ce? Îl prinsese nepregătit. I se spuseseră multe lucruri.

Dar nimeni nu afirmase că ar fi „dulce”. Oare aflase cumva motivul călătoriei sale? Răspunsul ei îl surprinse.

— Eşti dulce pentru că vrei să faci dragoste cu mine şi ştii că şi eu vreau. Dar n-o să faci nimic, pentru că sunt adormită. Şi pentru că trebuie să pleci devreme mâine dimineaţă. Eşti atât de grijuliu, Dan, un adevărat cavaler. Un gentleman în adevăratul sens al cuvântului. Un bărbat gentil.

Se lipi de el şi îşi înclină capul să se cuibărească sub gâtul lui.

— N-aş putea să dorm chiar aici? Puţin. Sunt sigură că m-aş întări.Aş deveni un adevărat tigru. Dan se gândi: Ce-ar fi s-o ia în braţe şi s-o ducă în pat? Atâta tot. Şi apoi să plece. Trupul lui Tory se relaxa şi începu să respire mai liniştit.

Doamne sfinte, se gândi el, chiar că adormise.

Se întrebă dacă putea conta pe autocontrolul lui s-o ducă în pat şi să stea puţin lângă ea. Ştia că n-ar protesta. Doar spusese că-l dorea.

Spusese de asemenea că era dulce. Grijuliu. Cavaler. Fir-ar să fie, de ce trebuia să fie atât de încrezătoare? De ce insista să-l vadă în el pe Lancelot?

— Tory, o chemă el. Trebuie să intri acum. Nu

poţi să dormi aici, în hol.

Tresări şi apoi îşi undui trupul, agăţându-şi braţele de gâtul lui.

— Încă un minut, murmură ea. Îi simţi răsuflarea fierbinte pe gât.

— Lasă-mă un minut să stau cu ochii închişi.Pe urmă, sunt gata să sar dintr-o prăjitură sau să fac un dans exotic dacă doreşti. Chicoti şi îşi mişcă buzele într-un cerc sinuos, ca şi când ar fi vrut să-l inspire pe Dan.

Bărbatul simţea cum i se udă fruntea de transpiraţie. Nu dorise niciodată o femeie cum o dorea pe Tory. Şi ea n-avea nimic împotrivă. Atunci, ce-l oprea?

Uşoară întrebare, îşi dădu el seama. Nu era o problemă că Tory adormise; ştia sigur că putea s-o trezească. Adevărul era că merita mult mai mult de la un bărbat decât îi putea oferi el.

— Noapte bună, Tory zise el ferm, apucând-o de umeri şi desprinzând-o de el.

Fata se mişcă şi deschise ochii.

— Noapte bună?

— Te sun când mă întorc. Tory se trezi suficient să-şi dea seama că era ridicolă.

— Oho, şopti ea, încercând să uşureze momentul stânjenitor. Se pare că trebuie să-mi îmbunătăţesc tehnica de seducţie.

— Tehnica ta de seducţie este foarte bună, spuse Dan încordat. Dar ar trebui să te gândeşti la ceva, înainte să... continuăm acest flirt. Tory clipi din ochi. De ce oare cuvântul acesta îi dădea senzaţia că tot ce simţise cu Dan şi credea că simţise şi el cu ea, era trivial?

— La ce-ar trebui să mă gândesc, Dan? îl întrebă

ea.

— Că nu sunt dulce! răspunse el brusc agitat. Sunt un ticălos, Tory, în adevăratul sens al cuvântului. Sunt genul de bărbat împotriva căruia ar trebui să fii prevenită. Tory zâmbi.

— Ştiu asta, prostuţule. Era rândul lui Dan să clipească.

— Serios?

— Bineînţeles. Eşti genul de bărbat împotriva căruia este prevenită fiecare fiinţă de sex feminin, din momentul în care îşi dă seama că băieţii nu sunt ca fetiţele. Am luat în considerare acest fapt înainte să-mă hotărăsc să-mi petrec o noapte grozavă cu tine, decât să regret tot restul zilelor mele că n-am făcut-o. Dar, trebuie să te contrazic într-o privinţă, Dan Stewart. Să ştii că eşti dulce. Eşti drăguţ, chiar dacă tu nu crezi asta.

— Un drăguţ, repetă Dan clătinând din cap. Sunt dulce. Sunt un drăguţ... Un cavaler al Mesei Rotunde. Ştii Tory, când este vorba de bărbaţi, pari de cincisprezece ani, nu de douăzeci şi cinci. Fata nu se supără. Dimpotrivă, izbucni în râs.

— S-ar putea. Şi când te gândeşti că sunt probabil prea lipsită de experienţă pentru tine. Aşa că, poate somnul meu inoportun a fost o binecuvântare...

Dar nu mai apucă să spună nimic, pentru că Dan îi astupă gura cu a lui. Punându-i o mână sub cap, îşi trecu degetele prin părul ei. Degetul mare al celeilalte mâini mângâia o venă care pulsa nebuneşte pe gâtul ei. Limba lui îi despărţi buzele agresiv. Apoi exploră, gustă şi se mişcă ritmic înăuntru şi în afară, ca şi când ar fi dorit să demonstreze intimitatea pe care ar fi vrut s-o

împartă cu ea.

Tory luase foc când îşi săltă capul în cele din urmă şi o privi curios. Era ameţită.

Nu mai putea gândi. Îşi pierduse voinţa.

— Cred că nu se poate pune problema lipsei de experienţă, zise el, plin de pasiune.

Dar hai să ne lămurim, Tory. Sper că înţelegi sincer că nu sunt...

Ezită. Nu ştia cum să explice ce voia să spună.

— Un animal domesticit? sugeră ea. Dan se încruntă.

— Da, cam aşa ceva.

— Vezi? Te înţeleg foarte bine, îi replică Tory zâmbind triumfător. Apoi se ridică pe vârfuri şi luând faţa lui Dan între palmele ei, îi sărută dungile dintre sprâncene, colţurile ochilor şi cutele din jurul gurii.

— Ai câștigat, bărbat încântător ce eşti. O să-mi petrec săptămâna gândindu-mă serios dacă să mă încurc sau nu cu oameni ca tine. Poate, până te întorci, o să-mi vin în fire şi o să fiu din nou sobră. Îl sărută pe gură dulce şi pasionat, apoi oftă şi se trase înapoi.

— Noapte bună, Dan. Şi mulţumesc pentru această zi minunată, zise ea şi intră în apartament!

Dan simţi aproape o durere fizică, văzând-o plecând, mai ales că se temea să nu-şi vină în fire, în timp ce el îşi pierdea minţile. Închise uşa şi începu să înainteze încet, pe hol. Deodată, fata îşi scoase capul pe uşă.

— Dan? Se opri şi se întoarse nerăbdător.

— Da?

— Cred că am descoperit ceva, până la urmă.

Dan aşteptă, ridicând din sprâncene.

Inima îi bătea să-i sară din piept.

— Ei, ce-ai descoperit. Tory îi zâmbi dulce.

—” J”-ul din numele tău. Vine de la Jughead, (prostănac) nu-i aşa?

Zicând aceasta, îi scoase limba şi dispăru. Dan îşi trecu degetele prin păr. Îi venea să se întoarcă, să bată la uşă, până-i deschidea şi să facă dragoste cu ea toată noaptea. Avea dreptate. Era un prostănac.

CAPITOLUL 10

Lui Tory îi luă mai puţin de-o săptămână să-și dea seama că Dan îi făcuse o mare favoare ca o lăsase să se gândească. De fapt, se lămuri într-o singură zi.

Duminică dimineaţa se trezi târziu, se uita în oglindă şi văzu ceea ce văzuse Dan: o femeie de douăzeci şi cinci de ani, cu ifose de adolescentă când era vorba de probleme sentimentale. Îi era recunoscătoare că se purtase aşa de decent, dar rămăsese uimită. Doamne sfinte, se aruncase practic asupra lui.

Probabil că-n Ventura bântuia un virus. Un microb al dragostei. Doar și Liz fusese afectată. Şi Howard. Şi poate și Dan un timp.

Un timp foarte scurt, se gândi ea încruntându-se. Dan îşi revenise extraordinar de repede. După șapte zile poate că va reuşi să dea ochii cu el fără să rişte.

Dar Tory nu luase în considerare complicaţiile și simptomele secundare care puteau apărea într-o săptămână. Și bineînțeles, se manifestară imediat. De exemplu, programul ei radio preferat lansă în

weekend un concurs Frisco, aşa că, de fiecare dată când deschidea aparatul, îl auzea pe Tory Bennet cântând. Îi părea rău să admită că inima ei rătăcise parcă spre nord sau că Santa Barbara îşi pierduse farmecul. Se gândea ce întunecat ar fi orașul, dacă ar fi presărat cu amintiri dureroase. Când ajunse la compania Stewart, miercuri după-amiază, la întâlnirea cu Roger McCormick, Tory constată că i se accelerase pulsul din simplul motiv că locul acela era dominat de prezența lui Dan, chiar dacă el nu se afla acolo. Era într-adevăr o problemă pentru ea. Omul îi distrusese pur şi simplu toate simţămintele emoţionale. Le transformase într-o grămadă nefolositoare de gunoi. Tory fu poftită imediat în biroul lui Roger, spre bucuria ei. Munca părea să fie singurul remediu pentru neliniştea care o măcina.

Se aşeză cu Roger pe canapeaua de piele şi puse schiţele şi notiţele pe masă, în faţa lui. După ce-şi contura planurile de principiu zise:

— Voiam să-ţi obţin acordul înainte să discut cu Howard. Roger încuviinţă din cap.

— Îmi place. Absolut tot. Dar cred că ar trebui să mă consult şi cu Dan înainte să-ţi dau O.K.-ul. Sugerezi ceva neobişnuit faţă de strategia companiei Howard Electronics.

— Nu ştiu dacă va mai fi timp să le punem pe toate în ordine, în caz că aşteaptă până săptămâna viitoare, îi preciza Tory.

— Nicio problemă. Dan a telefonat acum o oră şi a lăsat un număr unde poate fi găsit toată după-amiaza. O să-l caut.Pe Tory o cuprinse un val de căldură când Roger se ridică şi se duse la telefonul de pe biroul lui. Fata îşi muşcă buza de

jos şi închise ochii, blestemându-se în gând că se simţea atât de entuziasmată de posibilitatea de a vorbi cu Dan. Dar nu se putea abţine. O să discute cu el dintr-un moment într-altul. O să-i ceară lui Roger s-o dea la telefon, ca să-i explice ideile ei, nu? Va dori să discute cu ea, nu?

Încercă să nu tragă cu urechea când Roger luă legătura cu Dan. Studie acuarelele de pe pereţi, îşi repetă în gând planurile, ca să nu-i răpească prea mult timp lui Dan. Făcu orice, ca să-şi distragă atenţia, doar ca să nu-şi vâre degetele în urechi, să fluiere Dixie. Totuşi, auzi fiecare silabă rostită de Roger şi ghici fiecare cuvânt de-al lui Dan, inclusiv „NU-ul pe care i-l oferise drept-răspuns când Roger îl întrebase dacă nu voia să i-o dea la telefon să-i explice. Se pare că nici nu-i plăceau ideile ei. Era şocată. Zdrobită. Îi venea să se repeadă la Roger, să-i smulgă telefonul din mână şi să-i spună lui Dan că nu voia oricum să discute cu el. Dar, când Roger închise, se mulţumi doar să întrebe:

— Care este verdictul?

— Ai O.K.-ul, o anunţă el.

— Grozav! exclamă Tory, strângându-şi hârtiile. Eşti sigur că domnul Stewart a înţeles detaliile? Detaliile care nu-l preocupaseră, adăugă ea pe înfundate.

— Dan se grăbea, îi răspunse Roger. A spus doar că are încredere în tine.

Tory închise servieta şi-i zâmbi ca într-o reclamă pentru pasta de dinţi.

— Sunt flatată.

— Chiar ar trebui să fii. Dan nu acordă prea des atâta libertate de acţiune. Îi place să deţină

controlul. Parcă eu nu ştiu, se gândi Tory. I se înfioră pielea când îşi amintea doar de mâinile lui şi de atingerea lor. Dar, se pare că o apăsa ceva dureros pe suflet. Dan fusese prea grăbit să-i vorbească, măcar pentru câteva secunde. Era o modalitate dură, dar eficientă de a-i da de ştire că dorea să revină la o relaţie strict profesională. Fir-ar să fie, se simţea rănită.

Dar nu ştia de ce? Doar şi ea voia acelaşi lucru, nu?

— O să-l sun pe Howard ca să stabilim când ne putem întâlni pentru discutarea detaliilor, spuse ea veselă, în timp ce Roger o conducea până la uşă. Nu pot să mă apuc de nimic dacă el nu le consideră fezabile.

— Howard se află aici, azi, o anunţă Roger. A ţinut o şedinţă cu ceilalţi cercetători.

Sunt aproape sigur că s-a terminat. N-ai vrea să văd dacă nu te poate primi chiar acum?

— Ar fi grozav, rosti Tory, uitându-se la ceas. Avea programată încă o întâlnire, dar era destul timp să discute repede cu Howard. În timp ce Roger se întoarse la birou şi îl sună pe Howard, Tory îşi revizui gândurile.Ar trebui să fie încântată că Dan avea atâta încredere în ea. Nu nvea nicio scuză să se lase dominată de sentimente personale. Avea ceva de făcut pentru compania Stewart. Cu cât se concentra mai mult asupra muncii sale, cu atât îi va veni mai uşor să-l uite pe splendidul ei preşedinte.

— Tory, Howard spune că este gata să contramandeze tot ca să te vadă, o anunţă Roger, punând receptorul în furcă. Este la un etaj mai jos. Te conduc până acolo.

— Minunat! exclamă Tory, zâmbindu-i şi mai radios. Ştii, Roger, n-am mai lucrat cu asemenea oameni dornici să coopereze. Tu şi Howard îmi uşuraţi munca.

Însă preşedintele vostru este... o adevărată, *barracuda*!

Peste câteva minute, Tory se afla în biroul lui Howard. O salută ca pe un prieten pe care nu-l mai văzuse demult şi, când îi explică ideile ei, entuziasmul lui avu un efect tonifiant. Mai hotărâtă ca oricând să-şi concentreze atenţia strict asupra proiectului, avu grijă să nu pomenească de Dan când se referi la domnul Stewart, o făcu doar din punct de vedere profesional. Nu voia decât să se ţină cât mai departe. Din nefericire, nu reuşi să pună stavilă sincerităţii, şi vorbăriei lui Howard sau entuziasmului său apropo de ea şi de Dan.

— Dan n-a vrut niciodată să rănească pe cineva, trăncăni Howard, spre uimirea lui Tory. Dar n-are încotro. Ştii cum sunt unele femei, se îndrăgostesc de tipi care nu le bagă-n seamă. Iar Dan reprezenta o adevărată provocare pentru ele. N-a stat niciodată cu cineva prea mult timp. Dar cu tine... nu ştiu. Am impresia că este cu totul altfel. Te place cu adevărat, Tory. Şi sper că n-o să fii tu cea care să-l răneşti.

Ştii, ai putea s-o faci. Poate că nu-ţi vine să crezi, dar te bucuri de mare trecere pe lângă el.

— Nu trebuie să te îngrijorezi, Howard, spuse Tory senină, străduindu-se să ignore vârtejul emoţional stârnit de Howard în inima ei. Dan şi cu mine ne înţelegem unul pe celălalt. Şi acum, să revenim la proiectul tău. Chiar intenţionezi să-i

faci pe Stan şi Bran să vorbească aidoma personajelor pe care le întruchipează? Îl întrebă Tory, revenind la lucruri serioase. Spre uşurarea ei, nu-i mai spuse nimic despre Dan. În timp ce vorbea cu Howard despre programarea roboţilor pentru comenzile prin voce, Tory spuse o frază, imitând tonul lui Stan şi Bran, care-l făcu să-şi dea capul pe spate şi să râdă.

— Ei, dar ştii că ai talent? exclamă el. Cred că mi-ai putea fi de ajutor pentru programarea vocilor acestor roboţi. Fata îl contrazise: Aş fi bucuroasă să fac ce pot, Howard, dar nu sunt atât de pricepută. Imit câteva voci pentru marionetele mele.

— Marionete?

— Da, din când în când dau mici reprezentaţii la petrecerile copiilor, îi explică ea.

Howard o privi mirat.

— Serios? Nu glumeşti? Doamne, este prea frumos, ca să fie adevărat. Te-aş putea ruga să-mi faci o mare favoare? Poate ar fi o favoare şi pentru tine, dacă stau să mă gândesc. Poţi urmări roboţii în funcţiune, luând legătura cu alţi oameni, mai ales cu copiii. Şi hai să recunoaştem: dacă poţi fascina copii; la un picnic, în ziua de azi, adulţii ar fi un fleac, nu?

— Exact, dar despre ce favoare este vorba? Howard îi spuse încruntându-se şi scărpinându-şi bărbia:

— Mă întreb de ce Liz n-a pomenit nimic despre marionetele tale...

Se opri şi îşi duse mâna la frunte.

— Ah! Am uitat să-i spun că avem nevoie de cineva, în locul scamatorului care şi-a scrântit

mâna. De fapt, cred că am uitat să-i spun despre tot. Sper că n-o să se înfurie...

— Howard, îl întrerupse Tory, clătinând din cap cu o disperare prefăcută. Mai întâi,

Liz nu se înfurie aşa de uşor şi cu atât mai puţin pe tine. Şi, în al doilea rând...

Explică-mi despre ce este vorba.

Când Tory plecă puţin mai târziu din biroul lui Howard, îl asigură încă o dată că de-abia aştepta să facă un spectacol cu marionete pentru picnicul copiilor coordonat de departamentul lui, sâmbătă dimineaţa. Nu era prea departe, fusese planificat să se desfăşoare pe plajă şi în parc. Îi lua doar zece minute cu maşina de la ea de acasă.

— Să ştii, Howard, că sunt o cabotină, îi spuse ea peste umăr, în timp ce înainta pe hol, spre ascensor, grăbindu-se la următoarea ei întâlnire. Îmi place să dau spectacole pentru copii, aşa că nu-mi mai mulţumi.Mă simt flatată că mi-ai cerut s-o fac. Bărbatul îi zâmbi.

— O.K.Dar îţi mulţumesc, oricum. Tory râse şi apăsă pe butonul ascensorului.

Omisese să-i spună lui Howard că-i era recunoscătoare să aibă ceva de făcut care să-i abată gândul de la evenimentele de sâmbăta trecută.

Tory îşi parcă maşina pe o stradă laterală, cât mai aproape de ocean şi merse pe jos până în zona picnicului. Avea un sac galben de plajă în mână. Îşi lăsase marionetele în maşină, ca să le scoată doar la momentul potrivit.

Când îl zări pe Howard jucându-se cu un grup de copii pe iarba din parc, deasupra plajei, Tory se

îndreptă spre el să-l anunţe că venise.

— Ai sosit devreme, îi spuse el întrerupând jocul ca s-o sărute. Îi aruncă o privire.

— Acesta este un costum de baie?

Tory încuviinţă din cap, trăgându-şi ochelarii pe frunte, Purta un costum roz-aprins, dintr-o bucată, şi o fustă înfloratã, gen sarong, înnodată peste el. Voia să poată înota dacă avea chef, fără să fie nevoie să se schimbe, şi constatase că cei mici erau atraşi de culorile vii.

— N-ai vrea să cobor şi să-i supraveghez pe copii de acolo? întrebă ea, ştiind că Howard îi studiase ţinuta cu un scop practic. Altfel, nu avea ochi decât pentru Liz.

— Ţi-aş fi recunoscător, Tory, zise el zâmbind. Liz este ocupată. Iar ceilalţi voluntari ai noştri au întârziat, se pare.

— Am plecat, spuse ea. Îşi puse la ochi ochelarii de soare, îşi scoase sandalele, şi le atârnă de două degete şi se îndreptă spre apă.

Ea şi cu Liz organizaseră destule petreceri pentru copii ca să aibă experienţa necesară, aşa că puseră totul în ordine şi începură să se distreze, jucând volei în apă şi alte jocuri pentru cei mici.

Când sosiră voluntarii s-o ajute pe Liz, Tory făcu un duş pe plajă ca să-şi spele pielea de apa sărată, se şterse cu un prosop din sacul ei şi îşi răvăşi părul. După ce-şi puse fusta şi sandalele, începu să se plimbe, vorbind cu copiii pe care-i întâlnea. Înţelesese de la organizatori că majoritatea proveneau din familii divorţate şi din case de copii. Îi plăcea că Howard încerca să dea noii generaţii mai mult decât avusese el parte. Era

sigură că s-ar fi implicat şi Dan dacă ar fi fost în oraş, deşi îi venea greu să şi-l imagineze descurcându-se cu atâţia copii neastâmpăraţi. Mai bine să nu se gândească la el, îşi spuse Tory. Trebuia să şi-l scoată din minte. Era un oaspete nedorit în creierul ei.

— Domnişoară, o strigă un băiat pistruiat de vreo şase ani, trăgând-o de braţ. Domnişoară, unde este Deejay? Mai vine azi?

Tory se înseninã imediat la faţă. Auzise mai mulţi copii vorbind de Deejay, dar nu ştia nimic despre el. Poate că era un disc jockey care urma să conducă un spectacol muzical.

— Mă tem că nu ştiu, recunoscu ea. Dar cine este acest Deejay?

Băiatul o privi ca şi când ar fi venit de pe Marte.

— Clown-ul, cine altul?

— M-da, presupun că o să vină cât de curând, îi linişti ea, sperând că avea dreptate.

Satisfăcut de răspunsul ei, băieţelul se alătură mulţimii din jurul lui Howard. Tory îşi aminti de programul primit şi îşi dădu seama că era timpul să-l vadă pe Howard punându-şi roboţii în mişcare. Liz i se alăturase, aşa că Tory se apropie de partenera ei, să privească spectacolul împreună cu un grup de copii de-abia ieşiţi din apă. În timp ce Howard îşi desfăşura spectacolul, Tory se inspiră pentru lansarea produselor lui Dan. Nu încetase să se gândească la el, îşi zise ea cu un oftat, când se duse să-şi aducă marionetele.

Şi, în timp ce se întorcea de la maşină, fu încântată să vadă un clown înconjurat de un grup de copii entuziasmaţi. Sosise faimosul Deejay. Era un clown bun, remarcă ea. Costumul lui cu buline

se prezenta într-o simfonie de culori, iar peruca Harpe Marx de sub pălăria lui cu cioc de raţă avea o nuanţă verzuie, fosforescentă. Şi nu se încălţase cu adidaşi; avea pantofi lunguieţi şi noi, ca un clown autentic. O să scoată nişte plescăituri delicioase când o să meargă.

Tory ar fi dorit să discute cu Deejay, să afle dacă era un clown profesionist sau un voluntar talentat. Poate că o să-i permită să-l treacă pe lista colaboratorilor pentru *Happenings*.

Deejay stătea cu spatele la ea şi se aplecase spre copii, aşa că îşi făcu loc printre ei. Voia să vadă dacă machiajul lui era la fel de grozav ca şi costumaţia.

Când ajunse, în sfârşit, într-un loc de unde putea să se uite fără să incomodeze vreun copil, Tory se declară mulţumită. Deejay avea cea mai tristă faţă pe care o văzuse vreodată: o gură ca o potcoavă răsturnată, riduri negre pe fruntea albă, ca de cretă, lacrimi negre, uriaşe pe obrajii albicioşi. Ţinea baloane lunguieţe, în formă de animale şi le dădea copiilor, având grijă să nu-i uite pe cei timizi, din spate. Tory ar fi vrut să se apropie mai mult, ca să i audă ce vorbeau şi să se uite mai bine la el. Îi făcea pe copii să râdă şi să chicotească la glumele lui şi, când îi întrebă dacă nu puteau să strige mai tare îi făcură bucuroşi o demonstraţie.

Ah, da, îşi spuse Tory. Trebuia să-l treacăpe Deejay pe lista colaboratorilor săi. Era deosebit. Plin de suflet. Copiii aceştia însemnau ceva pentru el.

După ce dădu câte un balon fiecărui copil, Deejay se îndreptă de spate şi scrută atent grupul, să verifice dacă nu omisese pe cineva. Tory începu

să-şi croiască drum prin mulţime, să ajungă la el înainte să plece.

Tocmai când se apropie, ochii de deasupra nasului mare, roşu îi întâlniră pe ai ei.

Ochii aceia albaştri ca de oţel.

Tory înţepeni pe loc, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

— Nu-mi vine să cred, şopti ea.

— De unde ai apărut? o întrebă el. Semăna cu un contabil deghizat, care dă peste şeful lui la aeroport, în timp ce se pregătea s-o şteargă în Jamaica.

Dând vag din mână, Tory îi arătă unde stătuse. Deejay, se gândi ea, în timp ce privea ochii lui limpezi. Şi faţa aceea tristă, cine altul ar fi putut să fie?

— Ce ironie, spuse ea încet. Voiam să discut cu tine pentru o eventuală colaborare cu *Happenings*. Daniel J.Stewart înălţă o sprânceană groasă, trasă cu creionul.

— Pune-mă pe lista ta, domnişoară Chase. Dacă produsele noastre nu se vând cum am promis bancherilor, s-ar putea să am nevoie de o slujbă.

— Puţin probabil, protestă Tory imediat, încă nu-şi revenise din uimire.

— Am văzut noile produse. Va fi un mare succes. Şi, în afară de asta, dacă totul eşuează, am auzit că cel mai rău lucru care i se poate întâmpla companiei Stewart este să fie preluată. De o corporaţie gigant, unde tu vei avea o poziţie importantă. Dan clătină din cap. Margareta de pe pălăria sa tremură jucăuşă.

— Nu, mulţumesc. Am auzit eu ce-i cu aceste corporaţii gigant. Cineva a cărui părere o respect,

mi-a spus că-ţi dirijează viaţa şi te aruncă exact când crezi că mai aveai puţin până la sfârşit.

Tory se miră că Dan îşi amintea de ce-i povestise despre tatăl ei. Era încântată că-i respecta părerea, deşi nu vorbise prea serios. Dar îşi dădu seama că se afla într-un pericol şi mai mare decât îşi imaginase. I se înmuiaseră genunchii şi o învăluise căldura devastatoarei sale dorinţe sexuale. Şi toate acesta se întâmplau numai din cauza acestui... clown! Acest clown care hotărâse că nu avea nevoie de ea. Acest clown care refuzase să vorbească la telefon cu ea, acum câteva zile.

— Ce cauţi aici, Tory? o întrebă Dan după un timp.

— Exact ce cauţi şi tu, îi răspunse ea, străduindu-se să abordeze o atitudine cât mai nonşalantă. Fac parte din spectacol.

— Probabil că Liz i-a spus lui Howard de marionetele tale.

— De fapt, i-am spus chiar eu. Howard nu-i pomenise lui Liz despre petrecere.

Uitase. Deodată, lui Tory îi trecu un gând prin minte. Iar mie nu mi-a spus niciun cuvânt despre Deejay. Dan ridică din umeri.

— Probabil că a uitat. Bineînţeles, i-am spus că nu ştiam dacă o să pot ajunge, aşa că şi-l scosese pe Deejay din minte, mai mult ca sigur.

Howard nu pomenise nici de Tory, se gândi Dan. Altfel, clownul Deejay ar fi paralizat de emoţie. Dan era bucuros că o văzuse pe Tory abia după ce terminase.

Visase toată săptămâna s-o întâlnească, dar nu-şi imaginase că va fi aşa.

— Cum s-au comportat roboţii?

O întrebă el, încercând să poarte o conversaţie normală.

— Au fost perfecţi, răspunse Tory. Copiii i-au îndrăgit. Mai ales pe Stan şi Bran.

— Ei sunt întotdeauna vedete.Aş fi vrut să ajung la timp, să văd ultimele îmbunătăţiri realizate de Howard. Dan se uită la coşul de sub braţul lui Tory.

— Dar spectacolul tău de marionete? Doamne sfinte, se gândi Tory. Uitase complet de reprezentaţia ei.

— Trebuie să încep peste cinci minute. Dar cum să-mi adun spectatorii?

Dan se uită în jur.

— Se pare că unul din voluntari lucrează cu copiii chiar acum.Mă duc să-l ajut.

Porni ridicându-şi picioarele cu grijă, ca şi când ar fi mers pe uscat cu cizme de cauciuc. Când se întoarse, o prinse pe Tory chichotind.

— Te deranjează dacă stau prin preajmă să te urmăresc? o întrebă el, ignorându-i veselia. Fata îşi reveni.

— De ce să mă deranjeze?

— Nu ştiu, răspunse el. Apoi o privi câteva clipe, încordat.

— Dacă aş fi ştiut că mă priveai în timp ce umflam baloanele în formă de animale, le-aş fi spart pe toate. Când se întoarse şi se îndepărtă, Tory zâmbi uimită. Oare Dan recunoscuse că prezenţa ei îl făcea nervos?

Îşi scoase iepurele credincios din coş şi-l vârî pe mânecă.

— Ce crezi, Cecil? şopti ea, ţinând marioneta

aproape de faţă. Încearcă să-mi spună ceva? Mi-a dat cumva de înţeles că ar avea ceva personal pentru mine?

Cecil se gândi o clipă, apoi clătină din cap viguros.

— Victoria Chase, când ai de gând să te maturizezi? o certă el. Încetează să cauţi mesaje pe care nu ţi le trimite nimeni. Daniel J.Stewart ar fi putut să telefoneze oricând săptămâna aceasta, dar n-a făcut-o. Şi n-a vrut să discute cu tine când avea ocazia.Ai priceput? Tory se încruntă.

— Hai, lasă-mă-n pace, Cecil. Deodată, spunându-şi că discuţia ei cu Cecil mersese prea departe, îl scoase de pe mână şi-l puse alături de un brontozaur albastru-electric, pe care-l confecţionase noaptea trecută.

— Ce-i asta? auzi ea. Când se întoarse, văzu o fetiţă cu codiţe blonde şi ochi căprui, uriaşi, studiind noua marionetă.

— Dă-mi voie să mă prezint, zise Tory, imitându-l pe John Wayne. Exersase această voce în timp ce cosea la maşină ultima ei creaţie.

— Şi acum ascultă! Pelerinul... Peste câteva clipe, fu înconjurată de copii. Spectacolul ei începuse şi se afla în elementul ei. Simţea că se relaxează şi se bucură împreună cu copiii. În cele din urmă, îl scoase şi pe Cecil din coşul unde fusese exilat, ignorând reproşul din ochii lui albaştri, de plastic, care-i spuneau că nu era întotdeauna uşor pentru un urechiat să fie în acelaşi timp alter ego-ul, confidentul şi analistul neoficial al lui Tory Chase.

În afară de faptul că ştia de prezenţa lui Deejay printre spectatori, Tory nu se gândi nicio clipă la

Dan Stewart.

CAPITOLUL 11

Dan era captivat. Vrăjit. Nu mai reuşea să-şi infrângă sentimentele pe care le nutrea faţă de Tory Chase. Se gândise la ea în fiecare clipă săptămâna trecută.

Când îl sunase Roger, îi venise să se caţere pe telefon ca să ajungă la ea, sau cel puţin să-i audă vocea melodioasă, tonul uşor răguşit, care continua să-l obsedeze.

Dar nu fusese necesar, din punct de vedere al afacerilor, să-i asculte ideile. Şi, îşi propusese de atâtea ori să se ferească de ea, încât îi intrase în sânge.

De atunci însă, regretase că pierduse ocazia.

În timp ce conducea spre Santa Barbara, se entuziasmase la gândul că o s-o audă pe Tory. Se străduise să-şi tempereze nerăbdarea. Se bazase pe această petrecere a copiilor, crezând că o să fie prea ocupat ca s-o sune după-amiază şi prea obosit s-o caute după ce termină.

Ar fi trebuit să se resemneze de la început, Pentru că, atunci când Tory apăruse în faţa lui, în costumaţia ei exotică, din Mările Sudului, cu buzele întredeschise şi cu sfârcurile întărite din minutul în care-l văzuse, cedase inevitabilului. Cum să facă ceea ce trebuia, când soarta îi aruncase o asemenea tentaţie? Cum să se ferească de o femeie care-l privea cu ochii umezi, plini de dorinţă, când el era costumat în clown? Cum să se oţetească împotriva dulcei ei senzualităţi, a voioşiei şi a farmecului ei? N-avea cum.

Stătea s-o privească împrăştiindu-şi magia

asupra copiilor şi asupra lui. Era nostimă şi-i făcea pe copii să-şi descopere talente ascunse, încurajându-i să se joace cu marionetele din coş, reuşi repede să-i atragă pe cei mai timizi, care începură să cânte şi să imite personajele lor favorite din desene animate.

În cele din urmă, încheie spectacolul, punându-l pe Cecil să anunţe cu un aer important că era timpul să pună marionetele la loc în coş, ca să poată alerga toţi pe plajă, pentru crenvurşti şi îngeţată. Copiii alergară fericiţi, lăsându-i pe Dan și pe Tory singuri, zâmbindu-şi unul altuia.

Acum, când nu mai juca teatru, Tory nu mai știa ce să spună. Nu se aşteptase să-l vadă pe Dan la picnic. Nu se aşteptase să-l vadă deloc, cel puţin, nu până în ziua prezentării produselor. Și era clar că nu se aşteptase să se uite la ea cu ochii aceia ai lui sclipind de pasiune. În cele din urmă, vorbi cu reţinere:

— Cred… că am terminat.

— Şi eu la fel, zise el încet. Tory se aplecă să ridice coşul.

— Eşti un clown minunat, domnule Stewart.

— Mulţumesc. Apropo, Howard este singura persoană care ştie că sunt Deejay şi, cu toate că-i place să vorbească, nu m-a trădat niciodată, poate să-i fi spus lui Liz.

Am impresia că-i spune totul. Şi acum, m-ai descoperit. Enigma s-a destrămat.

— Nu chiar, zise Tory râzând. Dacă Liz ştie, n-o să spună nimănui, iar eu îţi promit că-ţi păstrez secretul.

— Da, ştiu, răspunse Dan încet.

Se uitară unul la altul, timp de câteva clipe.

Apoi, rupseră din nou tăcerea.

— Planurile pentru lansare merg foarte bine. Cred că o să iasă cum ai sperat.

— Eram convins, Tory. De aceea ţi-am dat mâna liberă.

— Credeam că ai făcut-o fiindcă nu voiai să vorbeşti cu mine, spuse ea, după care amuţi. Doamne, cum am putut să spun aşa ceva, se gândi ea disperată. Te rog! Nu se poate! Dan o studie intens înainte să-i răspundă:

— Am încredere în abilitatea ta de a lua hotărârea potrivită, aşa că nu era necesar să aud, detaliile. Şi nici nu voiam să le aud. Prefer să experimentez impactul prezentării tale, la fel ca toţi clienţii mei, fără să ştiu dinainte despre ce este vorba.

— Ah, rosti Tory pe un ton dojenitor. Dar înţelesese motivul pentru care Dan nu vorbise cu ea la telefon din biroul lui Roger.

— Ştim amândoi că aş fi putut folosi telefonul lui Roger drept scuză, ca să discut cu tine, continuă Dan. Tory se întristă. Dan îi observă dezamăgirea de pe faţă şi se bucură că-i păsa, dar nu voia să lase lucrurile nelămurite... Totuşi, ezită. Nu ştia cum să-i explice sentimentele neobişnuite care-l cuprinseseră ori de câte ori se apropiase de un telefon.

— O.K., deci acum ştim cum stăm, spuse Tory ridicând bărbia, după câteva clipe încordate. Considera că merita vorbele lui Dan, după comentariul ei nepotrivit.

Dar oare fusese nevoie să fie atât de cinstit? Făcu încă o încercare să-şi salveze mândria.

— Apreciez votul tău de încredere, îi zise ea cu

un zâmbet forţat şi n-o să te dezamăgesc. Se răsuci pe un călcâi şi o porni pe pajişte, încercând să meargă normal, deşi îi venea s-o ia la fugă, ca şi când ar fi auzit o împuşcătură pe aproape.

— Dar ai făcut-o deja, îi spuse Dan. Tory se opri, dar nu se întoarse.

— Ce anume?

— M-ai dezamăgit. Nu m-ai lăsat să termin ce aveam de spus.La fel ca la prima întâlnire. Te grăbeşti să tragi concluzii şi îmi întorci spatele fără motiv. Fata se întoarse încet spre el.

— Doar nu vrei s-o luăm de la început? În schimb, Dan se îndreptă spre ea, lipăind cu pantofii lui enormi.

— Te conduc până la maşină, murmură el. Holbându-se la picioarele lui, Tory se abţinu să nu pufnească în râs. Dan îi auzi chicotitul şi o privi supărat.

— Mă aştepţi puţin, să-mi pun o pereche de pantofi normali?

— De ce vrei să mai rămân? îl întrebă Tory.Ai nevoie de ajutor?

— Am avut nevoie de ajutor din prima zi când ai intrat în biroul meu, îi ripostă el.

Lui Tory i se opri râsul în gât.

— Ce vrei să spui? Dan îşi ridică o sprânceană neagră ce părea trasată cu creionul.

— Dacă nu ştii ce vreau să-ţi spun, domnişoară Chase, înseamnă că eşti mai naivă decât mi-am imaginat.

— Şi mai naivă? Ei bine, domnule Stewart, poate nu-mi pasă de ce voiai să-mi spui, pufni Tory. Dan oftă nerăbdător.

— Tory, n-am de gând să stau aici şi să mă cert

cu tine.Mă dor îngrozitor picioarele. Fata râse. Nu se putea abţine. Fir-ar să fie, se gândi ea, bărbatul acesta reuşea întotdeauna s-o dezarmeze.

Îşi scoase pantofii de clown şi îşi băgă mâna în buzunarele voluminoase ale costumului său, să pescuiască o pereche de espadrile din pânză.

— Să nu-mi spui că sunt la fel de fără fund ca şi portbagajul maşinii tale, remarcă Tory privindu-l.Ai de gând să mai scoţi şi alte lucruri din buzunare, ca de pildă, o sfoară de eşarfe din mătase ale unui magician?

— Nu, doar espadrilele, îi replică Dan, dezlipindu-şi nasul roşu din plastic şi punându-l în buzunar. Tory se gândi că arăta şi mai caraghios fără nas şi cu pantofi obişnuiţi, dar nu voia să izbucnească din nou în râs.Ar fi trebuit să fie supărată pe el, nu să se amuze.

— Şi, când te gândeşti... reuşi ea să spună calmă, mi-ai spus că aş rămâne surprinsă dacă aş vedea ce lucruri ai în portbagaj. Te refereai cumva la acest costum?

— Nu-l las la vedere. Îl ascund sub crosele de golf, sub rachetele de tenis şi sub alte lucruri masculine.

— Şi de ce ascunzi un costum de clown în maşina ta, domnule Stewart?

Dan ridică din umeri.

— Ca să-l am la îndemână.

— Sigur, logic, spuse Tory, ca şi când răspunsul său ar fi reprezentat o explicaţie mulţumitoare. Un om de afaceri din industria electronică poate fi oricând pus în situaţia să se îmbrace într-un costum de clown. Clătină din cap râzând şi apoi adăugă serioasă.

— Se ştia că vii la petrecerea asta, Deejay. Copiii te aşteptau.

— Înseamnă că a fost bine că am reuşit să mă întorc. Nu eram sigur. Traficul este foarte aglomerat pe autostradă.

— Şi unde mai dai spectacole?

— Dar tu? se interesă Dan.

— Eu te-am întrebat prima.

— O.K., O.K.În spitale, la adunări de binefacere pentru strângerea fondurilor, la petrecerile de Crăciun... doar n-ai nevoie de o listă. Sunt sigur că apar ca Deejay în aceleaşi locuri frecventate de Cecil şi de celelalte marionete. Tory clătină din cap uimită.

— Daniel J.Stewart, tu eşti Clark Kent din setul Clarabell. Un clown de dulap. Ce faci, îţi schimbi hainele în cabinele telefonice?

— Nu, de obicei, caut cea mai apropiată fabrică de apă gazoasă.

Când ieşiră la şosea, Dan o luă de cot, ignorând privirile curioase ale trecătorilor.

Dându-şi seama ce ciudat arătau amândoi în timp ce se grăbeau să traverseze strada, Tory izbucni în râs. În acelaşi timp, clipi repede din ochi, să-şi oprească lacrimile. Dan era mult mai profund decât îşi imaginase, la fel ca şi sentimentele ei pentru el. Dan observă ciudata tulburare emoţională a lui Tory.

— Tremuri, zise el, încruntându-se.

Tory nu îi răspunse. Bineînţeles că tremura. Se stăpânea ca un copil să nu râdă de el, fiindcă arăta atât de caraghios. Şi încerca să-şi oprească lacrimile inexplicabile, pentru că descoperise ce persoană sensibilă era. Lupta împotriva celei mai

primitive, mai intense şi mai nebuneşti dorinţe trezite de atingerea lui. Tremura? Păi era de mirare că nu declanşase un mic cutremur din momentul în care degetele lui Dan se lipiseră de cotul ei.

Dan nu insistă asupra subiectului. Rămaseră tăcuţi amândoi, până ajunseră la maşină. Tory puse coşul pe capotă, îl luă pe Cecil, trase fermoarul de pe spatele iepurelui şi îşi luă cheile.

— Ce ingenios! remarcă el.

— Cecil are grijă de mine în multe feluri, spuse Tory emoţionată, aşezând iepurele la loc, în coş. Ezită înainte să descuie portiera. Nu ştia dacă o să reuşească.

— De când îl ai pe Cecil? o întrebă Dan.

— Doar de trei ani. De fapt, este Cecil al Patrulea. Când am împlinit cinci ani, l-am primit cadou pe stră-stră-bunicul lui. Am început să-i spun toate necazurile mele lui Cecil întâiul şi a devenit un iepure nefericit.

— Dar plin de talent, remarcă Dan. Se întreba de ce Tory nu-şi descuiase încă maşina. Spera că zăbovea şi nu se îndura să-l lase, la fel cum nici el nu se îndura să-i spună la revedere.

— Chiar trebuie să pleci? o întrebă el. N-ai vrea să servim un crenvurşt? Am auzit că sunt... încerca să spună ceva deosebit.

— Din carne de vacă, zise el, în cele din urmă. Bravo, se gândi Dan dezgustat.

Grozav. Acum discuta despre specialităţi vieneze. Cum să reziste o femeie unor asemenea vorbe seducătoare? Tory se uită la el câteva secunde, apoi se sprijini de maşină, îngropându-şi

faţa-n mâini, în timp ce scotea sunete înfundate şi-i tremurau umerii.

— Tory, ce faci, râzi sau plângi? o întrebă Dan, brusc alarmat.

Nu ştia ce făcuse ca să declanşeze o asemenea reacţie.

— Nu ştiu, răspunse ea cu un glas înfundat. Ştii, eşti atât de...

Clătină din cap, fără să-şi ridice faţa.

— N-am ştiut niciodată la ce să mă aştept de la tine!

Dan lăsă pantofii de clown şi-o prinse de încheieturile mâinilor.

— Ciudat, dar şi eu credeam acelaşi lucru despre tine, zise el încet, trăgându-i mâinile de pe faţă. Şi văd că plângi. Aplecându-se instinctiv să-i şteargă lacrimile cu buzele lui, dădu de gura ei. Şi, în clipa următoare, îi îmbrăţişa trupul suplu, strângând cu putere. Mâinile lui Tory căutară ceva de care să se agaţe şi dădură de umerii lui Dan. Îşi îngropa unghiile în carnea lui. Când îşi deschise buzele, să se supună atacului alor lui, simți gustul ciudat de vopsea şi de unsoare, dar nu-i păsa. Limba ei o intâlni pe-a lui, mângâind-o şi dansând în voie. Gura lui era dulce, fierbinte şi ademenitoare.

— Tory, murmură Dan când opri să-şi tragă sufletul, atingându-i buzele pline în timp ce mâinile lui se mişcau în cercuri, pline de neastâmpăr, pe spatele ei gol, aproape până la talie.

— De ce plângeai, Tory? Din cauza vorbelor pe care ţi le-am spus săptămâna trecută? Pentru că am fost destul de prost să te previn că nu sunt

genul de bărbat pe care-l meriți?

— Nu plângeam, se smiorcăi cu ochii închişi, în timp ce Dan îi acoperea fața cu sărutări fierbinţi. Şi nu-mi pasă dacă nu eşti genul de bărbat pe care-l merit,

Indiferent ce vrei să spui. Râdeam... şi poate că plângeam puţin, pentru că eşti atât de nostim, atât de bun, de... de...

— Dulce, îi sugeră Dan, cu glas scăzut, intim. Şi drag. Să nu uităm cât de dulce şi cât de drag sunt. Tory râse din nou, cu lacrimile şiroindu-i pe obraz.

— Nu, să nu uităm, bineînțeles zise ea, pe un ton blând.

Dan îi acoperi din nou gura cu a lui. Îşi băgă degetele mari sub marginile costumului ei de baie şi înainta spre sâni. Fata gemu de plăcere şi îi înlănţui gâtul cu braţele, arcuindu-se, ca să-l lase să-i cuprindă sfârcurile nerăbdătoare, mângâindu-le până când o înnebuni de dorinţă. Se aplecă să-i dezmierde gâtul, apoi îi acoperi decolteul cu sărutări.

— Ah, Dan, te doresc atât de mult! şopti Tory. Am încercat să mă abţin, te rog să mă crezi. Dar nu pot. Pur şi simplu nu pot.

— Şi eu la fel, îi mărturisi el. Am încercat mai mult decât îţi poţi imagina.

Inspiră adânc, apoi se îndreptă şi îşi strânse braţele în jurul lui Tory, sprijinindu-şi obrazul de creştetul capului ei.

— Cred că lucrurile ne scapă de sub control, şopti el. S-ar putea să ne aresteze dacă continuăm aşa într-un loc public. Tory oftă şi îşi frecă faţa de gâtul lui. Stăteau aşa, îmbrăţişaţi, încercând să se calmeze, până când Dan îşi puse degetele pe

braţele ei şi o îndepărtă puţin. Nu-i venea uşor. Lupta împotriva unor forţe foarte puternice. O privi şi deschise gura să vorbească.

Dar nu scoase niciun sunet. O expresie îngrozită se întinse pe chipul lui.

— Ce s-a întâmplat? se interesă Tory, întrebându-se dacă nu cumva auzise o sirenă de politie şi urmau să fie arestaţi într-adevăr pentru comportare indecentă.

— Uite ce ţi-am făcut, exclamă el. Vorbea şi mai îngrozit decât arăta. Tory începu să se îngrijoreze.

— Ce?

— Faţa... costumul de baie... părul! La ce dracu mă gândeam? Cum am putut să fac aşa ceva fără să-mi dau seama?

Încruntându-se, Tory se privi şi văzu urme de vopsea pe costumul de baie, pe gât şi chiar şi pe sâni. Se aplecă să se uite în oglinda maşinii. Era mânjită pe toată faţa. Avea urme şi pe păr. Dan avea dreptate; arăta groaznic. Începu să chicotească şi apoi izbucni în râs.

— Ei, Dan, îi spuse ea printre sughiţuri de râs, ce este negru cu alb şi roşu din cap până-n picioare? Eu!

— Văd că nu te-ai supărat, zise el, uimit de reacţia lui Tory. Nu cunoştea nicio femeie care să râdă după ce se trezise plină de vopsea unsuroasă. Zâmbi.

— Chiar că nu te-ai supărat.

— Bineînţeles că nu, prostuţule, spuse Tory îndreptându-se de spate. Şi, dacă crezi că arăt rău, ar trebui să vezi ce-ai făcut cu... Se opri, devenind brusc serioasă.

— Dan, zâmbeşti! Îi pipăi gura cu degetele şi

murmură:

— Zâmbeşti, deşi eşti mai încruntat decât am văzut vreodată pe cineva.

— Iar tu credeai că n-o să mă vezi niciodată surâzând, spuse el liniştit.

Tory încuviinţă din cap, cu ochii plini de lacrimi, din nou. Dan îi luă cheile din mână.

— Hai să plecăm de aici. N-am maşina aici, aşa că o s-o conduc pe-a ta, iar tu o să încerci să închizi robinetele ochilor.

— Bună idee, spuse Tory, smiorcăindu-se puţin. Şi unde mergem?

— La mine, O.K.? Este aproape şi am un borcan cu cremă, ca să îndepărtăm vopseaua. Am şi o pungă cu pui în congelator, care vor fi mai gustoşi decât crenvurştii de vacă. Dan puse mâna pe spatele lui Tory şi o conduse la locul ei, lângă şofer, luând cu el pantofii uriaşi şi coşul cu marionete.

— Nu prea îţi place să-ţi afişezi emoţiile, remarcă Tory când deschise portiera.

— Depinde de emoţii. Cele de acum câteva minute nu m-au deranjat.

— Nu te mai preface, îi replică Tory când se sui în maşină. Doar ştii ce vreau să spun. Dan se aplecă s-o sărute pe vârful nasului, în limp ce descuia portiera din spate.

— Dacă vrei să spui că nu suport să te văd plângând, aşa este.

Tory deschise gura, după care o închise din nou. Nu avea ce să mai spună. Rămase liniştită, în timp ce Dan punea coşul cu marionete şi pantofii de clown pe bancheta din spate, pregătindu-se apoi să-şi ocupe locul la volan.

Se întreba din nou dacă era într-adevăr cu Dan sau visa. Oricum, nu voia să scoată niciun sunet, de frică să nu se trezească.

— Drăguţă casă, remarcă Tory, când trase pe alee. Erau primele cuvinte pe care le rostise în cele câteva minute cât durase să ajungă la bungalow-ul modest, acoperit la exterior cu lemn gălbui, cu acoperiş de teracotă şi cu o curte bine întreţinută.

— Mi se potriveşte, spuse Dan, oprind motorul şi privind casa.

Deodată, văzând-o cu ochii lui Tory, adăugă aproape ca o scuză.

— Dar obişnuită. Nu are nimic deosebit. Tory zâmbi.

— Este foarte deosebită. Ostentaţia nu este stilul tău. Iar mie îmi place acest stil.

O studie un timp. Vorbea serios, constată el surprins. Nu era doar politicoasă.

— Şi eu sunt impresionat de stilul tău, zise el când se întoarse să coboare.

Înconjură maşina, când îi trecu prin minte un gând uimitor: Tory era prima femeie pe care o adusese acasă. Şi o făcuse fără să reflecteze, ca şi când ar fi fost perfect normal. Ce avea oare de-l obliga să se comporte altfel?

Dan o privi distrat, în timp ce-i ţinea portiera deschisă şi apoi o conduse în casă. Nu prea ştia ce-o să urmeze când vor ajunge înăuntru. Sigur, vor face dragoste şi, de data aceasta n-o să dea înapoi. Dar mai era şi cina şi vopseaua de care trebuiau să se ocupe. Nu era sigur cum ar trebui să procedeze. Cum să sugereze o atmosferă

romantică în timp ce se demachia şi punea o cratiţă în cuptor? Se hotărî rapid şi o duse direct în baia pentru oaspeţi.

— Borcanul cu cremă este în dormitor. Îl aduc imediat. Ajuns în cameră, îşi scoase pernele pe care le purtase sub costumul de clown. Când îşi trase peruca verde, auzi hohotul de râs al lui Tory de pe hol. Probabil că se uitase în oglindă, îi înflori alt surâs în colțul gurii. Casa lui părea deodată mai luminoasă. Mai cochetă. Mai plină de viață ca oricând. Se relaxă puţin. Totul va fi bine. Găsi crema şi i-o duse lui Tory. Stătea în faţa lavoarului din gresie spaniolă şi îşi freca obrazul cu un şerveţel uscat.

— Nu este bine aşa, o certă el, deşurubând capacul borcanului. Întoarce-te cu faţa spre mine. Tory se supuse zâmbind. Ochii ei aruncau flăcări arămii în timp ce-l studia. Privirile ei alunecau încet peste trupul lui.

Dan surâse şi el. Îi plăcea expresia ei, inocentă şi lascivă în acelaşi timp. Îi plăcea cum îşi ridicase fața spre el, liniştită, încrezătoare, îngemănându-şi privirile cu ale lui, în timp ce aşeza borcanul pe lavoar. Luă puțină cremă şi începu s-o întindă pe obrajii şi pe fruntea ei. Îi plăcea totul la Tory Chase, cel puţin tot ce descoperise până acum. Şi spera să descopere mult mai mult, cât de curând.

— Îmi place crema asta, zise Tory. Miroase a migdale.

— Mă bucur, îi răspunse Dan. Îi studie buzele.

— Zâmbeşti minunat, Dan Stewart, murmură ea. De-abia aştept să văd cum o să surâzi când n-o să mai fii atât de încruntat.

— Poate că n-o să vezi niciodată, o necăji el,

luând câteva şerveţele să-i şteargă vopseaua înmuiată cu cremă. Poate că sunt încruntat natural, iar zâmbetul este iluzia machiajului. Fata râse.

— Hai să ne lămurim. De îndată ce Dan îi curăţă faţa şi aruncă şerveţele în coş, îşi înmuie degetele în borcan şi întinse crema uşor pe gura de clown roşie şi tristă a lui Dan.

— Arată bine, remarcă ea, îndepărtând cu şerveţelul cutele de supărare.

Dan îşi puse mâinile pe talia lui Tory şi-i dădu voie să şteargă tot ce mai rămăsese din Deejay. Nu ştia ce-i plăcea mai mult: s-o cureţe pe Tory, sau să se lase curăţat de ea.

— Este exact cum credeam, zise ea în cele din urmă.

Îşi curăţă degetele cu un şerveţel, îl aruncă la coş şi apoi pipăi buzele lui Dan.

Dan nu-şi dăduse seama că mai zâmbea încă. Dar nici nu era surprins. Se simţea ridicol de fericit.

— Ştii, spuse Tory cu o sclipire jucăuşă în ochi, te cureţi destul de frumos.

— Aş vrea să pot spune acelaşi lucru despre tine, o tachină el. Tory se bosumflă.

— Bestie ce eşti! Dan râse liniştit, înmuindu-şi două degete în borcanul cu cremă.

— Am omis câteva locuri. Părul, de exemplu.

Nu prea ştiu ce să fac cu petele de acolo, doar că... Vocea lui Dan suna ca o dezmierdare intimă.

— Poate... mai târziu... la duş. Când vorbi, întinse crema pe gâtul lui Tory şi apoi mai jos, sub stern.

— Dar aici... Aceasta este o zonă unde pot lucra.

Văzu cum ochii de ambră ai fetei se întunecară. Respiraţia ei deveni scurtă şi întretăiată. Când îşi mişcă degetele în cercuri mici, deasupra sânilor, îi simţi pulsul accelerat. După ce şterse crema, îşi agăţă degetele mari de bretelele costumului ei de baie şi trase uşor.

— Ar fi trebuit să fac asta mai devreme, spuse el. Am avut noroc că n-am pătat materialul. Tory se gândi că ar fi trebuit s-o facă mult mai devreme. Cam cu o săptămână în urmă. Dar nu spuse nimic. Inspiră adânc şi rămase tăcută, să-l privească. Voia să-şi întipărească în minte fiecare detaliu. Încet, foarte încet, Dan îi trase bretelele pe braţe, centimetru cu centimetru, îndepărtând materialul care-i ascundea sânii.

— Ce frumoşi sunt exclamă el, inspirând şuierător. Eşti atât de minunată, Tory.

Se aplecă şi-şi atinse obrazul de fiecare sfârc rozaliu, pe rând, apoi buzele.

Atingerea lui era uşoară ca un fulg. Apoi se îndreptă şi-i zâmbi din nou.

— Eşti tot ce mi-am imaginat, Tory. Totul şi ceva în plus. Tremurând excitată, voi să-l îmbrăţişeze, dar constată că bretelele trase până la talie îi ţintuiseră mâinile.

Atunci, îşi ridică braţele instinctiv şi le scoase din costum.

Dan gemu încet în timp ce privea mişcările provocatoare ale lui Tory şi, când începu să-şi scoată tricoul, se întrebă dacă va reuşi să facă dragoste cu ea aşa cum dorea.

— Ai grijă, o preveni el, prinzând-o de mâini. Îi vorbea pe un ton agitat.

— Mi-e greu să mă stăpânesc, Tory.

— O.K., zise ea blând, zâmbindu-i. De-abia aştept să nu te mai stăpâneşti.

— Dar nu chiar acum, spuse Dan. Mai întâi, trebuie să ne dăruim atâta plăcere…

O privi un timp şi apoi îşi scoase tricoui. Îşi puse palmele deasupra taliei ei, în părţi, cu degetele întinse spre spate, iar cele mari îndreptate spre sâni.

— Uimitori exclamă Tory, explorând trupul suplu al lui Dan cu ambele mâini.

— Ce este uimitor? o întrebă el, cu un glas răguşit, în timp ce palmele ei îi încercuiau uşor sfârcurile întărite.

— Arăţi exact cum mi te-am imaginat din prima zi… Dându-şi seama prea târziu ce spusese, se opri brusc şi simţi cum i se ridică sângele în obraji.

— Şi tu? spuse Dan zâmbind. Tory îl privi uimită.

— Vrei să spui că… nu te gândeai… Râse.

—… doar la afaceri? O trase mai aproape de el.

— Te-am dorit din clipa când ai intrat în biroul meu, Tory.

— Habar n-am avut, murmură ea, încolăcindu-i gâtul cu brațele.

Îşi dădu seama că Dan nu-şi pierduse deloc stăpânirea de sine. N-o strângea la piept. O ţinea în aşa fel, încât sânii ei să-i atingă uşor pieptul. Legănându-se uşor, dintr-o parte într-alta, Tory închise ochii şi se concentra asupra senzaţiei trezite de apropierea pielii ei de-a lui. O făcea să se înfioare din tot corpul. Simţi gura lui Dan peste a ei, limba lui, despărţindu-i buzele, degetele înfipte în carnea ei, trăgând-o spre el.

— Doamne, Tory, eşti atât de catifelată,

murmură el, în timp ce-i dezmierda gura, făcând-o să-l dorească şi mai mult.

Începu s-o mângâie pe spate, modelându-i rotunjimile.

— Atât de catifelată şi de lascivă. Tory tremura de plăcere când Dan îşi lipi buzele de gâtul ei. Limba lui se adânci în scobitura decolteului şi-i găsi pulsul agitat. O umezi, iar apoi alunecă până la ureche şi-i şopti:

— Când te gust, am impresia că rup una din acele petale mici, mov ale trifoiului şi descopăr nectarul ascuns între ele. Chiar dacă nu ştii că se află acolo, este o dulce surpriză când îl găseşti.

Răsuflarea lui caldă gâdilă urechea lui Tory, făcând-o să se înfioare de plăcere.

— Şi intenţionez să savurez fiecare strop, adăugă el, aplecându-se s-o dezimierde cu buzele pe gât şi pe sâni. După ceea ce lui Tory i se păru o eternitate, luă în gură unul din sfârcurile ei umflate. Îi înconjură areola cu limba şi-l gâdilă excitant.

Apoi îi spuse delicat, ca şi când ar fi exrtras nectarul din fiecare petală micuţă.

Tory scoase un geamăt neajutorat când Dan acordă aceeaşi atenţie drăgăstoasă şi celuilalt sân. Îi tremurau picioarele, gata să cedeze. Se apucă de umerii lui, cu capul dat pe spate, arcuindu-şi trupul. Îşi duse mâna la fustă şi, peste câteva secunde, pânza alunecă pe podea. Dan îi acoperi pieptul cu sărutări, în timp ce-i trăgea costumul tot mai jos, explorând-o cu buzele lui. Când căzu pe podea Tory ieşi din el şi din pantofi şi rămase goală. Dan o luă în braţe ca pe-un fulg, o aşeză pe marginea lavoarului şi se aşeză între coapsele ei.

Apoi, îi luă fața-n mâini şi-i astupă posesiv gura cu a lui. Tory îşi ridică palmele de pe umerii săi, până când degetele ei dădură de părul lui întunecat, mătăsos. Îşi încolăci picioarele în jurul taliei lui şi se lipi de el. Simţea gresia rece a lavoarului pe piele şi pantalonii aspri de doc ai lui Dan pe coapse.

— Minunat, murmură el. O îmbrăţişa şi-i cuprinse fundul cu ambele mâini.

— Perfect.Mă simt ca şi când m-aş fi înfăşurat în mătase pură. Şi acum, ţine-te de mine. Te vreau în patul meu, Tory. Nu aici. Apoi adăugă, zâmbind maliţios:

— Cel puţin, de data aceasta. Cuvintele lui o făcură să se înfioare. Zâmbind, cu ochii sclipind de dorinţă, strânse picioarele în jurul lui şi îşi atârnă braţele de gâtul bărbatului. Îi simţi muşchii pe coapsele ei, în timp ce-o ducea în dormitor, abdomenul lui suplu, lipit chiar de centrul feminităţii ei. Îşi dădea seama vag pe unde trecea, când Dan se opri deodată, o sărută pe buze şi o aşeză pe pat.

Tory nu se îndura să-i dea drumul, dar, în cele din urmă, se relaxă, întinzându-se pe perne să-l privească, în timp ce se dezbrăca.

— În sfârşit, zise ea zâmbind. Dar merita să aştept.

— Ştii, Tory, îi spuse el, întinzându-se lângă ea. Când te uiţi la mine…

Dar ultimele lui cuvinte se pierdură în aer când îl trase spre ea, să-i acapareze gura cu a ei. Începură să se studieze unul pe celălalt. Dan îşi trecu mâna peste trupul lui Tory şi învăţă toate curbele ei sinuoase, zâmbind când atingerea lui o

făcea să respire sacadat. Tory îl dezmierdă, plimbându-şi şi ea degetele în jos, pe piept şi pe abdomen, de-a lungul şoldurilor, în scobitura coapsei, pipăind duritatea mătăsoasă şi fierbinte a sexului său.

— Tory! exclamă el gemând. Nu mai rezist. Aşteaptă... aşteaptă încă puţin... dă-mi voie să te pregătesc.

— Ah, Dan, sunt gata acum, spuse ea grăbită. Nu vreau să mai aştept. Te rog, Dan. Am nevoie de tine.

— Şi eu am nevoie de tine, Tory, murmură el. Dar vreau ca totul să fie perfect, să am grijă de tine...

— Da, ai, şopti ea, plimbându-şi buzele peste faţa, peste gâtul şi peste pieptul lui. Atingerea ei ardea ca focul.

Dan cedă şi o acoperi cu trupul său. În timp ce-şi desfăcea coapsele pentru el, îşi strecură o mână între corpurile lor şi-i atinse punctul cel mai sensibil. Da, era gata pentru el. Dar va fi şi mai excitată peste câteva clipe.

Când pătrunse în ea, Tory izbucni imediat în mic, i spasme de plăcere şi-l învălui într-o căldură umedă. Simţi că întreaga ei viaţă aşteptase această clipă perfectă, la care nici nu visase vreodată. Dan îşi strecură braţele sub şoldurile ei, să-i cuprindă fesele şi s-o ridice spre el. Şi, ca şi când i-ar fi citit gândurile, îi spuse blând:

— Hai, Tory, hai să ne lăsăm în voia sentimentelor, indiferent ce se întâmplă. Să nu se împotrivim. Şi să vedem unde ne duc. Privirile lor se îngemănară în timp ce-o pătrundea cu putere. Se miră să constate că putea fi penetrată atât de

adânc şi că era atât de minunat.

— Da, şopti ea când se pregăti să întâmpine plăcuta invazie.Ar fi vrut să nu se mai termine, să rămână înlănţuiţi pentru vecie.

— Ah, da, încă o dată. Da, te rog, încă o dată.

Dan îşi strânse braţele în jurul ei când îl privi. Cu inimile bătându-le să le sară din piept, se îmbrăţişară, purtaţi de valurile înspumate ale extazului erotic, până la marginea unei cascade. Rămaseră suspendaţi acolo, o clipă infinită, iar apoi se aruncară în prăpastie, spre apele liniştite din abis.

Plutind în braţele lui Dan, Tory ştia că n-o să regrete niciodată aceste momente.

Chiar dacă vorbele lui de săptămâna trecută intenţionaseră s-o pregătească pentru o viitoare dezamăgire sentimentală, acest episod petrecut împreună, va face orice durere mult mai uşor de suportat.

CAPITOLUL 12

— Părul tău arată groaznic, remarcă Dan, strângând-o la piept după ce făcuseră dragoste. Vopseaua lipicioasă l-a făcut să se ridice ca nişte ţepi. Parcă ai fi vrut să te faci punkistă şi ai fi abandonat la jumătatea drumului, înainte să te implici din tot sufletul. Să mă implic din tot sufletul, se gândi Tory, alarmată. Dan folosea cuvintele în glumă, dar o speriau oricum. Bănuia că se implicase deja. Cel puţin, cu trupul. Cu un bărbat pe care-l recunoscuse de la început drept pierzania ei.

Preferând să nu se gândească ce derutată şi impresionată fusese de impactul profund al iubirii

lor carnale, îşi dădu capul pe spate şi strâmbă din nas.

— Mulțumesc, domnule Stewart. Şi părul tău este la fel de încântător. Nu chiar atât de izbitor ca peruca verzuie, dar aproape divin în felul său.

Dan se dădu jos din, pat şi o luă în braţe dintr-o mişcare.

— Este timpul să facem duş. Prinzându-şi braţele de gâtul lui, Tory râse şi dădu din picioare, prefăcându-se că protestează. Dar el n-o băgă în seamă. O duse în braţe în baie şi-o aşeză lângă duş, ţinând-o lângă el, în timp ce deschidea robinetele şi potrivea apa.

— Prea fierbinte, spuse el şi răsuci robinetul de apă rece. Tory întinse mâna sub jet.

— Acum este prea rece.

— O.K., bucle aurii, spune-mi când îţi place. Fata zâmbi. După ce potrivi apa cum îi plăcea, încuviinţă din cap.

— Perfect. Dan îşi băgă capul sub jet, apoi şi-l trase şi-i zâmbi, cu ochii închişi.

— Da. Absolut perfect.

— Eşti un prost, zise Tory râzând. Dan îşi şterse apa de pe faţă şi-i dădu părul la o parte.

— O.K., hai, treci la spălat, îi porunci el vesel, plesnind-o uşor peste fund.

Tory îl ascultă şi Dan intră în cadă cu ea.

— N-am mai şamponat pe nimeni până acum, spuse el, luând sticla de plastic de pe raftul de faianţă de deasupra duşului.

— Pot să-mi spăl şi singură părul, îi sugeră Tory. Dan zâmbi şi clătină din cap.

— Nu. Mi-ar plăcea s-o fac eu în locul tău. Oricum, azi pare să fie ziua tuturor începuturilor.

— Care începuturi? întrebă ea, privindu-l cum îşi turna şampon în palmă.

— Strânge bine din ochi, zise el.

— Care începuturi? insistă Tory fără să închidă ochii.

— De exemplu, este prima oară când am făcut dragoste. Prima oară când a fost descoperită identitatea mea secretă de altcineva decât Howard. Şi este prima oară când am trăit nişte sentimente care ar putea zgudui întreaga mea existenţă, adăugă el în gând. Prima oară când am făcut dragoste cu o femeie şi am dorit să mai stea lângă mine, în loc să mă retrag cât mai decent posibil. Prima oară când mi-am dat seama că sunt capabil de emoţii.

— Tare aş vrea să ştiu la ce te gândeşti, spuse Tory privindu-l atentă.

Dan înţepeni şi se uită la ea, ca şi când ar fi auzit ce-şi spusese în gând. Dar oare ar fi atât de, cumplit să-i destăinuie ce simţea?

Da, ar fi, se hotărî el pe moment, revenind la plăcuta lui îndeletnicire. Călca pe un teren nesigur. Trebuia să se mişte cu prudenţă. Dacă se rănea singur, nu era mare lucru, dar dacă risca să vorbească prea devreme şi s-o rănească pe Tory, era cu totul altceva.

— Eşti tare curioasă, aprecie el, în cele din urmă, reuşind să nu se arate atât de stresat pe cât părea. Probabil că doreşti să auzi tot ce gândesc oamenii în sinea lor. Şi ţi-am spus doar să închizi ochii.

— Câteodată vorbeşti pe ocolite, ştii asta? remarcă Tory. Dar îmi place ce faci şi nu-i nevoie să închid ochii. Am încredere în tine. Eşti foarte

blând.

— Prea blând? Fata chicoti.

— Nu, aşa cum trebuie. De fapt, eşti atât de priceput, încât te-aş putea recomanda coafezei mele ca şamponeză.

— Vezi? zise el zâmbind. Două oferte de serviciu în aceeaşi zi. Dacă îmi pierd compania, am ce alege. Şamponeză sau clownul lui Tory. Dar tu? Dacă totul s-ar duce de râpă în plan profesional, ce-ai face? Ai da spectacole cu marionete în stradă?

— Presupun că da, deşi aş prefera... Chicoti, apoi spuse sfidător:

— Aş prefera să fiu dansatoare exotică. Dan înălţă din sprâncene.

— Adică stripteuză?

— Nu, dansatoare exotică, insistă Tory. De tip vechi.

— Visul oricărui bărbat, zise Dan, dându-şi ochii peste cap. O stripteuză dulce şi demodată. Şi cu ce ai atrage atenţia publicului? Cu evantaie?

Luă spumă în mână şi i-o puse pe sân.

— Cu baloane de săpun?

— Ştiam că o să-ţi vină idei, zise Tory râzând.

— Da, bineînţeles că-mi vin idei. Îi replică Dan, strângând-o în braţe.

— Ceea ce-mi place la tine, murmură ea, este locul în care-ţi vin cele mai bune idei.

Lui Dan îi luă mult timp să-şi şamponeze părul. Când ieşiră în sfârşit de sub duş, Tory spuse zguduită:

— Nu cred că o să te recomand coafezei mele. Se pare că ai tendinţa să te laşi distras de alte lucruri. Dan o înfăşură într-un prosop uriaş şi-i

legă părul într-unul mai mic.

— Nu-i nimic. Prefer să fiu clownul tău.

— Atunci, va trebui să zâmbeşti. Îmi plac clownii zâmbitori.

— Foarte bine. Cred că am uitat cum să mă încrunt. Dan începu să-şi şteargă viguros părul cu alt prosop.

— Este cel mai drăguţ lucru pe care ai fi putut să mi-l spui, zise Tory cu un glas blând. El se opri, îşi dădu prosopul deoparte şi-o privi. Chiar vorbise serios, se gândi el uimit. Altei femei i-ar fi plăcut să i se spună că era frumoasă, sexy, deosebită. Lui Tory însă îi sclipeau ochii pentru că-i mărturisise că-l făcea să uite cum să se încrunte. Puse prosopul deoparte, îşi trecu degetele prin păr, să-l netezească şi apoi o luă în braţe. Deodată, fu cuprins de o dorinţă primitivă, care mergea dincolo de confortul libertăţii fizice. Voia ca Tory să fie a lui. A lui în întregime. Trebuia s-o facă să ştie că-i aparţinea. Trebuia să i se întipărească în suflet. Tory simţise că se produsese o schimbare în timp ce-l privea. Braţele lui se oţeliseră în jurul ei. Când îşi înclină capul să-i acopere gura, sărutul lui îi ceru supunere totală. Când îşi înălţă fruntea şi o privi din nou, cu ochii lui întunecaţi de hotărâre şi de pasiune, o cuprinse un tremur de plăcere şi de uimire. Dan întinse mâinile şi-i desfăcu prosopul care-i strângea părul. Acest simplu gest o făcu să se înfioare. Tory se simţea preţuită şi derutată în acelaşi timp de amestecul de sentimente din inima ei. Deşi râdea şi-l tachina când demonstra o remarcabilă îndemânare în mânuirea uscătorului de păr, era copleşită de senzualitatea care se insinua în fiecare gest al lui.

Îi trase prosopul în care o înfăşurase şi rămase tăcut mult timp, studiind-o posesiv. Apoi o luă-n braţe şi o aşeză pe pat. Îi dădu părul la o parte de pe frunte şi o sărută tandru.

Pe urma, făcu dragoste cu ea, sărutând-o şi gustând-o, savurând-o şi explorând-o, descoperindu-i toate secretele. Când murmură un timid protest, îi spuse blând:

— N-o să-ţi fac niciun rău, Tory. Nici acum, nici altă dată. Nu trebuie să ai reţineri. Nu este nevoie. Am trecut demult peste această etapă.

Spre uimirea ei, Tory îl crezu. N-o s-o rănească. Cuvintele lui de săptămâna trecută, când o prevenise, nu mai contau. Seminţele îndoielii sădite de Howard în mintea ei, fără să vrea, când trăncănise despre aventurile sentimentale ale lui Dan, se risipiră. Aşa că se relaxă şi i se dărui din tot sufletul. Iar când limba lui Dan găsi petalele feminităţii ei, făcându-le să se deschidă ca un ibiscus înflorit, îşi descătuşă senzualitatea înnăscută. Era delicioasă ca mierea caldă când Dan îi acoperi corpul cu al lui şi o pătrunse. Îi sărută pleoapele, îi dezmierdă buzele cu limba şi pătrunse în gura ei, O ținea în braţe şi-i murmura vorbe de alint, îndemnând-o să-şi dea drumul, să zboare mai sus.

Când mişcările din ce în ce mai rapide ale lui Dan îi arătară că ajunsese aproape de orgasm, Tory se simţi deodată atrasă într-un vârtej erotic. O înspăimânta. Era ca şi când s-ar fi trezit în centrul unui uragan. Dar era prea entuziastă să opună rezistentă şi, în timp ce era prinsă într-o viitoare nebună, ameţitoare, se supuse necondiţionat. Renunţă la trupul ei şi se contopi

cu el. Peste o clipă, şi Dan deveni o parte din fiinţa ei. Tory înţelese că nu mai există cale de întoarcere, indiferent ce s-ar întâmpla. Şi gândul acesta începu s-o obsedeze când pasiunea oarbă cedă inevitabil locul vechilor temeri. Făcuse un pas irevocabil.

Tory Chase nu-şi lăsase nicio portiţă de scăpare.

Îmbrăcat în pantaloni scurţi şi tricou, Dan stătea în bucătărie, la masă, turnând ulei de măsline şi oţet din vin roşu într-o salată care să se asorteze la friptura de pui care începuse să se rumenească în cuptorul cu microunde. Tory, îmbrăcată într-una din cămăşile lui, punea masa în sufragerie. O privea agitându-se în jurul mesei de mahon, cu poalele cămăşii fluturându-i provocator. Pielea ei înroşită încă de pasiune îi sporea încrederea, cel puţin în privinţa propriilor sale sentimente. Ştia că Tory nu se compara cu celelalte femei pe care le avusese. Era pentru prima oară când nu voia să se retragă. Când nu căuta să pună capăt în mod delicat unei relaţii care ar fi preferat să nu fi început.

Dar reacția lui Tory, reacţia ei cea mai adâncă reprezenta un mare semn de întrebare. Dan ştia că era la fel de profund afectată de ce se întâmplase, ca şi el.

N-o să uite niciodată cum scâncise, cum se agăţase de el şi-i repetase numele în şoaptă, ca pe-o rugăciune. În cele din urmă, devenise atât de tăcută şi de gânditoare.Ar fi vrut s-o ţină în pat tot timpul. Acolo putea fi sigur de ea.

Nu, se corectă el. Nu dorea aşa ceva. O iubea pe Tory pentru ceea ce era, nu numai pentru

pasiunea ei. Furculiţa pentru salată rămase suspendată în aer, deasupra vasului de lemn, când un gând trecător îl lovi pe Dan ca o ghiulea. Oare o iubea pe Tory? Cum era posibil? Nu era el acelaşi Dan Stewart care considerase întotdeauna că este incapabil de iubire? Oare n-ar putea şti ce înseamnă? Doar era un bun californian. Citea în fiecare an suficiente cărţi psihologice. Considera că în adolescență nu experimentase suficientă afecţiune ca să-şi creeze o bază sentimentală. Dragostea reprezenta o emoţie învăţată, iar el n-o învăţase.

Chiar aşa?

Da. Nu învăţase nimic despre dragoste. Se strecurase lângă el şi-l lovise drept în inimă. Dacă nu l-ar fi luat pe nepregătite, s-ar fi ferit.Ar fi izgonit-o din existența lui.Ar fi găsit o cale să-i smulgă puterea, pentru că-l înspăimânta.

Îl înspăimântase întotdeauna. Probabil că aşa va fi mereu. Dar putea să trăiască fără să iubească o femeie?

— Friptura miroase bine, zise Tory, întorcându-se în bucătărie. Dan o privi fix.

— N-am de gând să-ţi mai dau drumul! zise el fără să vrea.

Tory se uită la el, cu ochii mari de uimire. Bărbatul se dezmetici brusc.

— Vreau să spun astă-seară, adăugă el în grabă, apoi se încruntă şi încercă din nou: Şi nici mâine seară. Sau... în nicio altă seară, fir-ar să fie!

Se concentră asupra salatei, amestecând-o furios. Avea toate şansele s-o împrăştie pe jos, pe masă şi chiar pe tavan. Apoi, continuă să-i explice, ca şi când ar fi crezut sincer că Tory va continua

această nebunie.

— Ştiu că... pare puţin prematur, dar... îşi drese glasul.

— Ce-ar fi să stai aici, cu mine?

— Să stau cu tine? repetă Tory cu un glas scăzut. Ce vrei să spui?

Dan se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Ce vreau să spun? Nu ştiu. Cred că-ţi cer să... dormi în patul şi-n braţele mele, zise el luând-o de mâini şi trăgând-o spre el.

— Mi-ar plăcea să te văd lângă mine în fiecare dimineaţă când deschid ochii.

Vreau să-mi luminezi dulapurile, agățându-ţi hainele lângă ale mele... şi să-mi luminezi zilele împărţindu-le cu mine. Lui Tory i se puse un nod în gât. Şi ea dorea să doarmă în fiecare noapte în braţele lui Dan, să deschidă ochii în fiecare dimineaţă şi să-l vadă lângă ea. Dar totul se întâmplase atât de repede. Prea repede. Nu era pregătită pentru acest gen de dăruire sugerat de Dan. Nu era sigură la ce gen de dăruire se referea.

— Şi cât timp să stau cu tine? îl întrebă ea, după câteva, clipe tensionate.

Pentru totdeauna, ar fi vrut Dan să răspundă. Dar întrebarea lui Tory şi figura ei răvăşită îl opri.

— Crezi că precipit puţin lucrurile? o întrebă el cu un zâmbet stânjenit.

Tory era dezamăgită de retragerea lui rapidă, dar îşi reveni imediat.La ce să se aştepte după o singură după-amiază înfierbântată, mai ales cu un om ca Dan, care avea atâta experienţă? La o cerere în căsătorie? Şi chiar dacă i-ar fi propus aşa ceva, ar fi fost o proastă să-l ia în serios. Din

câte ştia, obişnuia să se entuziasmeze la început, pentru ca mai apoi, când se domolea, să-şi regrete vorbele pripite.

Trebuia să-i dea o şansă să se gândească. De fapt, şi ea avea nevoie să cugete adânc. Reuşi să zâmbească.

— Da, aş spune că precipiţi puţin lucrurile, zise ca blând. Nu ne cunoaştem încă,

Dan. Dar el nu era de acord. Ştia tot ce era important despre Tory. Şi considera că şi ea aflase tot ce era important despre el. Trebuia să recunoască însă că lipseau câteva detalii, aşa că-i înţelegea ezitarea, îi cerea să i se încredinţeze, deşi el n-o făcuse încă să se simtă în siguranţă. Fiindcă trecuse atât de brusc de la nepăsare la dragoste, se aştepta ca Tory să ţină pasul. Din câte auzise, nu se întâmpla aşa când iubeai. Şi, poate că trebuia să-şi deschidă puţin sufletul faţă de Tory, ca semn al iubirii sale. Spera doar că n-o să facă ceva s-o piardă înainte de-a o fi câștigat.

— Ai răbdare cu mine, spuse el zâmbind. Nu sunt obişnuit cu astfel de lucruri.

— Nici eu, recunoscu Tory. Dan îi sărută mâinile înainte să-i dea drumul. Apoi luă castronul cu salată şi i-l dădu să-l ducă în sufragerie.

— N-ai avut nicio legătură serioasă până acum?

— Semiserioasă. Oricum, nu una care să-mi ameninţe viaţa.

Dan îngheţă. Se pregătea să ia o cârpă cu care să scoată cratiţa din cuptor.

— Să-ţi ameninţe viaţa?

— Care să-mi ameninţe modul de viaţă, zise Tory, râzând timid. Presupun că la asta mă referream. Dan luă cârpa.

— Este exact ce-am înţeles şi eu. Toţi anii aceia în care ai fost nevoită să te muţi dintr-un oraş într-altul şi-au lăsat amprenta asupra ta. Nimeni nu are voie să-ţi dirijeze viaţa, în afară de tine, nu-i aşa?

Tory nu era sigură, dar nu voia să recunoască faţă de el că nu mai ştia ce să răspundă. Nu încă. Cel puţin, nu până se obişnuia cu schimbarea din viaţa ei. Aşa că ridică din umeri, zâmbind enigmatic ca Mona Lisa şi se feri să facă vreun comentariu.

— Sunt de acord cu tine, zise Dan după o clipă, ca şi când i-ar fi răspuns. Este mai bine să nu abordăm acum asemenea subiecte dificile. Fac rău la digestie.

Tory râse din nou şi se întoarse să ducă salata în sufragerie, în timp ce Dan scoase cratiţa din cuptor. Doamne sfinte, se gândi ea. Chiar spusese cuvintele acelea „să-mi ameninţe viaţa”? Oare era atât de înverşunată împotriva unei relaţii serioase?

Mai mult decât înverşunată, trebui ea să o cunoască. Era îngrozită. Şi pe bună dreptate, tânjea să accepte invitaţia lui Dan de a sta cu el cât dorea, deşi nu ştia cât o să-l țină această dorinţă, totuşi, ceea ce spusese era adevărat. De-abia îl cunoştea. Şi ajunsese să nu se mai cunoască nici pe ea. Unde era acea Tory Chase, atât de convinsă că-şi putea dirija propriul destin? Dumnezeule, dacă Dan i-ar cere să se mute cu el la Polul Sud, ar fi în stare să alerge să-şi cumpere un costum gros şi o carte de Dale Carnegie, despre cum să te împrieteneşti cu pinguinii. Dar oamenii maturi şi întregi la minte nu fac asemenea

lucruri dintr-un impuls de moment. Şi doar era o persoană matură şi întreagă la minte, nu?

Dan avea dreptate într-o singură privinţă, hotărî ea. Acest subiect nu făcea bine la digestie. Nici nu mâncase încă şi o durea stomacul.

Deşi i se făcuse greaţă, Tory gustă din mâncarea pregătită de Dan. Era atât de mândru încât nu putea să-l dezamăgească.La prima înghiţitură, fu plăcut surprinsă. Nu era rău, se gândi ea, apoi luă încă una şi încă una.

— Grozav! exclamă fata după ce termină tot ce avea în farfurie.La fel ca şi celelalte talente ale tale, domnule Stewart, poţi conta pe meseria de bucătar. Sunt impresionată.

— Aş vrea să mă împăunez, dar nu pot. În, afară de salată, îi mărturisi Dan, congelatorul meu este plin cu semipreparate şi produse de reclamă TV de care nu mă atingeam. De îndată ce-am învăţat să folosesc cuptorul cu microunde, m-am perfecţionat în pregătirea acestui meniu.

— A trebuit să înveţi să foloseşti un cuptor cu microunde? exclamă Tory, prefăcându-se revoltată. Daniel J.Stewart, vrăjitorul industriei electronice a trebuit să înveţe cum să apese un buton al unui aparat casnic?

— Ascultă, nu-mi pasă cine eşti sau ce companie conduci, dar prospectele acelea cu instrucţiuni sunt îngrozitoare. După ce râse şi clătină din cap, arătându-se, în glumă, disperată, Tory îl întrebă:

— Deci, cine a pregătit semipreparatele? Tory regretă imediat ce rostise aceste cuvinte. Chiar, cine? Multe femei credeau că inima unui bărbat se putea cuceri ca-n trecut, dacă te arătai o gospodină excelentă.

Se gândi cum să schimbe subiectul, aşa încât să nu fie nevoit să răspundă întrebării ei stupide, dar Dan deschise gura înainte să-i vină vreo idee.

— Acest meniu, la fel ca şi celelalte bunătăţi din congelator au fost o parte din proviziile mele luate de la doamna Stewart, zise el vesel.

Lui Tory îi alunecă furculiţa dintre degete şi căzu zgomotos pe farfurie.

— Ah, zise ea uimită. Doamna Stewart?

Nu-i spusese nimeni despre o doamnă Stewart. Dan nu era căsătorit.Ar fi ştiu dacă ar fi fost. Bineînţeles, locuia într-o casă cochetă, cu mobilier antic şi cu tablouri frumoase. Culorile pastelate şi tonalităţile maronii sugerau mâna unei femei. Chiar şi vesela era curată şi drăguţă, complet diferită de porţelanurile alese de un bărbat. Casa lui fusese aranjată de o femeie, nu de un decorator întâmplător.

Poate că Dan fusese căsătorit şi divorţase. Sau trăiau separaţi. Dar…

— Iar începi, Tory? zise Dan, întrerupându-i vârtejul gândurilor.

Fata îşi înălţă capul şi-l privi.

— Ce să încep?

— Să mă judeci. Tragi concluzii greşite, bazându-te pe dovezi neconcludente. Îmi pare rău că ai gândit ce nu trebuie despre mine, dar…

— Vrei să spui că doamna Stewart nu este rudă cu tine? zise ea, înveselindu-se brusc.

— Nu, nu asta voiam să spun.

— Este fosta ta soţie de care ai divorţat civilizat, nu-i aşa?

Dan se încruntă şi o privi neîncrezător.

— Cum de ţi-a venit o asemenea idee?

— Toate, semipreparatele acelea, îi răspunse Tory, începând să se simtă prost.

Doar ar fi aflat dacă Dan ar fi fost căsătorit vreodată. De ce trăgea întotdeauna asemenea concluzii pripite în ceea ce-l privea? Dan clătină din cap şi oftă adânc.

— Uite, ştiu că nu trebuia să pomenesc de doamna Stewart fără să-ţi explic cine este, dar nu mi-am imaginat că o să-mi inventezi o soţie sau chiar o fostă soţie. Doar ştii foarte bine, Tory. Reuşi să zâmbească timid.

— Presupun că ştiu. Dar, dacă n-ai fost căsătorit niciodată, atunci cine este doamna Stewart? Doar n-o fi mama ta?

— De ce nu?

— Pentru că tu n-ai mamă.

— Fiecare are o mamă, recunoscu Dan, înţelept.

— Păi sigur că fiecare are o mamă, dar a ta te-a lăsat la trei ani pe treptele unei biserici, nu-i aşa?

— Dar a rămas mama mea; am pierdut legătura câțiva ani, atâta tot.

Tory îl privi cu atenţie, să vadă dacă glumea.

— Vrei să spui că... sunteți apropiaţi? Atât de apropiaţi încât îţi umple congelatorul cu mâncare?

— Spune că aşa vrea să recupereze toţi acei ani în care nu mi-a gătit, zise Dan zâmbindu-i. Tory se uită în farfurie.

— Şi tot ea te-a ajutat să-ţi aranjezi casa?

— Da, până în cele mai mici amănunte, răspunse Dan.

I se lăţise zâmbetul când îşi dădu seama ce-i trecuse prin minte lui Tory.

Vorbele ei însemnau că era geloasă. Şi, dacă era geloasă nu trebuia să se

Îngrijoreze. În cele din urmă, va accepta inevitabilul.

— N-am ştiut, zise Tory după câteva clipe. Pur şi simplu n-am avut idee că mama ta există. Nu mi-a trecut niciodată prin minte.

— Ştiu şi este vina mea, recunoscu Dan. M-am simţit vinovat de când am fost împreună la Ventura. Am fost atât de preocupat să fac pe ironicul, încât ţi-am lăsat o impresie greşită despre mama şi despre celelalte circumstanţe.

— Care circumstanţe? Mama ta s-a întors să te găsească? Te-a luat de la familia adoptivă unde erai? îl întrebă Tory.

Imaginaţia ei crease imediat un moment crucial pentru băieţelul care fusese Dan.

— De fapt, eu am pornit s-o caut, îi explică el. Şi eram sigur, de data aceasta.

Lăsasem în urmă toate căminele adoptive.

— Deci, ţi-ai căutat mama după ce te-ai maturizat. Dan zâmbi.

— Adevărul este eă n-am început să mă maturizez decât după întâlnirea noastră, sau, mai degrabă, confruntarea noastră. Practic vorbind, eram adult. Aveam optsprezece ani. Sigur, nu este vârsta înţelepciunii pentru majoritatea oamenilor.

Şi nu era nici pentru mine. Fierbeam de mânie şi femeia care mă aruncase, cel puţin aşa vedeam eu lucrurile atunci, părea ţinta logică a răzbunării mele.

Tory simţi un ghimpe în suflet, ca şi când ar fi fost în pielea adolescentului de optsprezece ani.

— Îmi pare rău, Dan. Îmi pare rău pentru toate lucrurile prin care ai trecut şi-mi pare rău... Se opri râzând.

— Pentru că nici eu nu m-am maturizat suficient, deşi am fost crescută de doi părinţi iubitori şi deci n-am nicio scuză să fiu aşa de fraieră.

— Ba nu, o contrazise Dan, ridicându-se să vină lângă ea.

Apoi, o luă de mână şi o strânse la piept.

— Eşti o femeie care ai crescut considerând normal să discute cu marionete.

Începând să recunoască tachinarea drăgăstoasă a lui Dan, Tory nu se prefăcu ofensată. Îşi încolăci braţele în jurul taliei lui şi îşi aşează capul pe pieptul său.

— Şi te-ai repezit la mama ta când ai avut şansa? îl întrebă ea.

— N-am avut şansa. Dintr-un anumit motiv, am lăsat-o să-şi spună povestea şi pe urmă, s-a terminat cu furia mea.

— De ce oare nu mă surprinde asta? murmură Tory.

Dan îi cuprinse obrajii în palme şi îi zâmbi.

— Nu te surprinde?

— Nu, zise ea răguşită, cu ochii sclipind de emoție. Nu mă surprinde deloc. Eşti prea înţelegător şi prea iubitor ca să păstrezi supărarea dacă ți se oferă cea mai mică ocazie să n-o faci. De data aceasta, ştiu ce înseamnă „J”-ul din numele tău.

— Înseamnă prostănac, ai uitat?

— Ba nu, înseamnă *„Just wonderful*”. Daniel cel minunat. Clătină din cap chicotind.

— Îmi place asta, dar adevărul este că J nu vine de la nimic.

— Cum adică nu vine de la nimic?

— Vrea să spun că am adăugat iniţiala când am

intrat în afaceri. M-am gândit că sună mai bine pentru un cetăţean serios decât Dan Stewart.

— Bănuiesc că nu-i nimic rău, doar şi Harry S.Truman a făcut acelaşi lucru, zise Tory. Dar Harry n-a punct după S.Ai trişat. Tu ai pus punct după J.

— N-am pus de la început.Au pus alţii, dar eu am încetat să-i mai corectez.

— Chiar n-ai al doilea nume? Dan zâmbi.

— Mama era prea săracă. Nu-şi permitea nimic în plus.

Tory scoase un suspin fără să vrea şi i se umplură ochii de lacrimi.

— Ei, nu se poate, se întristă Dan. Am ştiut eu, de ce nu ți-am destăinuit motivul plecării mele la, San Francisco, săptămâna trecută. Eram sigur că ai fi plâns pentru mine. Eşti atât de emotivă. Tot ce gândeşti şi ce simţi ţi se citeşte în ochii aceştia mari ai tăi.

— Presupun că aş putea încerca să fiu mai puţin temperamentală, se apără ea.

Deveni brusc nerăbdătoare să facă orice ca să-i fie pe plac.

— Să nu îndrăzneşti, îi spuse el. Te plac aşa cum eşti, deşi nu suport să te văd plângând şi aş face orice să-ţi evit lacrimile. Îmi dau seama că printre rarele defecte ale lui Dan J.Stewart este şi acela că-mi ascund prea mult sentimentele.

Mă bazez pe tine să-mi dai lecţii. Tory chicoti.

— Păi, vei învăţa urmărindu-mi exemplul, dacă o să-ţi petreci mai mult timp cu mine. Dan îşi strânse braţele în jurul ei.

— Intenţionez să stau mult timp cu tine, Tory. Dacă nu mă vrei, o să stau sub fereastra ta şi o să-

ţi cânt serenade ca un trubadur.

Dan o îmbrăţişă şi apoi o conduse spre bucătărie.

— Hai să bem nişte cafea şi o să-ţi spun totul despre mama, inclusiv despre afacerea care i-a adus un succes fabulos într-un moment al vieţii în care majoritatea oamenilor aşteaptă cu nerăbdare pensionarea.

— Semipreparatele doamnei Stewart? zise Tory.

Dan scoase două căni din dulap şi începu să toarne cafeaua pregătită înainte de cină.

— Ea le numeşte parteneri de singurătate.Ne place să considerăm produsele ei drept o mâncare dedicată celor singuratici. Unul din motivele pentru care era să întârzii ieri la picnicul copiilor, a fost acela că trebuia să pun în frigider bunătăţile aduse de la San Francisco.

— Mama ta mi se pare minunată, spuse Tory.

Apoi ridică din sprâncene, înţelegând în sfârşit.

— San Francisco? Deci, ai fost la San Francisco s-o vezi? Asta nu voiai să-mi spui?

Dan îi dădu cafeaua şi o duse-n dormitor.

— Mama a fost nevoită să meargă la spital pentru o serie de analize care o speriau şi am considerat că nu trebuie să fie singură. Dar totul a ieşit bine, aşa că am putut să mă întorc aici la timp, să-l interpretez pe Deejay.

— Doamne sfinte! murmură Tory.

— Ce este? o întrebă Dan, aruncându-i o privire nerăbdătoare.

Se aşează pe canapea, prefăcându-se că studiază culorile pastelate ale tapiseriei de bun-gust, care reprezenta un model abstract.

— Nu-i nimic, îl linişti ea cu blândeţe. Doar că te

transformi într-un sfânt în fața ochilor mei. Cred că mă simţeam mai bine cu tine când credeam că eşti... un derbedeu.

— Un derbedeu? repetă Dan, aşezându-se în fotoliul de piele, de culoare roz-închis din faţa ei, cu picioarele pe pernă. Cred că n-am mai fost derbedeu de câțiva ani buni, Tory, dar îţi promit că nu sunt un sfânt. Dacă vrei, pot aduce mărturii în acest sens.

— Nu va fi necesar, zise ea în grabă. Poate că ai putea trânti câteva poveşti impresionante despre tinereţea ta pierdută când o să-mi depeni istoria vieţii, ceea ce sper să faci chiar acum.

— Draga mea, ţi s-ar face părul măciucă, dacă ți-aş spune tot, zise el chicotind.

— Bine. Dă-i drumul. Spre surprinderea ei, o ascultă, luând-o într-un adevărat vârtej ameţitor. În ciuda naraţiunii lui vesele, la obiect, simţi suspinele înăbuşite ale băieţelului care nu putea înțelege unde plecase mama lui şi de ce îl părăsise.

Trecu prin coşmarurile copilului care fusese luat de la o familie adoptivă, unde începuse să se simtă în siguranţă-şi dus în alt cămin, unde disciplina era administrată cu băţul şi apoi în altă familie, după ce autorităţile descoperiseră prea multe vânătăi.

Se trezi scrâşnind din dinţi când băieţelul de zece ani fusese părăsit mult prea repede de părinţi adoptivi buni şi afectuoşi din cauza, îmbolnăvirii neaşteptate a tatălui. Văzu carapacea formându-se în jurul băiatului şi voi să-l îmbrăţişeze pe micul Howard, fiindcă fusese prietenul lui Dan.

Şi fu cât pe ce se strige de bucurie când adolescentul de cincisprezece ani îşi dădu seama că era destul de mare să lupte şi i se strânse inima când „împrumuta” maşini să se plimbe şi se alăturase unei găşti paramilitare, care se încaieră cu alte bande, pe stradă. Apoi, veni ziua mult aşteptată de Tory, când Dan se confruntase cu mama lui şi o întrebă de ce-l părăsise şi-l condamnase la o

Asemenea existenţă lipsită de dragoste.

— De îndată ce a început să vorbească, mi-am dat seama că nu avusese de ales, îi spuse el lui Tory pe un ton calm. Mama fusese chelneriţă şi se lăsase sedusă de un bărbat bun-de-gură, aflat în trecere prin oraş, plin de promisiuni goale şi cu un nume fals. Este o poveste veche. Apropo, Stewart este numele ei de fată. Connie Stewart. Şi-a spus „doamnă” ca să salveze aparenţele, încercând să-şi crească singură copilul şi să-i asigure ce trebuie, a cedat fizic şi psihic. A sfârşit în clinica de caritate a unui spital, după ce m-a lăsat la preot, singura persoană în care avea încredere. Şi a făcut tot ce-a-putut. Era un om bun.

— Dar ce îngrozitor a fost pentru ea, şopti Tory. Pentru amândoi, de fapt.

Dan se ridică de pe scaun şi se duse să se aşeze lângă Tory, îmbrăţişând-o. Îi spunea amănunte pe care nu le mai destăinuise nici unei femei, nici măcar Howard nu ştia tot. Îi făcea bine să vorbească cu ea. I se părea normal.

— Mama a intenţionat întotdeauna să mă năşească după ce s-a pus pe picioare, continuă el, sprijinind capul lui Tory de umărul lui. Dar n-a reuşit. Anii au trecut şi ea n-a putut să-mi asigure

un cămin corespunzător, aşa cum credea că aveam la părinţii adoptivi. De aceea nu s-a amestecat în viaţa mea. S-a tot mutat dintr-un oraş într-altul, căutând ceva mai bun. Îşi imagina că-mi era bine fără ea.

Tory îşi ridică privirile.

— Ah, Dan...

— Să nu cumva să îndrăzneşti, o ameninţă el în glumă. Apoi se aplecă să-i sărute colţurile umede ale ochilor.

— Nu uita că totul s-a terminat cu bine. Am pus ordine în viaţa mea şi o am pe mama alături de mine. S-a dovedit că este o femeie grozavă.

— Iar tu ai ajutat-o să se lanseze în afaceri în San Francisco, zise Tory.

Bărbatul ridică din umeri.

— Poate că i-am dat un mic sprijin după ce a început să-mi meargă destul de bine şi am încurajat-o să se stabilească în San Francisco. Îşi dorise întotdeauna să locuiască acolo. Măcar atâta să fac pentru ea după viaţa grea pe care o dusese.

— Un sfânt, ce mai, murmură Tory, clătinând din cap, ca şi cum ar fi vrut să-şi limpezească gândurile. M-am îndrăgostit de un bărbat care poartă halou în jurul capului şi căruia îi pot creşte oricând aripi. Lui Dan i se opri respiraţia.

— Ce-ai spus?

— Am spus că... Îşi strânse buzele. Doamne sfinte, se gândi ea. Îşi trădase cele mai tainice sentimente, fără să-şi dea seama ce face. Dar nu mai era în stare să repete.

Trebuia să înceteze şi să se gândească foarte serios. Dan ştia exact ce spusese.

Nu-i păsa că era pregătită să repete.

— Rămâi cu mine, zise el deodată, întorcându-se cu faţa spre Tory. Doar în noaptea asta. O singură noapte. N-o să te implici prea mult.

Tory îl privi fix.Ar fi vrut să stea, dar ştia că ar trebui să plece de fapt. Glumise pe jumătate când îi spusese că este un sfânt. Tot ce aflase despre Dan o făcuse să-şi dea seama că era un om care mergea până la capăt, indiferent ce făcea. Nu avea limite. Oferea un nesecat izvor de afecţiune, de pasiune, de loialitate şi de iertare.

Iar ea, pe de alta parte, se simţea deodată ca un ţânc răsfăţat, care nu se va ridica niciodată la înălţimea iubirii lui. Se descurcase întotdeauna în viaţă, dar regreta superficialitatea care nu prea îi era pe plac. Intenţionase să-şi aranjeze existenta în aşa fel, încât dragostea pentru un bărbat să nu i-o complice prea mult. Se gândise să-şi amorţească anumite trăiri când trebuia. Dar acum, ştia cum stăteau lucrurile. Oare era gata să se dăruiască în întregime? Se cutremură şi închise ochii să se ferească de privirea pătrunzătoare a lui Dan. Să mai rămână cu el… încă o noapte?

CAPITOLUL 13

Tory rămase cu Dan încă şase nopţi la rând.

În fiecare dimineaţă când pleca de la el, să se ducă la ea acasă, ca să-şi schimbe hainele şi să se pregătească pentru serviciu, îi sugera ceva pentru seara aceea şi considera că ideea lui era irezistibilă, chiar dacă urmau să vadă o casetă video sau să prepare floricele. În final, făceau oricum dragoste şi Dan îi cerea în mod invariabil să mai petreacă o noapte în patul lui, iar ea îi răspundea în mod invariabil „da”. Începuse să-şi ia

periuţa de dinţi şi alte lucruri utile în geantă, dar nu le lăsa niciodată la Dan. Sâmbătă dimineaţa însă, se uită în calendar şi își dădu seama că trebuia să spună „nu” planurilor lui pentru seara aceea.

— Am promis s-o ajut pe Liz. Organizează o întrecere pentru o firmă, la un ranch din afara orașului, îl anunţă ea, regretând sincer.

— Cineva a angajat o firmă specializată pentru asta? se miră Dan, dezamăgit, deşi bănuia că se va întâmpla aşa ceva, dată fiind natura afacerilor lui Tory.

— Nu este o simplă reuniune cu câțiva directori, îi explică Tory. Este o petrecere simandicoasă pentru reprezentanţii din consiliul de administraţie şi pentru cei mai importanţi clienţi ai lor, împreună cu soţiile, bineînţeles. Va fi un spectacol în toată, regula, un mini-rodeo, împuşcături cu gloanţe oarbe, un grătar uriaş, dans în hambar şi aşa mai departe. Se uită la ceas şi constată că se făcuse deja târziu.

— Mi se pare distractiv, remarcă Dan. Tory sorbi ultima înghiţitură de cafea şi zâmbi, surprinsă de sarcasmul din tonul lui. Poate că se ascundea câte un Wyatt Earp în sufletul fiecărui american.

— Ar fi distractiv dacă ai participa şi tu, zise ea, strângând farfuriile şi ducându-le la bucătărie. Aşa însă, am senzaţia că Liz şi cu mine o să ne dorim să nu fi organizat ceva atât de grandios. Vom avea un program foarte încărcat.

— Munciţi prea mult, zise Dan încruntându-se. Când Tory se mulţumi doar să zâmbească începu să pună vasele în maşina de spălat, Dan deschise gura s-o întrebe dacă trebuia neapărat să rămână

la ranch până la sfârşitul spectacolului Se opri la timp şi îşi strânse buzele. Nu-l încânta s-o ştie pe Tory înconjurată de oameni de afaceri puternici, chiar dacă erau cu soţiile, dar nu voia să exagereze.

Nu avea niciun drept. Şi ar fi fost cea mai prostească atitudine faţă de o femeie care nu suporta să dea socoteală cuiva.

În afară de asta, îşi amintea foarte clar lecţia pe care o învăţase la o vârstă fragedă, când primise un licurici şi încercase să-l ţină într-un borcan, îi pierise strălucirea. Distrusese insecta, încercând s-o acapareze.

Or el iubea strălucirea lui Tory. Şi nu voia să păleasscă.

Dar ar fi dorit mai mult decât orice s-o prindă şi să fie absolut sigur că ştia că-i aparţinea lui şi numai lui. Nu era de părere că persoana iubită trebuia lăsată liberă. Ceea ce voia într-adevăr era ca Tory să accepte că avea pe cineva căruia trebuia să-i dea socoteală, şi anume pe Dan Stewart!

Terminară de făcut ordine prin bucătărie şi Tory îşi înşfacă poşeta, năpustindu-se spre uşă.

— Ar fi mai bine să mă grăbesc. Am două întâlniri în dimineaţa aceasta, înainte s-o iau pe Liz și să plecăm la ranch. Ezită şi apoi spuse:

— Ai vrea să te sun duminică de îndată ce mă întorc? Nu ştiu exact la ce oră o să fie, dar oricum, în jurul prânzului. Dan era uimit că-l întrebase. Dacă i-ar plăcea să-l sune? Dar cum ar fi să-i ceară s-o facă? Linişteşte-te, îşi spuse el.

— Ar fi drăguț din partea ta, zise Dan, zâmbind prudent. Tory deschise uşa, gata să plece, dar se

întoarse, se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz.

— Ştii, o să-mi fie dor de tine! rosti ea pe un ton blând. Dan o luă în braţe şi o sărută plin de pasiune. Când îşi înălţă capul, după câteva clipe, îi spuse vesel:

— Vezi să nu te laşi cumva atrasă de bărbaţii aceia importanţi, ai înţeles?

Tory rămase uimită de fervoarea sărutărilor sale şi de tonul lui insinuant, dar râse şi-l îmbrăţişă în grabă.

— Eşti un scump, ştiai asta? Dan o lăsă să plece, zâmbind trist. Un scump. Deci acum era scumpul, dulcele, drăguţul şi înţelegătorul Sfânt Minunat. Tory avea dreptate.

Nu-l cunoştea deloc. Îi făcu cu mâna când se urcă în maşină, fără ca ea să ştie că ar fi dorit s-o lege de şaua vieţii lui, să călătorească împreună spre asfințit și să n-o scape niciodată din ochi.

Era aproape ora cinci când telefonul lui Dan sună, în sfârşit, duminică după-amiază. Când îl auzi, încetă să se mai fâţâie prin cameră şi se pregăti să audă că avusese un accident. Sau că fugise cu câștigătorul mini-rodeo-ului. Sau că fusese răpită de negustori de sclavi de pe o planetă necunoscută.

O.K., deci acum avea pentru cine să se îngrijoreze, recunoscu el când ridică receptorul. Da, se aştepta s-o piardă pe Tory, pentru că-i păsa atât de mult de ea.

Această grijă exagerată era o cicatrice a trecutului, de care se pare că n-o să scape niciodată. Simţea că înnebunise de când se îndrăgostise de această femeie. Poate aşa se întâmpla cu toţi oamenii. Şi nu încăpea nicio

îndoială în această privinţă; se îndrăgostise profund. Sau poate că o iubea înainte să apară în viața lui.

— Bună, zise el, cu o veselie ridicolă.

— Bună, îi răspunse Tory, tocmai am intrat în apartamentul meu. Îmi pare rău că am întârziat. Dan închise ochii uşurat, apoi îşi reveni imediat. Era bine. Şi veselă. Nu părea pregătită să-i spună „La revedere, dragă Dan!”

— Ai întârziat? zise el cu o nonşalanţă prefăcută. Cât este ceasul?

— Aproape cinci, răspunse Tory.

— Exact cinci fără patru minute şi treisprezece secunde, se gândi Dan, dar spuse indiferent:

— Serios? Nici nu mi-am dat seama.Mă învârteam pe aici să-mi termin treburile.

Dacă puteai numi treabă faptul că era cât pe ce să facă o gaură în podea lângă telefon, de cât se fâţâise în loc, adăugă el în gând.

— Presupun că ţi-ai pus un şorţ drăguţ, zise ea râzând. Dan zâmbi. Adora râsul ei.

De-abia aştepta s-o vadă. Dar nu era prea obosită cumva? Intenţiona să se odihnească acasă?

— Cum a fost weekend-ul? o întrebă el.

— O mare reuşită. Şi nu atât de dificil pe cât m-am aşteptat. Liz organizează întotdeauna lucrurile mai bine decât crede. Motivul pentru care am întârziat azi, este că am fost reţinute de trei oameni importanţi, care ne-au solicitat serviciile, unul de la compania care a organizat petrecerea şi alţi doi oaspeţi de-ai săi. Liz este într-al nouălea cer. De fapt, suntem amândouă.

— Normal, zise Dan, bucuros că nu-i stricase

entuziasmul, spunându-i ce greu îi venise să-și țină în frâu imaginaţia.

— Liz este cu tine, acum?

— Nu. S-a dus direct la Howard, să-i povestească tot.

Grozav, se gândi Dan. O plăcea pe Liz, dar voia să fie singur cu Tory. Spera că şi ea dorea să fie singură cu el.

— Ştii, se aventură el prudent, astă-seară micile brunete cu ochi de ambră şi apetit serios sunt servite gratis cu sufleul doamnei Stewart, o cupă cu vin roşu şi masaje relaxante. Cine ajunge prima, va beneficia de toate onorurile..

— Atunci, ar fi mai bine să mă grăbesc, nu? spuse Tory. Dan zâmbi. Deci, de-abia aştepta. Dorea într-adevăr să fie cu el. Hotărî să grăbească puţin lucrurile.

— Şi, Tory, rămâi aici când ajungi, da? Fu cât pe ce să se oprească, dar se gândi că era mai bine să adauge în glumă, ca de obicei:

— Doar în noaptea aceasta, bineînţeles. Urmă un moment de tăcere, înainte ca Tory să spună:

— Nu m-ai întrebat niciodată înainte. De obicei, o faci când mă ţii în braţe şi nu pot să mă gândesc la altceva decât că şi eu doresc acelaşi lucru.

— Am ajuns la o nouă etapă în relaţiile noastre, zise Dan ferm. Te întreb dinainte, ca să-ţi aduci ce-ți trebuie. Aşa vom putea sta mai mult timp unul în braţele celuilalt, mâine dimineaţă. Este acelaşi nivel de dăruire, doar că, de data aceasta, adăugăm elementul de premeditare. Crezi că poţi face faţă?

— Dă-mi voie să premeditez puţin, spuse Tory, apoi rămase tăcută câteva secunde.

Ajung la tine într-o oră, îi zise ea, exagerat de energică, dar, dacă apare altă brunetă înaintea mea, pentru că am întârziat să-mi împachetez lucrurile, o să-ţi arăt eu ce înseamnă masaj. De fapt, o să te frec pe spate cu cizma.Ai înţeles?

— Da, aprobă Dan, răsuflând uşurat. Până atunci nici nu-şi dăduse seama ce încordat fusese. După ce închise, zâmbetul lui se lăţi. Făcea progrese, se gândi el fericit.

Tory o să-şi atârne lucrurile în dulapul lui pentru câteva ore. Iar el reuşise să-şi ţină în frâu dorinţa de posesiune. O să se vindece de acest defect fatal înainte ca ea să prindă de veste. Azi un umeraş cu haine în dulap, mâine o nouă periuţă de dinţi în baia de oaspeţi. Soarta femeii era pecetluită, ce mai!

Tory se răsuci în scaunul ei cu picioarele pe birou şi capul dat pe spate, să vadă posterul cu panorama oceanului lipit de fereastra din spatele umărului ei drept, cu cotul pe braţul fotoliului şi cu Cecil cocoţat pe mâna stângă.

— Se întâmplă ceva cu mine. Murmură Tory.

— Vai, ce noutatel exclamă Cecil.

— Am găsit bărbatul ideal, continuă Tory, ignorind sarcasmul iepuraşului.

Ca alter ego, era datoria lui să fie sarcastic. O ajuta să nu se ia în serios. Sigur, se gândise că o femeie adultă, care încerca să-şi lămurească nedumeririle apelând la o marionetă, nu se putea lua prea în serios.

— Dan Stewart este cel mai perfect bărbat din Univers, declară ea.

— Staţi pe recepţie, oameni buni, zise Cecil indiferent. Poate o să auzim ceva inedit.

Tory îi aruncă o privire. Apoi se uită din nou la poster.

— Când fac dragoste cu Dan este sublim. Dar...

Se opri şi-l lăsă pe Cecil să vorbească.

— Nu-i prea sublim? îi sugeră el.

— Exact. Tory oftă adânc şi zâmbi.

— Este uimitor cum ştii întotdeauna ce gândesc. Îl studie un timp pe Cecil. Apoi îl scoase de pe mână şi-l puse pe masă. Voia să-şi limpezească gândurile de una singură. Fără jocuri copilăreşti când era vorba de lucruri serioase. Şi nu pricepea de ce ea şi Dan se prefăceau că vor să rămână împreună doar pentru o noapte. În puţinele ocazii când lucrase prea târziu să se mai întâlnească după aceea, sau când el plecase într-o călătorie de afaceri, îi lipsise foarte mult şi de-abia aşteptase să se întoarcă. Aşa că, de ce nu-i sugera să rămână împreună două-trei nopţi, sau chiar o săptămână? De ce nu renunţa la toate îndoielile care-i stăteau în cale? Toată această poveste o luase prin surprindere, asta era problema. Se temea să nu se trezească într-o dimineaţă, spunându-i că totul fusese o greşeală şi că voia să se întoarcă la viaţa ei dinainte.

Se temea însă şi mai mult să nu i se întâmple acest lucru lui Dan.

După ce-l privi o clipă pe Cecil, Tory îl luă din nou. Îi venea greu să renunţe la vechile obiceiuri. Mai ales la cele reale.

— Ştii, Cecil, ori de câte ori mă înalţ în al nouălea cer, în braţele lui Dan, cred că va fi pentru totdeauna. Dar, când revin cu picioarele pe pământ, mă simt ca şi când aş fi pierdut încă o bucăţică din mine, undeva acolo, zise ea, uşurată

că avea cui să i se destăinuie. Iar Dan pare atât de pasional în pat şi atât de indiferent în rest. Dacă i-ar păsa cu adevărat, mi-ar cere mai multe amănunte despre programul meu. L-ar deranja să mă ştie departe. Poate ar fi puţin mai... posesiv!

— Oho, auzi ea. Îşi ridică privirile şi o văzu pe Liz în pragul uşii deschise.

— Iar vorbeşti cu iepurele acela prostănac? Tory îşi smulse marioneta de pe mână.

— Practicam o nouă metodă, zise ea simplu. Cea veche s-a perimat.

— N-ai decât să spui asta copiilor care au leşinat de râs la picnicul de acum trei săptămâni. Ce s-a întâmplat? Dan nu se poartă frumos cu tine?

— Ba da, se poartă foarte frumos, spuse Tory. Se încruntă deodată când o rază de lumină îi orbi privirea. Se uită să vadă de unde venea. Avea impresia că o însoţea pe Liz în micul birou, către scaunul pe care se instalase, vizavi de Tory.

— Doamne sfinte, Liz, ce ai la mână? Liz îşi ridică mâna stângă şi îşi mişcă degetul.

— Credeam că n-o să observi. Este drăguţ, nu? Tory sări în picioare şi se duse să se uite mai de-aproape.

— Este superb! Şi ce înseamnă?

— Ce înseamnă de obicei, bineînţeles! spuse Liz pe un ton blând.

Tory întâlni privirea prietenei sale.

— Ah, Doamne. Tu şi Howard... Isuse! N-aş putea spune că sunt surprinsă. Doar că...

Înghiţi în sec.

— Simt că am încremenit în loc.

— Şi eu la fel, recunoscu Liz. Howard este singurul care le face pe toate în grabă.

— Aţi fixat data? o întrebă Tory, ţinând încă mâna lui Liz într-a ei, ca şi când ar fi crezut că putea s-o salveze să nu alunece de pe vârful unui munte. Liz încuviinţă din cap.

— Când? De Crăciun? Sau primăvara viitoare? Sau în iunie.

— Ce-ai zice de sâmbătă? îi sugeră Liz. Tory o privi mirată.

— Sigur. Grozav. Este foarte bine sâmbăta. Mmm... cam care anume?

— Sâmbăta aceasta, Tory. Peste patru zile.

— Dar... Tory clătină din cap neîncrezătoare şi încercă să protesteze, deşi bănuia că era inutil. Când Liz se hotăra, nu mai era nimic de făcut.

— Nu putem organiza o nuntă în patru zile, remarcă ea foarte logic. Dacă o clientă ne-ar cere aşa ceva, am trimite-o la balamuc. Liz zâmbi.

— Vrei să fii domnişoara mea de onoare, Tory? Howard o să-l roage pe Dan să fie cavalerul lui.

— Cred că ceea ce faceţi voi nu este nici măcar legal! exclamă Tory. Vă trebuie analize... acte... şi pregătirea necesară.

— O să avem grijă de tot, zise Liz calmă. Sâmbătă dimineaţa plecăm cu avionul la Las Vegas.

— Te căsătoreşti la Las Vegas, într-o capelă caraghioasă, alături de un tribunal care divorţează în douăzeci şi patru de ore? De ce atâta grabă?

Deodată, lui Tory îi trecu un gând prin minte.

— Ah, Doamne, doar nu...

— Nu, nu sunt gravidă, zise Liz râzând.

— Atunci de ce te grăbeşti aşa? Elizabeth Collins, doar tu nu eşti genul care să-ţi pui repede inelul în deget! Trebuie să ai o nuntă grandioasă,

în biserică. O rochie albă, cu trenă de trei metri. Ceva împrumutat, ceva albastru…

— Ah, bine că mi-ai amintit! Poţi să-mi împrumuţi cerceii tăi cei mici cu perle?

— Liz, spuse Tory pe un ton sugrumat, sper că nu m-ai luat în glumă?

— Nu, dar mi-au plăcut întotdeauna cerceii aceia. Tory îşi ridică ochii spre cer.

— O.K.O.K., n-ai decât să glumeşti cât vrei. Dar n-ai dori o nuntă tradiţională?

— După toate nunţile tradiţionale pe care le-am pregătit pentru atâtea mirese sfioase, ultimul lucru pe care mi-l doresc este să trec şi eu prin asemenea circ, îi răspunse Liz. Howie şi cu mine vom da mai târziu o petrecere pentru familiile noastre, dar, pentru ceremonia de sâmbăta vrem ceva liniştit şi restrâns. Şi mi s-a părut întotdeauna foarte romantic să mă căsătoresc în Las VegTas. Îţi promit că nu va fi caraghios.

— N-ar fi trebuit să folosesc acest cuvânt. Nimic din ce faci tu nu poate fi caraghios, spuse Tory. Dar te rog, te rog din tot sufletul, explică-mi de ce a trebuit să iei această hotarâre drastică atât de curând? Cum poți fi absolut sigură că vrei să-fi petreci restul vieţii cu Howard?

— N-am cum să-ţi explic, zise Liz. Nu pot să-ţi spun nimic care să rezolve sentimentele tale contradictorii față de viitorul tău cu Dan. Îi făcu cu ochiul lui Tory.

— Şi la fel cum eu nu pot să te ajut, nici Cecil nu poate. Îţi spun doar că acest pas nu mi se pare drastic, ci natural, concluzia logică: Howard şi cu mine dorim pur şi simplu să oficializăm legătura noastră. Deci, ce zici, vei fi domnişoara mea de

onoare? Tory inspiră adânc, dând aerul afară încet. Ştia că ea nu şi-ar fi dorit să se căsătorească la Las Vegas.Ar fi vrut s-o facă la o biserică din Santa Barbara, de mână cu părinţii ei, câțiva prieteni, mama lui Dan, bineînţeles...

Ah, Doamne, ce era cu ea? Dan nici nu pomenise de căsătorie. Şi nici ea nu ştia dacă se hotărâse pentru aşa ceva. Cel puţin, nu până în acest moment.

— Tory, murmură Liz. Te-am şocat chiar aşa de rău?

Tory îşi privi prietena, iar apoi clătină din cap.

— Nu. Deloc. Şi, bineînţeles că pot să-ţi împrumut cerceii. De fapt, poţi să-i păstrezi.

Şi acum, ia spune-mi, cu ce ai vrea să mă îmbrac?

În camera alăturată capelei, adăpostită într-un colţ al etajului superior dintr-un strălucitor hotel al Las Vegas-ului, Dan luă un fir minuscul de pe reverul smoking-ului lui Howard.

— Ai tot ce-ţi trebuie? Şi inelul?

— Nu, spuse Howard calm. Inelul este la tine.

— Ah, da. Dan se scotoci în toate buzunarele până găsi verigheta de aur exact acolo unde fusese şi acum cinci minute, când mai verificase o dată.

— Şi apartamentul pentru tinerii căsătoriţi este aranjat aşa cum trebuie?

— Presupun că da.Ai spus că o să ai tu grijă.

— Dan îl privi pierdut o clipă, după care încuviinţă din cap.

— Şampania este la gheaţă, sunt destule flori proaspete şi-n cameră şi-n capelă, ca la o paradă a

trandafirilor, iar în frigider se află un tort, câteva tăvi cu aperitive, gustări pentru miezul nopţii... Mai doreşti altceva?

— Nu, nu-mi vine nimic în gând.

— Bine. Deci, n-ai niciun motiv să intri în panică. Howard îşi ţuguie buzele.

— Voi încerca să rămân calm.

— Bine. Este foarte important, Howard. Liz va fi probabil foarte emoţionată. Un pachet de nervi. Iar tu va trebui să fii puternic şi protector.Ca Stânca Gibraltarului. Căsătoria este un lucru foarte important pentru o femeie.

— Într-adevăr. Dar este destul de important şi pentru un bărbat, remarcă Howard, uitându-se la ceas. Aşa că ar fi o idee bună să apar la timp în faţa altarului.

— Exact. Este bine să apari la timp. Aşa că, ce mai aştepţi? Hai să mergem..

Se îndreptară spre uşă, dar Dan se opri şi se întoarse, punând mâinile pe umerii lui Howard.

— Uite ce este, trebuie să-ţi spun ceva. Sunt cel mai apropiat om pentru tine, aşa că este de datoria mea să fac onorurile casei. Howard nu se putu abţine să nu zâmbească.

— Ştiu câte ceva despre păsări şi albine, Dan.Ai fi surprins să constaţi.

— Bine. Dar ce ştii despre femei? Vreau să spun, chiar le cunoşti?

— Dar tu? îl întrebă Howard. Dan clătină din cap şi oftă adânc.

— Nu, absolut deloc. Dar, te rog să mă asculţi. Regula numărul unu: Fii bun.

Grijuliu. Blând.

— Bun. Grijuliu. Blând. Howard repeta, ca şi când ar fi memorat nişte instrucţiuni.

— Regula numărul doi: nu fi prea sigur de ea. După ce va fi soţia ta, nu te lipi de computer şi de proiectele tale, uitând că are nevoie de atenţie. Howard încuviinţă din cap.

— O.K.N-o să mă lipesc de computerul şi de proiectele mele. Şi care ar fi regula numărul trei?

— De unde ştii că este o regulă numărul trei?

— Tu ai întotdeauna o regulă numărul trei, Dan. Dan se încruntă, gândindu-se o clipă la această remarcă. Apoi, îi zâmbi crispat lui Howard.

— Cred că ai dreptate. Deci, asta este: fii alături de Liz, dar n-o sufoca. Preţuieşte-ţi soția, dar nu te purta niciodată ca şi când ar fi proprietatea ta, pentru că nu este.

Vrea să-şi împartă viaţa cu tine, nu să facă din tine, viaţa ei. Poate o să-ţi vină greu să nu fii prea posesiv. Poate că o s-o urmăreşti sau o să încerci s-o domini, sau... mai ştiu eu ce... în orice caz, nu te lăsa dominat de orgolii masculine, ai înţeles? Femeile nu trebuie şi nici nu vor să se supună bădăranilor. Şi...

— Se pare că regula numărul trei are o mulţime de subpuncte, îl întrerupse Howard, deschizând uşa capelei. Dar am priceput. Se opri, apoi adăugă:

— Şi, deoarece ştiam amândoi că mesajul acesta este valabil la fel de bine şi pentru tine, anunţă-mă când o să-l percepi aşa cum trebuie. Totuşi, aş avea o sugestie. Nu nesocoti prea mult orgoliul masculin. Femeile nu sunt prea îngrijorate în această privinţă. Îi făcu cu ochiul când porni spre altar.

— Şi dă-mi de ştire când este rândul meu să fiu cavalerul de onoare cel nervos.

Dan încremeni. Howard se întoarse, îi zâmbi și-i făcu semn cu capul.

Dan remarcă că mireasa era înveşmântată în satin spumos şi dantelă. Iar el avea ochi doar pentru domnişoara de onoare. Arăta splendid în mătasea roz-pal, care-i punea în evidenţă ochii căprui şi şuviţele aurii din părul ei ondulat.

La un moment dat, simţi cotul lui Howard în coaste şi îşi dădu seama că era timpul să scoată la iveală inelul. După ce se scotoci puţin, îl găsi şi se uită la Tory. Ochii ei umezi de emoţie, cum ştia sigur că vor fi, sclipiră amuzaţi de neîndemânarea lui. Se prefăcu că se încruntă la ea, dar o făcu să strâmbe din nas şi să-i zâmbească poznaş. Îşi luă revanşa câteva clipe mai târziu. Tory purta inelul lui Howard pe degetul ei mare şi nu reuşi să-l scoată fără să se căznească. Când cedă în sfârşit, zbură în aer, iar Liz, cu nişte reflexe demne de un jucător de baseball, întinse mâna şi-l prinse. Ceremonia continuă apoi, fără incidente.

Tory îl privi pe Dan surâzând timid. El se ridică la înălţimea imaginii lui de sfânt, privind în sus, ca şi când ar fi vrut să se asigure că haloul se afla la locul lui.

Când Howard şi Liz deveniră soţ şi soţie, Dan şi Tory îşi recăpătară brusc seriozitatea.Li se întunecară privirile şi, când preotul îi sugeră mirelui să-şi sărute mireasa, Dan ar fi îmbrăţişat-o pe Tory, dacă proaspeţii căsătoriţi nu s-ar fi aflat între ei.

Petrecerea din apartament fu animată, dar scurtă. Howard şi Liz plănuiseră să stea o singură noapte în Las Vegas, urmând să se întoarcă duminică dimineaţă la Ventura, ca să-şi petreacă câteva zile la bordul lui *Moonstruck*. Dan şi Tory trebuiau să se întoarcă la Santa Barbara sâmbăta după-amiază.

— Nu-i aşa că a fost o ceremonie încântătoare? spuse Tory când ieşiră din apartamentul lui Liz şi al lui Howard, după-amiază, târziu. Îmi retrag toate criticile la adresa nunţilor din Las Vegas. Nu mi s-a părut deloc o căsătorie caraghioasă.

Chicoti.

— Pe de altă parte, apartamentul...

— Mi-a plăcut Cupidonul de aur care împodobea cada dublă, zise Dan când apăsă pe butonul ascensorului. Tory zâmbi.

— Şi patul rotund, cu aşternuturi de satin. Ascensorul sosi şi se deschiseră uşile. Când intrară înăuntru, Dan spuse:

— Alt hotel are un apartament aranjat aidoma cortului unui sultan.

Aşa mai zic şi eu atmosferă exotică. Tory îl privi mirată.

— De unde ştii... Îşi întoarse capul şi începu să cerceteze şirul de butoane.

Dan o studie o clipă, încruntându-se, înainte să-şi dea seama ce-i trecuse prin minte.

— Fir-ar să fie, Tory, încetează!

— Cu ce să încetez? întrebă ea inocentă, deşi ştia prea bine la ce se referise.

— Cunosc câteva apartamente nupţiale din acest oraş trăsnit pentru că l-am ajutat pe Howard săptămâna aceasta să aleagă unul potrivit pentru

el şi pentru Liz. Şi nu pentru că m-am tăvălit cu dansatoarea de cabaret în băi în formă de inimă şi paturi cu apă caldă, în timpul verilor, când lucram la cazinouri.

Tory se strâmbă, dar se răzgândi şi îşi ridică bărbia sfidător.

— Ei, domnule, am tot dreptul să cred că ai avut un trecut galant. Nu înseamnă că trag concluzii greşite despre prezent. Nu vreau să-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, O.K.? Dan înălţă din sprâncene.

— Foarte bine, murmură el. Deodată, o tentație delicioasă se strecură în mintea lui Tory. Se întoarse spre Dan şi îşi încolăci braţele pe după gâtul lui.

— Căzi în formă de inimă? Paturi cu apă caldă? Corturi de sultani?

Bărbatul se uită la ea, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

— Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu? Tory încuviinţă din cap. zâmbind provocator. Când ajunseră la parter, Dan se duse direct la telefon şi sună în două locuri, la aeroport să schimbe rezervările de bilete pentru a doua zi după-amiază şi la hotelul unde văzuse apartamentul cu oglinzi, pe care l-ar fi ales dacă ar fi fost în locul lui Howard.

CAPITOLUL 14

Tory făcu câteva descoperiri importante în noaptea aceea, în Las Vegas. Învăță că iubirea carnală cu Dan nu trebuia să implice neapărat o experienţă zguduitoare.

Putea fi nostimă. Plină de veselie şi de bucurie

frivolă. Învăţă că nu trebuia să se simtă ca şi când ar fi fost preluată de o forţă puternică; putea foarte bine să se desfete într-un joc erotic. Şi învăţă că îi plăceau oglinzile.

Când Dan îi acoperi corpul cu al lui şi o penetră cum numai el ştia, privi muşchii de pe spate, cutele suple, încordate, şoldurile lui peste coapsele ei. Era fascinată de îmbinarea perfectă dintre formele ei catifelate şi contururile lui dure. Frumuseţea contopirii dintre bărbat şi femeie o impresiona pur şi simplu. Nu era dizgraţioasă, poetică, emoţionantă. Era iubirea în mişcare.

Dan şi Tory ajunseră la aeroportul din Las Vegas la timp, ca să prindă avionul de după-amiază, care-i ducea la Santa Barbara. Howard şi Liz apărură şi ei în fugă.

Tory, care stătea în fata lui Dan, văzu celălalt cuplu şi se albi la faţă. Apoi, se făcu roşie ca focul. Liz îi zâmbi maliţios, dar Howard era indiferent, ca de obicei.

— Ah, bună, zise el, uşor mirat. V-aţi schimbat şi voi planurile, nu? Ne-am simţit atât de bine, încât n-am reuşit să plecăm de aici. Când Tory tuşi stânjenită, Dan o bătu pe spate şi reuşi să-şi păstreze seriozitatea.

— Voi doi ce locuri aveţi? îi întrebă el calm.

— Aproape de coada avionului, răspunse Howard. Şi voi?

— La mijloc. Dan îi zâmbi absent stewardesei când îi dădu biletele, apoi se uită din nou la Howard, peste umăr.

— Tot mai intenţionaţi să vă plimbaţi cu barca voastră?

— Bineînţeles, răspunse Howard. Se întoarse spre Tory.

— Şi nu te îngrijora. O să mă întorc la timp săptămâna viitoare, pentru spectacolul de sunet şi lumină de la Stewart Electronics, iar subalternii mei lucrează la indicaţiile pe care le-am dat la sugestia ta. Tory zâmbi şi mormăi ceva, încredințându-l că-l considera un om de nădejde. Apoi amuţi, în timp ce discutau despre vremea tocmai potrivită pentru croaziere, despre posibilitatea întoarcerii lor pe neaşteptate la Santa Barbara şi alte lucruri banale, până ajunseră la avion.

— Sunt atât de stânjenită, murmură Tory, de îndată ce ea şi Dan se aşezară la locurile lor.

— De ce? spuse Dan zâmbindu-i, în timp ce-i lua mâna într-a lui. Nu cred că am făcut altceva decât au făcut şi ei.

— Dar ei sunt căsătoriţii protestă Tory. I se dilatară pupilele şi se făcu şi mai roşie la faţă decât era, când îşi dădu seama ce spusese. Iată, se gândi Dan. Momentul adevărului. Era pregătit? Dar Tory? Probabil că nu. Se auzi sugerându-i:

— Poate am putea face câteva aranjamente retroactive, ca să te simţi mai bine.

Tory se încruntă.

— Poftim? Dan inspiră adânc şi numără încet până la trei. Apoi vorbi calm şi hotărât:

— Haide, Tory. Spune „da”. Fata îl privi uimită. Nu prea ştia la ce se referea. Se gândea că nu putea fi decât un singur lucru, dar încă nu era sigură.

Stewardesa rupse vraja când apăru lângă ei. Îi zâmbi cald lui Dan şi mai puţin cald lui Tory,

oferindu-le o tavă cu bomboane. Tory luă un drops cu lămâie, învelit în celofan. Îi tremurau mâinile când îl despături. Apoi, îl băgă în gură şi-l zdrobi.

— Doamne, era cât pe ce să-mi rup un dinte! exclamă ea.

Dan zâmbi. Nu era tocmai răspunsul pe care-l sperase, dar trebuia să admită că propunerea lui fusese cam ambiguă. Iar Tory nu spusese „nu”.

Şi cum principiul său de viață susţinea că absența unui „nu” putea fi începutul unui „da”, savură călătoria, lăsându-şi speranţele să se înalțe mai sus decât altitudinea maximă de zbor a avionului.

Dan se strecură în sala de conferinţe a hotelului cu vedere spre portul Santa Barbara, unde se desfăşura principala demonstraţie a lansării de produse Stewart Electronics. Era încordat. Voia să-i placă tot ce aranjase *Happenings.* Vota ca această prezentare să fie cel mai mare succes din istoria companiei, din două motive: fiindcă totul fusese planificat de Tory şi fiindcă era un eveniment crucial pentru viitorul firmei. Vorbise cu fiecare membru al personalului de la recepție, întrebându-se de ce i se păreau mai mulți decât de obicei.

Apoi, chiar la intrarea către şirurile de vitrine unde era expus fiecare articol nou, se opri în loc. Benjamin Franklin îi făcea semn de pe un mare ecran mişcător. Dan se uită în jur, observând că unii recepționeri aveau aparate de emisie-recepţie, la fel ca şi unul din tinerii ingineri ai lui Howard, care stătea în spatele ecranului. De fapt, întreaga încăpere părea înţesată de oamenii

firmei, înarmaţi cu dispozitive de comunicare şi telecomenzi portabile.

— Exact cu tine vorbesc, zise Ben Franklin împingându-şi ochelarii rotunzi pe nas şi aplecându-se înainte, ca şi când ar fi vrut să se uite mai bine la Dan.

Intră, prietene. Vino să vezi ce-am realizat în ziua când soţia mi-a spus să înalţ zmeie. Aici sunt adevărate minuni. Vei întâlni cea mai avansată tehnologie americană. Zâmbi şi întinse mâna spre exponate, cu un gest exagerat.

Dan râse încântat. Înaintă puţin şi se dădu la o parte, să vadă cum unul dintre cei mai importanţi distribuitori ai săi era salutat de un mesaj de-al lui Benjamin Franklin. Şi era diferit de cel care-i fusese adresat lui, remarcă Dan. Varietatea va da o notă dinamică atmosferei.

În continuare, totul se desfăşură pe acelaşi ton distractiv, fără să fie totuşi prea copilăresc. Sigur, nu semăna cu stilul Jetsons. Se prezentau informaţii serioase pe un fundal vesel. Când trebuiră să indice câteva direcţii de dezvoltare ale companiei Stewart Electronics, arătând ce puteau face roboţii casnici aflaţi în diverse etape de dezvoltare, Tory dădu tuturor insigne cu nume şi-i puse să se mişte prin expoziţie, în loc să stea în vitrine. Aşa că roboţii conducea invitaţii, ţineau miniseminare, serveau răcoritoare într-o parte a camerei organizată ca bufet, cu mese şi cu un bar şi puneau totul în ordine. Toate produsele fură prezentate cu acelaşi fler, umor fin şi bună dispoziţie. În timp ce formularele de comenzi pentru produsele disponibile începeau să se completeze cu o viteză record, iar intermediarii

cereau informaţii suplimentare despre exponatele în curs de dezvoltare, Dan ar fi vrut s-o găsească pe Tory şi să-i spună ce mândru era de felul cum condusese totul.

Se întreba, la fel cum i se întâmpla adesea în ultimele zile, de ce nu găsise încă curajul să-şi înfrângă ezitarea înnebunitoare şi s-o ceară în căsătorie pe Tory, aşa cum trebuie, în loc să facă aluzie la această posibilitate, sperând că o să-şi asume ea iniţiativa. Bineînţeles, ştia ce era cu el. Se temea să nu fie respins, aşa cum păţise în copilărie. Dacă-l refuza? De ce ar risca să strice puţinul pe care-l realizaseră deja?

Îl zări pe Howard manevrând telecomanda pentru Stan şi Bran. Care serveau băuturi în vecinătatea barului. Dan îi făcu semn şi Howard încuviinţă cu o uşoară mişcare a capului. Râzând în sinea lui, Dan se duse s-o caute pe Tory. O zări în cele din urmă, în mijlocul mulţimii. Ieşea în evidentă în rochia ei roşie. De fiecare dată când pornea spre ea, dispărea în altă parte, agitată, să se asigure că totul mergea ca un ceas. Când dădu în sfârşit de ea şi o trase într-un colţ liniştit, îl privi fericită.

— Cred că merge bine, Dan, murmură ea, ca şi când i-ar destăinui un secret.

— Şi eu cred la fel, şopti el la rândul lui, plin de afecțiune. Stewart Electronics se va bucura de un fundament solid pentru o bună perioadă, datorită ţie.

— Nu pot să mă împăunez cu aceste laude, zise Tory râzând şi clătinând din cap.

Este uşor să prezinţi produse grozave. N-a fost o problemă. Îşi roti privirea prin sală, supraveghind

fericitele rezultate ale străduniei ei. Dar, deodată, îi pieri zâmbetul şi exclamă:

— Vai de mine. S-ar putea să avem o neplăcere. Dan îi urmări privirea şi văzu ce se întâmplă. Noua doamnă Beecher tocmai intrase în cameră. Howard zâmbea cu gura până la urechi, în timp ce-i făcea semn lui Liz cu telecomanda şi, în următoarea secundă, unul din roboţi se deplasă brusc de la locul său şi înainta spre vitrine. Era Stan. Oricum nu mai conta, se gândi Dan, privind îngrozit cum robotul se îndrepta spre un client foarte important, cu o tavă plină cu băuturi exotice. Dan nu prea ştia ce să facă. Să încerce să-i atragă atenţia lui Howard, sau să se arunce în calea robotului? Câțiva oameni remarcaseră această situaţie neobişnuită, dar priveau zâmbind curioşi. Credeau că scena făcea parte din spectacol. Dan îşi spunea că trebuia să acţioneze imediat. Poate va reuşi să-l stăpânească pe Stan şi să-l întoarcă din drum înainte să dărâme vreo cinci-şase clienţi-cheie. Când se avântă înainte, în speranţa că o să înlăture dezastrul, auzi o voce familiară:

— Stan, opreşte-te în secunda aceasta. Şi, spre uimirea lui Dan, robotul se opri şi rămase exact cum era, ca un recrut proaspăt, aşteptând ordinul sergentului.

Spectatorii scoaseră exclamaţii de uimire, apoi izbucniră în râs şi aplaudară frenetic. Dan clipi din ochi, întorcându-se înmărmurit spre Tory.

Fata îi zâmbi şi ridică din umeri, modestă.

— Ce spuneți despre versatilitatea acestor roboţi? se adresă ea mulţimii entuziasmate. Tocmai am demonstrat cum o telecomandă poate

fi înlocuită imediat de comanda prin voce, permițând corectarea cu uşurinţă a unui ordin.

Aplaudară din nou cu toţii, apoi vizionară expoziţia. Howard, observând în sfârşit ce făcuse, râse şi-i transmise un pupic lui Tory. Tory îi zâmbi iarăşi lui Dan, întrebându-se de ce o privea atât de ciudat. De aceea, se pregăti să-i explice:

— Howard şi cu mine ne-am tot jucat cu activarea prin voce. Voiam să-l facem pe Stan să se supună comenzilor lui Bran, aşa că Stan este programat să asculte de vocea mea, cel puţin, vocea mea care o imită pe cea a lui Bran. Sigur, nu ştiam dacă o să aibă efect. Am încercat pur şi simplu, sperând să iasă bine. Dan se uita la ea, fără să spună niciun cuvânt. A încercat pur şi simplu, sperând să iasă bine, repetă el în gând. Formula secretă a supravieţuirii. Formula secretă a iubirii.

— Dan? Eşti puţin şocat? N-ai de ce. N-a fost nimic, spuse Tory încruntându-se.

Nu-i plăcea să-l vadă aşa, căzut în transă.

— Stan este programat să se oprească imediat cum vine în contact cu ceva sau cu cineva. Ce nebunesc fusese incidentul acesta care-l zguduise, se gândi Dan. Ce motiv ciudat ca să se hotărască, în sfârşit, să rişte s-o ceară în căsătorie. Ce greu îi venise să înveţe că iubirea pentru Tory era la fel de naturală ca respiraţia, că nu trebuia să se îngrijoreze şi să pretindă prea mult de la sentimentele lui. O iubea. O iubea cu adevărat. Dacă-l iubea şi ea, aşa cum spera, totul va fi bine.

— Acum am înţeles tot, zise el, luând-o de mână pe Tory şi trăgând-o spre el.La nunta noastră de aur, când oamenii o să mă întrebe dacă a existat

un moment anume când am ştiut că trebuie să te cer în căsătorie, o să le spun că a fost după ce ai rostit cea mai nostimă reproducere a vocii lui Bran.

Tory începu să râdă, dar se opri brusc când pricepu sensul cuvintelor lui Dan.

— Ce-ai spus? şopti ea.

— Te iubesc, Tory. Am crezut că nu ştiu cum să iubesc, că nu mă pricepeam. Dar cu tine n-am cum să nu iubesc. Tory nu-şi amintea să fi comandat artificii pentru această prezentare, dar ar fi putut jura că explodau peste tot, în jurul ei.

— Ce moment ţi-ai găsit să vorbeşti din nou pe ocolite, cum ţi-e obiceiul, zise Tory cu blândețe. Dar este O.K.Te înţeleg. Dragostea ştie să dezlege limbile. Şi eu te iubesc, Dan Stewart. Te iubesc pentru tot ceea ce eşti, ai fost şi vei fi.

Dan se simţea în al nouălea cer. Tory îl iubea, îi plăceau filmele lui Frank Capra.

Happy-end-uri, sentimentalism şi aşa mai departe. Tory îl iubea.

— Eşti sigură în legătură cu ultima parte? o tachină el zâmbind. Tot ce sunt, am fost şi voi fi s-ar putea dovedi puţin diferit de ceea ce crezi. Tory îl privi furioasă.

— Te rog, nu încerca iarăşi să mă previi!

— Nu vrei să asculţi ce insuportabil sunt?

— Nicio problemă. Ştiu deja.

— Sau ce posesiv sunt? Deejay nu este singura identitate secretă a mea. Ascund tot felul de personaje. Fata se lumină la faţă.

— Îmi promiţi? O trase mai aproape de el.

— Un singur lucru pot să-ţi promit cu siguranţă.Că nu sunt un sfânt, nici pe departe.

— Îmi pare atât de bine, Dan. Ştii, sfinţii şi cu mine... nu prea...

— Nu prea vă potriviţi, nu-i aşa? îi sugeră el. Tory chicoti.

— Am fost chiar aşa de nesuferită în prima zi?

— Nu, eu am fost nesuferit. Ne-am derutat unul pe celălalt. Ceea ce înseamnă că ne potrivim totuşi. Cu sufletul la gură, Tory îşi ţinu respirația și-l privi pe Dan, căruia îi pierise zâmbetul și își luase o expresie serioasă.

— Vrei să te căsătoreşti cu mine, Tory? o întrebă el calm. I se puse un nod în gât. Nu mai putea să vorbească şi i se prelingeau lacrimi pe obraji.

— Să înţeleg că asta înseamnă „da”? Tory încuviinţă din cap. Încercă să-i răspundă în cuvinte, dar nu reuşi. Încolăcindu-şi braţele în jurul ei, Dan zâmbi. I se umeziră şi lui ochii.

— Pot să-ţi mai promit încă ceva, viitoare doamnă Stewart. De azi înainte o să studiez toată viaţa arta de a iubi. Tory îşi regăsi glasul în cele din urmă.

— Dragule, dulcele, frumosul şi prostuțul meu, n-ai înţeles încă adevărul? Eşti unul dintre cei mai mari maeştri în această artă. Întreabă-l pe Howard. Întreab-o pe mama ta. Întreabă-i pe toţi copiii aceia care sunt atât de înnebuniţi după Deejay.

Şi... Întreabă-mă pe mine. Eşti cea mai iubitoare persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Râse răguşit şi apoi adăugă:

— Şi, dacă n-ai încredere în toate aceste surse, încearcă să întrebi o autoritate de necontestat. O să te lămurească, vei vedea. Plecându-şi capul să-i atingă buzele,

Dan murmură:

— Ah, bine că mi-ai amintit. Crezi că Cecil o să ne dea binecuvântarea?

Tory oftă şi se contopi cu clientul său favorit şi cu iubirea ei până la moarte.

— O să ne-o dea, dacă am şi eu un cuvânt de spus în toate astea.

SFARSIT